

BIGgles A MODRÝ MĚSÍC

rio press

W. E. JOHNS

**BIGGLES A MODRÝ
MĚSÍC**

**RIOPRESS PRAHA
2002**

© William Earl Johns 1965
© Translation Jana Šimková
© Illustrations Pavel Andrášek
ISBN 80-86221-64-4

Obsah

Perly a problémy
Nad Taihanem
Biggles telefonuje
Cesta do Taihanu
Taihan
Další problémy
Golfové hřiště
Překvapivé setkání
Znepokojující zprávy
Výstřel ve tmě
Biggles rozhoduje jak dál
Algy prožívá den plný obav
Nebezpečná práce za svitu měsíce
Co se přihodilo Bigglesovi
Konečně den D
Všechno bylo vyřešeno

PŘEDMLUVA

Pár slov o perlách

Perlorodky se nalézají ve všech tropických mořích, ale sotva jedna z tisíce vytvoří perlu. Perly se značně liší co do kvality a tudíž i co do ceny. Mají různé tvary, velikost i barvu. Jsou perly drobounké nepravidelného tvaru, ale i velmi vzácné velké jako drozdí vejce nebo i větší. Mohou být kulaté nebo také ve tvaru hrušky, ploché, ba i nevzhledné. A barva? Čistě bílá, krémová až žlutá, světle růžová, tmavě růžová, hnědá, šedá, tmavozelená až černá.

Perla může být na povrchu drsná nebo naopak hladká; taková má nejkrásnější lesk, říká se mu „orientální“. Neexistují dvě místa, kde by se nacházely stejné druhy perel, přestože vznikají stejným způsobem, ukládáním vrstev jako třeba u cibule. Velikost je ovlivněna zdravím a silou ústřice. Je-li nemocná a slabá, nemůže vytvořit velkou perlu z toho prostého důvodu, že nemá k tomu potřebný sekret, perleťovou tekutinu, z které perla vzniká.

Barva závisí na minerálních nebo rostlinných solích nacházejících se ve vodě, kde se ústřice zrodila, nebo na mořském dně, kde žije. Hodnota perly závisí na všech těchto faktorech. Kaz, jako na příklad prasklinky či malá dírka, zmenšuje její cenu. Perla krásně zaoblená a ve všem všudy dokonalá je velkou vzácností.

Jak vlastně perla vzniká? Aby pozřela nezbytnou potravu, musí ústřice rozevírat své škeble. Když se do ní dostane nežádoucí předmět a dotkne se jemného masa –

může to být zrnko písku nebo i živý organizmus – ústřice se brání tak, že ho postříká perleťovým sekretem, které ho celý obalí. Po ztvrdnutí se stane perlou.

Perla je hodnocena podle váhy, která je vyjádřena v „karátech“. Jeden karát bylo původně semeno orientální rostliny. Ale protože váha těchto semen nebyla stejná, míra karátu byla určena jako jedna stopětapadesátina unce. Váha větších perel může být vyjádřena v „gránech“, starší jednotce váhy.

Perly byly vyhledávány a nesmírně ceněny již od dávných dob, a to nejen pro jejich vzácnost a krásu, ale i jako kouzelný prostředek proti neštěstí a nemocem. Dočteme se o nich ve starověkých rukopisech jako o nejvzácnějších darech pro krále a knížata. Byly nalezeny v hrobech starých tisíce let. Zdobily vždy královské koruny. Perla je jedna z věcí, která nikdy neztratila na ceně.

Pověstné perly egyptské královny Kleopatry měly tvar kapky. Nosila je jako náušnice zavěšené na ušních lalůčkách a byly oceněny Pliniem na obnos rovnající se dnešním 500 000 liber. Také Římané byli velkými sběrateli perel. Nero měl svůj trůn a žezlo posázené perlami.

Budete-li mít někdy štěstí a dostane se vám do ruky krásná perla, zamyslete se, kolika rukama asi prošla od chvíle, kdy byla vylovena z mořského dna tropického moře. A kolik lidských životů možná stála; lov perel je totiž velmi nebezpečné zaměstnání.

Perly je možno najít i v sladkovodních velevrubech v britských řekách, zejména ve Skotsku a ve Walesu. Leskem se nemohou měřit s perlami nalezenými v tropických mořích, a proto nemají valnou cenu. Autor

jich má několik ze Spey. Je tam plno velevrubů, ale musíte se dlouho brodit, abyste našli perlu. Nicméně jeden malý chlapec, který pozoroval autora, jak loví ryby, se rozhodl, že se podívá po nějakých perlách. Za hodinu jich našel deset a později hlásil, že jednu z nich prodal klenotníkovi za 10 liber.

W.E.J.

PERLY A PROBLÉMY

1

Na pravidelné měsíční poradě konané v pracovně leteckého kapitána Raymonda byli přítomni všichni čtyři operační piloti Speciálního leteckého útvaru Scotland Yardu. Debatovali o možnosti leteckého převozu vzácných obrazů, které již delší dobu mizely z uměleckých galerií a soukromých sbírek jak v Británii, tak na kontinentě.

„Když už o tom hovoříme, je tu ještě jedna věc, kterou bych chtěl s vámi probrat,“ řekl kapitán. „Není to nijak naléhavé a ten případ se ostatně nemusel ani dostat k nám; ale byl jsem požádán, abych se k němu vyjádřil a mám pocit, že nám patří. Slyšeli jste někdy o gentlemanovi čínské národnosti jménem Seng? Lin Seng?“

Všichni zavrtěli hlavou.

„Měli jsme o něm slyšet?“ zeptal se Biggles a povytáhl obočí.

„Ne nutně, ale vzhledem k tomu, že má pověst jednoho z nejbohatších mužů na světě, takže čas od času se jeho jméno objeví v novinách, myslel jsem si, že jste si toho možná povšimli.“

„Mluvili jsme o sběratelích a sbírkách, předpokládám tudíž, že něco sbírá – mimo peněz,“ řekl Biggles.

„Opravdu se nemýlíš,“ odpověděl kapitán. Opřel se v křesle, zaklesl si prsty a pokračoval: „Sběratelství je více či méně jistou vášní. Skoro každý chlapec dříve nebo později propadne sběratelskému zaujetí. To co sbírá je většinou určeno jeho osobním vkusem, časem a penězi, kterými disponuje. Může to být cokoliv, od ptačích vajíček po krabičky na zápalky, od motýlů po poštovní známky.“

„Mně kdysi učarovaly staré mince,“ ozval se Bertie.

„Já jsem strávil většinu života sbíráním nových,“ poznamenal Biggles s předstíraným smutkem.

Kapitán se usmál a pokračoval. „Tahle záliba se nevyhýbá ani zvířatům. Víte dobře, že straka se vrhá na všechno co se blyští a odnáší kořist do hnízda, zřejmě aby ji obdivovala. Také opice jsou velcí sběratelé. Sbírají všechno.“

„Mně to budeš povídat,“ řekl Ginger. „Jednou jsem tak přišel o fotoaparát. Měl jsem ho ve voze. A ten malý ďáblík mě ani nevyfotografoval.“

„Opravdu veselo bude, až se opice naučí řídit auto,“ prohlásil Biggles. „A s celým tím krámem odjedou, Cvičitelé v cirkuse už naučili šimpanze řídit motorku.“

„O tom si promluvíme, až se něco takového přihodí,“ uzavřel kapitán. „Jak jsem říkal, sběratelství se může stát posedlostí, zejména u lidí, pro které peníze nejsou problém.“

„A někdo takový je, jak hádám, pan Lin Seng.“

„Hádáš dobře.“

„A co sbírá pan Seng?“

„Perly“

Biggles pokrčil rameny. „To není nic výjimečného. Sběratelství perel byl koníček indických rádžů a většina

arabských šejků ze zemí ležících podél Rudého moře a Perského zálivu je velkými milovníky perel. Některé z nich jsem viděl ve sklenicích naplněných mořskou vodou. Je to nákladný způsob trávení volného času.“

„Člověk sbírá to co si může dovolit a zdá se, že není nic, co by si pan Seng dovolit nemohl,“ opáčil kapitán vážně.

„Někteří lidé mají opravdu štěstí,“ povzdechl Ginger.

„To není tak jisté,“ řekl kapitán podmračeně. „Všechno to neuvěřitelné bohatství přineslo panu Sengovi jen smutek a úzkost.“

„Jak je to možné?“

„Tak za prvé se obává, že o perly přijde krádeží. Za druhé ví, že může být kdykoliv zavražděn, pokusí-li se krádeži zabránit.“

„Jestliže je na tom takhle, tak proč se jich nezbaví?“ vložil se do debaty Bertie.

„To se snadno řekne, ale hůře provede. Ostatně kdo by se chtěl zbavit věcí, které jeho rodina po celá léta shromažďovala. Ale to není podstatné. Raději vás zasvětim do situace, která může nastat.“ Kapitán přisunul krabici s cigaretami před Bigglese.

„Jen okamžik než se pustíš do podrobností,“ požádal Algy. „Proč bychom se měli právě my zabývat privátními záležitostmi nějakého čínského obchodníka, který, soudě podle toho co říkáš, má víc peněz než potřebuje.“

Kapitán přikývl. „Máš pravdu. Oficiální odpověď neznám, ale předpokládám jaká bude. Pan Lin Seng je již dlouhá léta náš dobrý přítel. V jednání a obchodování s naší zemí je čestný, poctivý a spolehlivý. Neopouštíme přece přátele, když se dostanou do svízelné situace.“

„To jistě ne,“ řekl Algy.

„Povím vám příběh celé rodiny, jak jsem s ním byl seznámen,“ začal kapitán. „Jméno Lin Sengů bylo založeno dědečkem našeho muže. Byl to chytrý a úspěšný obchodník, který se v dobách nepokojů v Číně přidal na naši stranu. Cynik by mohl říci, že se mu to hodilo; poznal, na které straně má svůj krajíc namazaný, ale to na věci nic nemění. On to byl, kdo začal sbírat perly. Zpočátku možná jako dobrou investici, ale později se to pro něho stalo opravdovým koníčkem. Když zemřel, jeho syn pokračoval. Podnik vzrůstal. Loďarství, čaj z Indie a z Cejlonu, cín z Malajska atd. Jednoduše řečeno Sengovo impérium se rozrůstalo a jeho filiálky postupně pokryly celý Dálný východ. I za současného Lin Senga společnost stále prospívá. Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale ti, kteří ho poznali, říkají, že to je roztomilý člověk, tichý a skromný.“

„Jak je asi starý?“ zeptal se Biggles.

„Bude mu šedesát, ale nevypadá na to.“

„Jak vychází s čínskou komunistickou vládou?“

„Doposud potíže neměl. Říká, že nejbliže byl Číně v Hongkongu, kde má obchodní zájmy.“

„Takže se nenarodil v Číně?“

„Ne. Před mnoha lety, když Lin Sengův otec viděl, jakým směrem se věci ubírají, soustředil své obchody v Singapuru. Sám se rozhodl žít v Malajsku. Zakoupil půdu a na severovýchodě země, nedaleko thajských hranic, postavil dům, který byste jistě neváhali nazvat malým palácem. Místo se jmenuje Taihan, zřejmě podle nedaleké hory stejného jména. Podle vyprávění těch, kteří tam byli, je to neuvěřitelně krásné místo. Začal stavbou soukromé cesty, aby k místu zajistil přístup.

Dobrých dvacet mil hustou džunglí, než se spojil s hlavní silnicí.“

„To muselo stát hezkých pár liber,“ poznamenal Biggles.

„To byl pouze začátek. Kolem domu založil nádherné zahrady, postavil tenisové kurty a dokonce i golfové hřiště o devíti jamkách pro potěšení svých hostů. Abyste rozuměli, to všechno bylo vybudováno otcem našeho Lin Senga, a když přišel čas a on všechno zdědil, začal se posléze domnívat, že měl jeho otec stavět někde jinde.“

„Proč? Co se stalo?“ zeptal se Ginger za všechny.

„Situace se změnila natolik, že se dnes Taihan nalézá na ne právě bezpečném místě. To víme teď. Lin Sengův otec ovšem nemohl předvídat budoucnost a tudíž nic netušil. Jistě ho ani v nejmenším nenapadlo, že celý ostrov se dostane do rukou Japonců, tak jak se to stalo v minulé válce.“

„Co se dělo pak?“

„Japonci si vybrali Taihan jako svůj hlavní stan. Lin Seng jako obratný obchodník předstíral, že s nimi bude spolupracovat. Ale ve skutečnosti s pomocí svých početných čínských a malajských zaměstnanců nám dodával po celou dobu informace o veškerém dění na Dalekém východě. Nikdo jiný v Asii neměl možnost udělat to, co mohl on. A Lin Seng využil svou organizaci na sto procent. Jeho zvědové byli všude.“

„Co se stalo se sbírkou perel?“ chtěl vědět Bertie.

„Když si uvědomil, že okupace celé země Japonskem je nevyhnutelná, zakopal všechno na nádvoří paláce. Po léta tam pochodovali japonští vojáci a netušili,

co mají pod nohama. Když válka skončila a my jsme se vrátili do Malajska, Lin Seng ukrytou sbírku vykopal.“

„To není špatná historka.“

„Chápete tedy, že vzhledem k tomu, co pro nás udělal za války, nemůžeme ho teď nechat na holičkách. Přišel za námi s prosbou o radu a o pomoc.“

„Pořád mi to nedochází,“ vložil se Algy. „V čem je problém?“

„Opravdová potíž je v tom, že o perlách ví příliš mnoho lidí. Na celém světě není žádná sbírka tak vzácná jako sbírka perel Sengů; a pochybuji, že by bylo vůbec možné takovou sbírku opět vytvořit. V posledních osmdesáti letech se do sbírky dostala každá výjimečná perla ať již právě vylovená, či která se objevila na trhu. A je nepochybné, že Lin Seng je největší žijící autorita v oboru perel. Říká se, že stačí, aby pohlédl na perlu a jmenuje nejen moře, kde byla vylovena, ale i přesnou oblast tohoto moře. Zajímají ho pouze naprosto dokonalé perly.“

„Jakou má taková sbírka cenu?“ zeptal se Biggles.

„Ta je nevyčíslitelná, a to míním doslovně. Pochybuji, že je na světě člověk, který by si mohl dovolit všechny perly koupit. Rozumějte, některé z nich jsou naprosto unikátní, výjimečné a v žádném moři se už pravděpodobně takové perly neobjeví. A právě jejich vzácnost, jako je to ostatně i u jiných věcí, určuje jejich cenu. Je tam například pár úplně shodných růžových perel velikosti kuliček. Řekli byste, že to jsou dvojčata. Pocházejí z téže ústřice. Možnost, že by se něco takového opakovalo, je velice nepravděpodobná. Jedna taková perla by mohla stát přibližně 100 000 liber. Takový shodný pár by měl nejspíše cenu pěti až šestinásobnou. A

tyto dvě perly přesto nejsou největší skvost sbírky. Tato pocta připadá slavné *modré* perle. Váží prý dvě stě karátů, je tedy skoro tak velká jako slepičí vejce. Není samozřejmě čistě modrá, ale má modrý nádech a tak čistý lesk, že to působí, jakoby byla ozařována zevnitř. Říká se jí Modrý měsíc Asie.“

„Viděl jste někdy ty perly?“ zeptal se Ginger.

„Ne. Málo lidí je vidělo. Ale před několika lety se jednomu americkému časopisu podařilo přesvědčit Lin Senga, aby dovolil jednomu z jeho fotografů pořídit barevné snímky a ty pak byly uveřejněny. Způsobily senzaci. Představte si řady neobyčejných perel vyrovnané podle velikosti, vyložené na sametových podložkách a všechny seřazené podle moří, z kterých pocházely. Musím přiznat, že když jsem ty snímky viděl, začal jsem chápat okouzlení, které přináší sběratelství předmětů takové krásy.

Dnes si však Lin Seng uvědomuje, že otištění těch fotografií byla chyba.“

„Tomu nerozumím. Proč by se z nich nemohli těšit jiní lidé?“ promluvil Ginger popuzeně.

Kapitán odpověděl. „Kdyby o tom o všem měl rozhodovat sám pan Lin Seng, byl by nepochybně první, kdo by s tebou souhlasil. Ale vzhledem k tomu, že lidé jsou jací jsou, ten pohled na fotografie jistě rozbušil srdce každému zloději šperků. A nejen jim. Už se objevily signály, že někteří lidé si na ně brousí zuby – ale k tomu se ještě vrátím. Nesmíme se vzdálit od hlavního problému.“

„A ten tkví v čem?“

„Co pan Lin Seng s perlami podnikne. Je toho názoru, že by bylo škoda sbírku dělit. V minulosti ho perly těšily, ale také vnesly do jeho života tragédii.“

„Jakou?“

„Povím vám dva příklady utrpení, které může způsobit bohatství. Před časem jeden ze Sengových agentů přinesl nádhernou perlu. Seng ji prohlížel pod lupou a našel v ní díрку menší než špendlíková hlavička. To znamenalo, že pro sbírku nebyla dobrá, a tak ji dal své dceři žijící v Singapuru. Do týdne byla zavražděna a perlu od té doby nikdo neviděl.“

Biggles se zamračil. „To je opravdu hrozné.“

Kapitán pokračoval. „Ztratil jediného syna za podobných okolností. Cestou z Taihanu do Kuala Lumpur byl unesen a bylo za něho požadováno výkupné milion malajských dolarů. Lin Seng se nedohadoval. Peníze poslal. Zpátky dostal synovu hlavu. Muž, který měl odevzdat peníze, se neukázal, únosci se obávali nějaké pasti a chlapce zavraždili. Děsivý šok zabil matku. Lin Seng je nyní opuštěný muž, který nemá dědice pro své bohatství.“

„Jestli jsou tohle radosti, které přinášejí peníze, pak o ně opravdu nestojím,“ prohlásil Bertie.

„Sám pan Lin Seng byl také jednou unesen bandity a musel zaplatit fantastickou sumu, aby se vykoupil,“ pokračoval kapitán. „Obává se, že by se to mohlo opakovat a žije jako ve vězení. Ozbrojení strážci ho hlídají čtyřadvacet hodin denně, doprovázejí je cvičení psi a na oknech jsou ocelové mříže. Nádherné zahrady, které se kdysi rozprostíraly okolo Taihanu, byly vymýceny, aby prostor zůstal přehledný a nikdo se nemohl neviděn přiblížit.“

„Strašný život,“ řekl tiše Algy. „Proč v tom zůstává?“

„Situace se vyvíjela postupně a teď už je spíš pozdě něco podniknout.“

„Žije stále v Taihanu?“

„Ano.“

„Proč neodjede?“

„Myslím, že by odjel, kdyby si byl jist, že s sebou bude moci odvézt i perly. Dostal by je rád do Londýna, kde by se jimi mohl na stará kolena těšit. Mohl by je uložit do trezoru v některé z velkých bank.“

„Jsou pojištěny?“ zeptal se Ginger.

„Pořád to nechápete. Lin Senga nezajímá finanční hodnota perel. Chce ty perly jako takové.“

„Jaký by tedy měl být problém odvézt je do Kuala Lumpur a poslat je letadlem do Anglie?“

„Lin Seng je přesvědčen, že kdyby perly v současné situaci opustily jeho dům, už by je nikdy neviděl. A má asi pravdu. Spousta lidí by se jich ráda zmocnila. Problém je v tom, že zůstanou-li perly tam kde jsou teď, může o ně také přijít. Musím vám připomenout, co se teď děje v této části světa. Na jihu, v Singapuru, je silná protivládní frakce, která může každou chvíli přejít k akci.“

„Myslíš čínské nacionalisty?“ vložil se Biggles.

„Nemají určitou národnost ani nejsou nutně komunisty. Svět je plný zločinců bez skrupulí, kteří mají hladký jazyk a méně inteligentní lidi získají pro vyvolání nepokojů, které jsou jim potom prospěšné. Bouře kvůli rýži a podobná sročení jsou příležitostí k rabování. Takoví lidé se chopí každé příležitosti, aby vyvolali nepokoje a rozbouřili zem.“

„Tohle gangsterství se teď šíří po celém světě,“ řekl Biggles ponuře.

Kapitán pokračoval. „Indonésie se netají tím, že si dělá zálusk na Malajsko, ke kterému patří i malajský poloostrov. Vysadila už ozbrojené skupiny na pobřeží, aby co nejvíce škodily. A jakoby to nestačilo, na severovýchodě, poměrně blízko, na druhé straně Siamského zálivu, vládní vietnamské síly jsou neustále zatlačovány komunistickou armádou, která postupuje ze severu. Nikdo nemůže říci, jaká bude situace za několik měsíců. Není se co divit, že pan Lin Seng má starosti, když ho víc a víc svírají ze všech stran tak nebezpeční nepřátelé.“

Biggles přikývl. „Chápu jak se cítí, ale má stále ještě čas se odtamtud dostat a vzít s sebou své drahocenné perly.“

„On si to nemyslí, je si vědom toho, jak dlouhou cestu džunglí by musel překonat, než by se dostal do relativního bezpečí hlavní silnice. A zcela nedávno se objevilo další nebezpečí. V džungli okolo Taihanu se pohybují cizinci; malé skupinky bělochů. Lin Sengovi se zatím nepodařilo zjistit, kdo jsou a co tam pohledávají. Někteří z nich se nepochybně zajímají o Taihan. Přiblížili se až ke stromům lemujícím volný prostor okolo domu. Co sledují? Lin Seng se domnívá, že někteří z těch mužů jsou profesionální zločinci, kteří jen čekají na zmatek, který by vyvolala lokální válka nebo povstání, aby vyrabovali Taihan a odnesli všechny jeho poklady. Banditi existovali vždycky. Léta jsme se je s pomocí vojska snažili odtamtud vypudit. Není jich tolik jako dřív, ale dost se jich stále ještě skrývá v džungli. Asi si pamatujete, že přepadli ze zálohy vysokého britského

státního úředníka a jeho doprovod, kteří jeli v obrněném voze. Strom přes cestu je donutil zastavit. V tom je prostě problém. Pan Lin Seng je přesvědčen, že kdyby se pokusil přemístit své poklady, a třeba jen perly, na bezpečnější místo, nedostal by se ani na hlavní silnici. Zatím jsou alespoň dobře ukryty tam kde jsou.“

„Může si tím být jistý?“

„Ano. Pokud na dům nezaútočí početná síla dobře ozbrojených mužů – profesionálů, vybavených výbušninami, aby odpálili ocelový sejf, ve kterém má perly uloženy.“

„Chceš říci, že nikdy nevychází?“

„Tím si nejsem jist.“

„Jestliže nevychází, tak jak řídí své obchody?“

„Je ve spojení se svou kanceláří v Kuala Lumpur, v hlavním městě, a to buď privátní telefonickou linkou, nebo rádiem – nevím čemu dává přednost. Snad používá obojí. Dříve mu armáda poskytovala doprovod ozbrojeného vozidla, ale teď to není možné; naši vojáci mají na krku válku na Borneu. Konečně žádné pozemní vozidlo nemůže být naprosto bezpečné. Blokáda silnice vedoucí džunglí ho přiměje zastavit. Jediným řešením se zdá být letadlo.“

„Tak to si musíme ujasnit,“ prohlásil bez obalu Biggles. „Co skutečně chce pan Lin Seng?“

„Rád by viděl svoje perly na nějakém bezpečném místě v Londýně; v jedné z velkých bank. Potom by se vrátil do Singapuru nebo do Kuala Lumpur a dál by podnikal. Kdyby se situace uklidnila, mohl by žít dál na Taihanu.“

Biggles zamáčkl cigaretu. „Dobře, kapitáne. Pořád nevidím, v čem by měly být ty nepřekonatelné potíže. Vzhledem k tomu, jak jste byl podrobně informován, předpokládám, že transport letadlem už byl vzat v úvahu.“

„Byl jsem konzultován a řekl jsem, že tu věc předložím tobě jako pilotovi s velkou zkušeností, aby ses k tomu vyjádřil.“

„Jaké jsou podmínky pro přistání blízko domu pana Senga v Taihanu? Co ten volný prostor okolo domu? Jak je velký? Mohlo by na něm přistát letadlo? Jestliže ano, pak by to bylo řešení.“

Kapitán se tvářil pochybovačně. „Neřekl bych. Celý prostor by mohl dobře posloužit jako přistávací plocha pro lehké letadlo nebýt stromů kolem. Mohou dosahovat až dvou set stop a to je příliš vysoko, než aby se přes ně mohlo letadlo při přistávání snášet. To místo jsem nikdy neviděl, tak si samozřejmě nemohu být jistý. Pro helikoptéru je to daleko.“

„A co golfové hřiště, o kterém jsi se zmínil?“ nevzdával se Biggles.

„Nic o něm nevím a neznám nikoho, kdo by hřiště viděl.“

„Myslím, že je nejvyšší čas, aby to tam někdo obhlédl. Při takovéhle práci nemá cenu doufat, že bude všechno v pořádku. Co potřebujeme jsou fakta. Navrhují, aby dřív, než cokoliv podnikneme, se někdo vypravil do Taihanu a ta fakta získal. A také promluvil s panem Sengem, jak by měla být operace zorganizována. Kdyby z nějakého důvodu letadlo, které by mělo jeho perly na palubě, neobratně přistálo a vzňalo se, zbyla by ze sbírky

jen hrst šedého popele. Nerad bych, aby se něco takového přihodilo.“

„Ani pan Lin Seng by si to jistě nepřál, to si můžeš být jistý,“ opáčil suše kapitán. „Ale abychom se vrátili k otázce, jak je zachránit, myslím, že máš pravdu. V této chvíli by bylo nejlepší, aby se někdo z vás vypravil do Taihanu, prodiskutoval celou věc s panem Sengem a posoudil, jak vypadá prostor okolo domu.“

„Dobrá, kapitáne,“ Biggles vstal a následován ostatními vyšel z místnosti.

NAD TAIHANEM

2

Od porady v kapitánově pracovně se události okolo bohatého čínského obchodníka a jeho sbírky perel daly rychle do pohybu. Do týdne kapitán k sobě zavolał Bigglese a informoval ho, že nadřízení schválili záměr poslat důstojníka, který by byl zároveň zkušený pilot, aby zjistil vnitřní uspořádání domu v Taihanu a zejména možnost přistát s letadlem.

„Byl jsem požádán, abych to zařídil a můj výběr důstojníka padl samozřejmě na tebe,“ oznámil mu kapitán. „Nějaké otázky?“

„Ano,“ odpověděl Biggles a zapálil si cigaretu. „Jakým způsobem byl navázán kontakt s panem Lin Sengem?“

„Předpokládám, že telefonicky.“

„Přímo do Taihanu?“

„Ne. Myslím, že volali do Lin Sengovy kanceláře v Singapuru nebo v Kuala Lumpur. Kdokoliv ho tam zastupoval, mu pak zprávu předal soukromou linkou do Taihanu.“

„Mohl bys to prověřit?“

„Proč? Je to důležité?“

„Mohlo by být. Jestliže kontakt s Lin Sengem nebyl přímý, znamená to, že o našem plánu může vědět i někdo jiný. V kanceláři mohl konverzaci vyslechnout nějaký

zaměstnanec a získané informace zneužít. Ostatně telefonické rozhovory mohou být odposlouchávány.“

„Možná, že se spojili rádiem.“

„To je stejné. Kdokoliv zná vlnovou délku, může poslouchat.“ Kapitán pokrčil rameny. „Obávám se, že to budeme muset risknout.“

„Nerad zbytečně riskuji, když se mohu rizikům vyhnout. Jaký je přesný plán?“

„Jistě nemá smysl letět do Taihanu letadlem a při přiletu zjistit, že tam není kde přistát.“

„S tím naprosto souhlasím. Takže co podnikneme?“

„Myslel jsem si, že bys dal přednost průzkumu na zemi, abys zjistil, jak se věci opravdu mají. Máš proti tomu nějaké námitky?“

„Ne, ale řekl bych, že vím o lepším způsobu, jak se do toho pustit.“

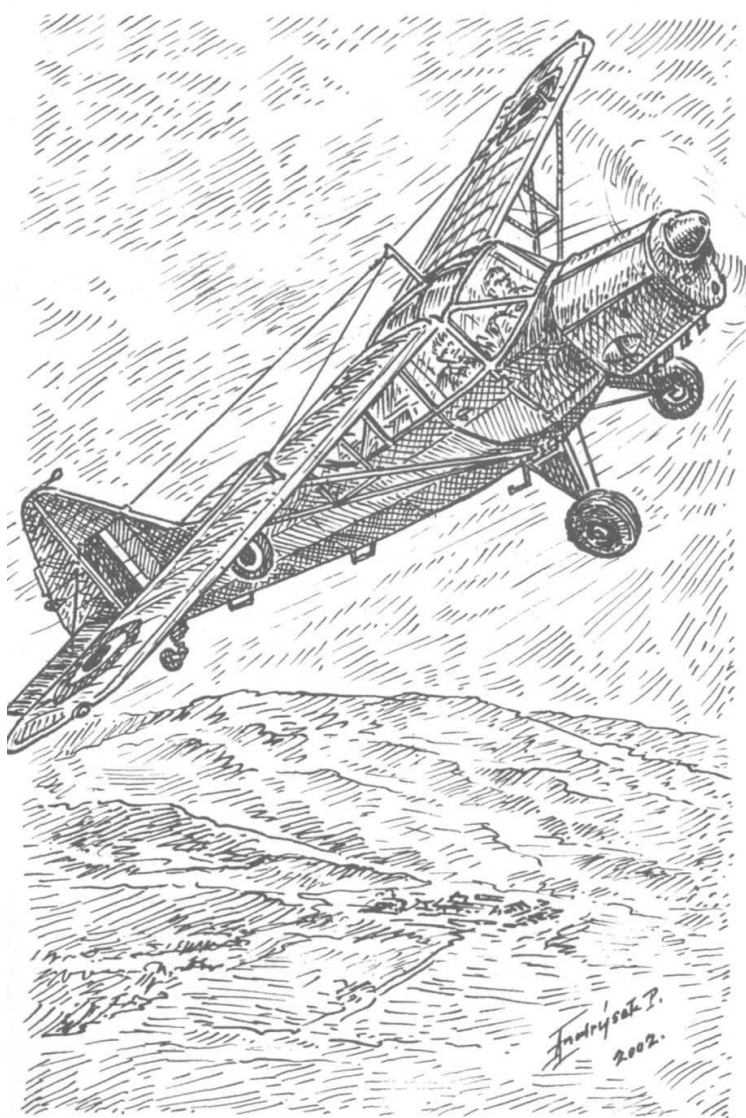
„Jakém?“

„Vydáme-li se do Taihanu po soukromé cestě, pojedeme zřejmě vozem. To znamená, že okolí paláce budeme muset prozkoumat pěšky.“

„Samozřejmě.“

„Někde tam klopýtat v džungli a hledat dostatečně rozlehlé místo pro přistání mě nijak nenadchává. Považ jak dlouho by to trvalo. A navíc, jestliže se Lin Seng nemýlí a v okolí se potulují neznámá individua – a já si myslím, že tomu tak je, jinak by mu nic nebránilo vydat se na vlastní pěst do Kuala Lumpur – musel bych se plížit jako Indián na válečné stezce. A to by zabralo moc času a bylo by to nepříjemné. Podle pana Senga není bezpečná ani soukromá cesta, která tam vede.“

„A co tedy navrhuješ?“

„Hodně času by se dalo ušetřit, kdybychom nejdříve provedli letecký průzkum, pořídili sérii fotografií, prostudovali je a pak teprve podnikli další kroky. Získali bychom bez přistání alespoň vizuální obraz domu a jeho okolí. V této chvíli nevíme vůbec, jak místo vypadá. Jeden pohled ze vzduchu by byl lepší než jakýkoliv popis. A po průzkumu bychom se vrátili na základnu. Vím toho o malajské džungli dost. To není místo pro pěší túry. Získal bych o tom místě představu, mohl bych pak jet do Taihanu vozem a už bych více méně věděl co mě čeká.“

Kapitán několik vteřin přemýšlel. „Dobrá, ať je po tvém. Bude to tak lepší. Jakým letadlem bys chtěl letět?“

„Jedním z Austerů. Nevím o lepším stroji pro takovou práci. Sotva bych v Malajsku našel vhodný stroj. Rozumnější bude vzít si jednoho z našich Austerů a hangárovat ho v Kuala Lumpur. Letiště je jen asi deset minut od města, kde má Lin Seng kancelář. Stejně tak tam má zastoupení společnost BOAC, což by se nám mohlo hodit. Byl bych rád, kdybys mi zajistil povolení k přistání a také veškerý servis.“

„Co mám uvést jako důvod tvé přítomnosti?“

„Neoficiální. Tak jako jsme to už dělali. Přijel jsem fotografovat krásy Malajska pro televizi BBC. Tím by se také vysvětlilo, proč máme fotoaparáty. A ještě něco. Potřebuji povolení k nošení zbraně.“

Kapitán přikývl. „Budeš ji nejspíš potřebovat,“ řekl suše. „Dobrá, opatřím povolení na malajském zastupitelství tady v Londýně. Chceš se vypravit sám nebo vezmeš někoho s sebou?“

„Bude lepší, když budu mít partnera, pro případ nehody. Může se stát, že budu potřebovat náhradního pilota. Pravděpodobně s sebou vezmu Algyho. Začíná být trochu otrávený, že ho necháváme doma, aby hlídal kancelář. Bertie a Ginger tu mohou zůstat. Vypravili by se nás hledat, kdybychom se ztratili.“ Biggles se usmál.

Kapitán zůstal vážný. „To by se mohlo snadno stát, pokud jsou obavy pana Lin Senga oprávněné. Dobrá, Bigglesworthi, jsme dohodnutí.“

„Zajdu za tebou než vyrazím.“ Biggles opustil pracovnu svého šéfa.

Za pár dnů, po vyřízení všech formalit byli už Biggles s Algym ve vzduchu a letěli s několika mezipřistáními stále na východ.

Všechno šlo podle plánu. Přistáli v Kuala Lumpur, kde zjistili, že kapitán Raymond v Londýně všechno vyřídil a vše potřebné bylo pro ně zajištěno. Dokonce dostali k dispozici i vůz, Land-Rover.

Trochu unaveni po dlouhém letu si najali pokoje v poněkud drahém hotelu Merlin a strávili následující den odpočinkem. Kapitánovi poslali zprávu, že dobře dorazili a dali mu adresu hotelu. Jinak nepodnikali nic, jen probírali svoje příští kroky.

Přemýšleli, zda by bylo lepší začít pátrání v Lin Sengově kanceláři ve městě v naději, že s ním navážou osobní kontakt nebo dříve provést leteckou obhlídku cílového objektu – Taihanu. Když celou věc důkladně probrali, rozhodli se letět. Usoudili, že když uvidí dům a jeho okolí ze vzduchu, budou moci lépe posoudit celou situaci. Přistát se nepokusí. Jak řekl Biggles, jeden pohled ze vzduchu jím napoví víc než jakýkoliv jiný

popis. Měla by to být snadná záležitost a neměla by trvat víc než den.

A to právě udělali.

Za měsíc od setkání s kapitánem Raymondem, s Algym na vedlejším sedadle, kroužil Biggles v letadle Auster¹ nad Taihanem.

Najít venkovské sídlo pana Lin Senga nebylo těžké. Hora, po které byl dům pojmenován, se tyčila do výše 8 000 stop ze zdánlivě neproniknutelné džungle. Letadlo se přibližovalo a Biggles se díval na horu s nedůvěrou. „Za špatného počasí bychom určitě neměli zapomenout, že tu je,“ poznamenal.

Dům, který byl nedaleko hory, nemohl nechat nikoho na pochybách, že to je sídlo pana Lin Senga, už proto, že široko daleko nebyla žádná jiná budova. Dlouhý a nízký dům, postavený v otevřeném prostoru na mírném svahu, ve stylu orientálního chrámu s převýslými okapy a krytým sloupořadím, byl nepřehlédnutelný stejně jako by byl betonový mrakodrap na anglickém venkově. Jediná cesta, která k němu vedla, vypadala jako úzká pěšina deroucí se jinak neproniknutelnou džunglí. Místy, kde se nad ní proplétaly větve stromů, nebyla vidět vůbec.

„Rozhodně to není žádná dálnice,“ poznamenal Algy sarkasticky.

„Je asi málo používaná a hrozí, že zaroste,“ odpověděl Biggles. „V těchto zemích roste všechno neobyčejně rychle a netrvá dlouho a džungle pokryje opět všechno co ztratila. Jestliže je pravda, co Lin Seng

¹ Auster „Autocrat“ vybavený vnějšími přistávacími klapkami potřebuje k přistání pouhých 85 yardů. Ale to platí za normálních podmínek. Přistání na omezený prostor s přeletem nad vysokými stromy není dobře možné.

říkal o neznámých vagabundech, kteří se tu potulují, bylo by asi obtížné najít dělníky na nějaké opravy.“

„Podle toho co vidíme odtud, prostor okolo domu zůstal prázdný.“

Prohlíželi ho beze slova až Biggles řekl: „Kapitán měl pravdu. Stromy okolo jsou opravdu vysoké. Řekl bych, že by tam šlo přistát jen s moderním lehkým letadlem. Ale bylo by to stejně riskantní. Ta volná plocha napravo od domu bude nejspíš golfové hřiště. Podíváme se na něj.“

Biggles zakroužil strojem tím směrem a oba se pozorně zadívali dolů.

Pak Algy řekl: „Není to nic moc. Ztratil bys hodně golfových míčků, kdyby ses tu pokusil hrát. Mimo to, že je půda zvlněná, řekl bych, že tam je spousta starých pařezů, které nebyly dobře vykopány a už dokonce vyhánějí nové větve. Také vidím rákosí. To znamená změkklá místa, i když není půda rozbahnělá.“

„Zdá se, že už uběhlo hodně času od doby, kdy si tu někdo zahrál golf,“ odpověděl Biggles. „Zřejmě nechali hřiště zarůst stejně jako cestu. Mám dojem, že pan Lin Seng žije v podmínkách, které silně připomínají stav obležení. Jedno je jasné. Jsem rád, že jsme se rozhodli podívat se na Taihan, dřív než bychom sem letěli s představou, že přistaneme. Všechno ověřím dole na zemi, než se o něco takového pokusíme. No, víc už udělat nemůžeme jen ještě pár snímků, mohly by se nám eventuelně hodit, i když pochybuji, že bychom z nic vyčetli víc, než už víme teď.“

Biggles udělal dva přelety. Jeden ve výši 2 000 stop a snímal vertikální kamerou, druhý ze 200 stop, při kterém Algy fotografoval z kosého úhlu.

„Na terase, či verandě nebo co to je, někoho vidím, Pozoruje nás,“ řekl Algy, když si sedl zpět. „Kdyby Lin Seng věděl co podnikáme, byl bych čekal, že nám zamává.“

„Možná, že zůstal ukrytý, nemůže vědět, jestli to jsme opravdu my; nebo má jiný důvod, pro který se nechce ukazovat venku,“ opáčil Biggles. „Dozvíme se o tom možná víc, až ho navštívíme. Ted' se vrátíme na základnu.“

*

Zpáteční let do Kuala Lumpur proběhl bez problémů. Zaparkovali Austeru na betonové ploše, která jim byla přidělena, a na cestu do hotelu na Treacher Road si vzali taxík.

„Odpoledne dáme fotografie vyvolat,“ řekl Biggles, když se myl před odchodem do jídelny na oběd. „Zítra ráno si je prohlédneme a pak půjdeme spolu do kanceláře pana Lin Senga, abychom zjistili, jaká je možnost se s ním setkat, ať již tady nebo v jeho venkovském domě. Jestliže je v Taihanu, bude to znamenat cestu vozem. To bychom nepodnikli bez předběžné dohody s ním. Už pro případ, že jeden z jeho strážců by měl chuť na nás vystřelit dřív, než bychom mohli říci kdo jsme a proč tam jsme. Nemůžeme riskovat přistání aniž bychom si místo pořádně prohlédli osobně.“

„Pořád nechápu, jak si někdo může tak zkomplikovat život kvůli pytlu perel,“ prohlásil Algy.

„Většina bohatých lidí má něco o co má strach,“ odpověděl Biggles. „Ale mám pocit, že ať náš čínský přítel má své perly sebevíc rád, jsou dny, kdy si přeje, aby je nikdy neviděl. Ale to je jeho věc.“

„To máš pravdu,“ připustil Algy. „Konečně když někdo vlastní něco cenného, proč by ho měl o to připravit nějaký odporný zloděj. Ale situace v Taihanu není možná tak špatná, jak si Lin Seng myslí. Má přirozeně obavy, a tak se mu zdá nebezpečí větší než je.“

„Brzy bychom se to měli dozvědět,“ řekl Biggles. „Ale teď si dáme něco k jídlu. Mám hlad a těším se na nějaké jídlo s malajským kari. Nedělají ho tak pálivé jako v Indii.“

„Já kari mít nemusím,“ prohlásil Algy.

„Byl jsem na něm vychovaný,“ usmál se Biggles. „Dobrá, zkus místní *satay*. Je dobré.“

„Co je to *satay*?“

„Kuře, hovězí nebo skopové grilované na špízu. Pojd', jdeme.“

BIGGLES TELEFONUJE

3

Následující dopoledne brzy po desáté hodině se Biggles a Algy ohlásili v recepci kanceláří Lin Seng a spol. v Kuala Lumpur.

Přišel jim vstříc mladý Číňan. Hovořil anglicky a Biggles se ho zeptal, zda je pan Lin Seng přítomen. Odpověď byla záporná a Biggles prohlásil, že by tedy rád mluvil s jeho zástupcem.

Mladý muž je vyzval, aby ho následovali.

Prošli krátkou chodbou, okolo kanceláří, kde pracovali úředníci nejrůznějších odstínů pleti, a zastavili se přede dveřmi s nápisem Ředitel. Pod ním menšími písmeny stálo P. Tong. Mladý muž zaklepal na dveře, otevřel je a ustoupil stranou, aby mohli návštěvníci vstoupit. Dveře za nimi zavřel.

Místnost byla prostorná a velmi dobře zařízená. Za stolem pokrytým papíry a nejrůznějšími dokumenty vstal muž. „Vítám vás, pánové. Prosím, posaďte se. Co pro vás mohu udělat?“ Hovořil dokonalou angličtinou, příjemně modulovaným hlasem s nádechem autority.

Z toho a z evropského stylu jeho oblečení bylo zřejmé, že zastává důležité a zodpovědné postavení. Byl to štíhlý, pohledný, asi čtyřicetiletý muž vážného vzezření. Nebylo snadné uhádnout jeho skutečnou národnost. Mohl mít původ z kterékoli z mnoha místních ras, ale převažovaly rysy Číňana.

Ale to nebylo pro Bigglese vůbec důležité. Stačilo mu, že pan Tong jako ředitel jedné z filiálek rozsáhlého Lin Sengova podniku zastává důležitou a důvěru vyžadující funkci. „Jmenuji se Bigglesworth,“ prohlásil a hned také představil Algyho. „Přijeli jsme předevčírem z Londýna, Máme jisté jednání s panem Lin Sengem a doufali jsme, že bychom ho tu mohli zastihnout.“

„Bohužel tu není, pánové.“

„A můžete nám říci, kde bychom ho našli?“

„Tím si nejsem jist.“

„Snad na Taihanu?“

„Byl tam, když jsem s ním naposled hovořil.“

„Jak je to dlouho?“

„Přibližně týden.“

„Jdeme k věci,“ řekl Biggles, který pochopil, že jim pan Tong příliš nedůvěřuje. „Víte proč jsme sem přijeli?“

„Ne.“

Biggles byl překvapen. „Předpokládal jsem, že to budete vědět. Domníval jsem se, že kontakt z Londýna byl uskutečněn vaším prostřednictvím.“

Biggles byl na rozpacích. „Bylo mi řečeno, že v době, kdy byla dohodnuta určitá opatření, byl pan Lin Seng na Taihanu. Je nějaký jiný způsob, jak by se s ním osoba z Londýna mohla přímo spojit?“

Pan Tong neodpověděl. Díval se upřeně na Bigglese a uvažoval o jeho otázce. Konečně řekl: „Nechci vypadat nezdvořile, pane Bigglesworthi, ale jistě si uvědomujete, že na mém místě musím velice opatrně vážit, s kým hovořím o záležitostech mého zaměstnavatele.“

„To naprosto chápu a cením si toho. Jsem ostatně v podobné situaci. I já musím postupovat obezřetně, hovořím-li o důvodu naší přítomnosti zde.“

„Samozřejmě. Mohli byste mi tedy sdělit, jaká je vaše společná dohoda? Pan Lin Seng mi naprosto důvěřuje a jsem přesvědčen, že by mi její obsah řekl, kdyby tu byl.“

Biggles se zamyslel: „Zaráží mě skutečnost, že vám pan Lin Seng nic neřekl, jistě musel předpokládat, že se tu zastavím.“ Po krátké odmlce pokračoval. „Ale řekl bych, že dohadováním promarníme spoustu času a nakonec se nedostaneme nikam. Proto navrhuji, abyste s panem Lin Sengem promluvil. Jsem si jistý, že se za nás zaručí.“

„Byl bych to už navrhl sám, ale nemohu se s ním spojit.“

„Proč ne? Domníval jsem se, že tuto kancelář spojuje s Taihanem soukromá telefonní linka.“

„Ano, existuje taková linka.“

„Nic nám tedy nebrání mu zavolat.“

„Bohužel se ale zdá, že je na telefonu porucha.“

„To je nepříjemné. Stává se to často?“

„Stalo se to doposud jen jednou a způsobil to strom, který spadl na vedení a strhl ho. Domnívám se, že příčina bude pravděpodobně stejná.“

„Zvláštní, že se to stalo právě teď. Byla bouřka?“

„Ne. Máte snad jiné vysvětlení?“

„Myslím, že by bylo pro někoho snadné dráty přestřihnout a přerušit tak spojení mezi vaší kanceláří a Taihanem.“

„Když opustí hlavní silnici, vede telefonní vedení dvacet mil džunglí a tam by to jistě nebylo obtížné provést. Ale proč by to někdo dělal?“ ‘

Biggles pokrčil rameny. „Poslal jste někoho, aby to vyšetřil?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Neměl jsem žádnou důležitou zprávu a doufal jsem, že je-li porucha malá, bude brzy opravena.“

„Jak je to dlouho, co jste zjistil, že telefon nefunguje?“

„Dva dny. Dnes ráno jsem se pokoušel to provolat, ale linka je stále hluchá.“

„To je škoda. Telefonický hovor by nám ušetřil čas. A co radiové spojení? Předpokládal jsem, že jste s Taihanem také v radiovém spojení.“

„Nyní ne. Po nějakou dobu jsme byli, ale pan Lin Seng toto spojení zrušil, když zjistil, že mohou přijímat jeho signály i jiní lidé.“

„Chápu. Řekněte mi, pane Tongu, napadá vás nějaký jiný způsob, kterým mohl být v nedávné době navázán kontakt s Taihanem?“

„Příslušné britské úřady mají jistě svoje komunikační postupy a přirozeně je nezveřejňují. Mohl být použit zvláštní kurýr. Jestliže máte oficiální posláni, proč je neinformujete?“

„Zdá se, že budu muset," řekl Biggles pomalu.

Pan Tong pokračoval: „Pokud mi řeknete přesně co potřebujete a proč se chcete tolik sejít s panem Lin Sengem, mohl bych vám možná něco navrhnout. Ale uvažte, že vás neznám.“

Biggles váhal. „Záležitost, kterou s ním mám vyřídit, je naprosto důvěrná. Promiňte mi nepříjemnou otázku, jak dlouho pracujete pro pana Lin Senga?“

„Dvacet let.“

„Dobrá. Pak vám jistě důvěřuje. Skutečnost je taková, že pan Lin Seng vlastní určité vzácné předměty a

vzhledem k politické situaci by je rád přemístil na bezpečnější místo. Byli jsme sem vysláni, abychom mu pomohli akci uskutečnit."

„Myslíte perly." Řekl nezávazně pan Tong.

„Hm - ano. Zdá se, že o nich víte."

„Samozřejmě. Vím o nich hodně. Myslím, že mohu směle prohlásit, že je znám opravdu dobře."

„Takže jste je viděl?"

„Často. Některé z nich jsem přenášel v kapse," usmál se pan Tong a pokračoval. „Byly případy, kdy jsem byl poslán prohlédnout vzácný kousek, ocenit ho a jednat o jeho koupi. Pan Lin Seng mě považoval za odborníka a spoléhal na můj úsudek."

„Pak by vás jistě mrzelo, kdyby se dostaly do nepravých rukou."

„Kdyby to bylo nutné, bránil bych je s nasazením života. Poznáte-li krásu a různorodost perel jako já, musíte je milovat." Pan Tong mluvil klidně a nepochybně upřímně. „A to nijak nesouvisí s jejich finanční hodnotou," dodal.

„Začínáme si rozumět," opáčil Biggles souhlasně. „A proto vyložím karty na stůl. Přišli jsme sem dnes dopoledne, protože jsme doufali, že si domluvíme schůzku s panem Lin Sengem a prodiskutujeme s ním podrobnosti chystané operace."

„Přemístění sbírky perel z Taihanu?"

„Ano. Pokud jsou moje informace správné, Taihan je velice přísně strážěn, a tak se zdá rozumné domluvit si raději předem návštěvu, než tam přijet nečekaně. Takže vidíte, že vzhledem k tomu, že pan Lin Seng tu není a vy říkáte, že se s ním nemůžete spojit telefonem, ocitl jsem

se v poněkud obtížné situaci. Řekl bych, že pokud tu nechci do nekonečna čekat, zbývá mi jedno řešení.“

„Jaké?“

„Vypravit se do Taihanu. Jste si jistý, že tam pan Lin Seng bude?“

„Ano. Kdyby z Taihanu odejel, byl bych o tom informován. Obávám se však, že vás čeká nepříjemné přivítání. K domu se můžete dostat jen po soukromé cestě; a mohu vás ujistit, že opatření, která učinil pan Lin Seng proti nežádoucím návštěvníkům, jsou naprosto oprávněná.“

„Je to riziko, které budu muset podstoupit.“

„Budete potřebovat spolehlivý vůz.“

„Máme ho.“

„Je to dlouhá cesta, přibližně sto čtyřicet mil a pochybuji, že byste ji urazili tam a zpátky za jeden den.“

„V jakém stavu je cesta?“

„Hlavní silnice je dobrá, ale posledních dvacet mil po soukromé cestě je to špatné. Je obtížné sehnat pracovní síly, které by ji udržovaly. Ale je to jediná cesta na Taihan. Má jednu výhodu. Nemůžete zabloudit.“

„Jel jste po ní?“

„Mnohokrát, ale ne v poslední době.“

„Jak je to dlouho, co jste ji naposled použil?“

„Budou to už skoro tři měsíce. Už tehdy bylo vidět, že je dost zanedbaná. Pochybuji, že se její stav od té doby zlepšil. Nesnažím se vás za každou cenu odradit, ale je poctivé varovat vás, že se můžete dostat do nesnázi. Jestliže chcete, spojím se se zaměstnanci telefonní společnosti, abych zjistil, zda vědí, že je telefon hluchý a zda něco v té věci podnikají.“

„Byl bych velmi vděčný. Mohlo by mi to ušetřit zbytečnou cestu.“

„Udělám to okamžitě.“ Pan Tong sáhl po telefonu.

Když za pět minut zavěsil, měl už potřebnou informaci. „Vědí, že spojení na Taihan nefunguje,“ řekl a dodal: „Sdělili mi rovněž, že spolehlivý malajský inženýr, zaměstnanec společnosti, odejel již včera na motorce, aby se pokusil najít, kde je vedení přerušeno. Ještě se nevrátil a nevědí, kdy bude zpátky. To bude záležet na druhu poruchy a místu, kde se nachází.“

„Takže to je jasné,“ řekl Biggles. „Nebudeme marnit čas. Pokusíme se dostat na Taihan vozem.“

„Kdy vyrazíte?“

Biggles se podíval na hodiny na zdi. „Můžeme vyrazit dnes. Měli bychom se tam dostat do západu slunce.“

„Chcete, abych jel s vámi?“

Biggles byl nabídkou překvapen, tak byla nečekaná. „Je to od vás velmi milé, ale můžeme se tam zdržet delší dobu a upřímně řečeno, nevím v čem by nám vaše přítomnost mohla být užitečná. Zbytečně byste riskoval a jak jste sám říkal, cesta bude pravděpodobně nebezpečná.“

„Na nebezpečné podniky jsem zvyklý.“ Tvář pana Tonga se poprvé uvolnila a pousmál se. „Jako mladý muž jsem byl často vysílán panem Lin Sengem na nákup do velmi vzdálených lovišť perel, abych tam koupil ty nejkrásnější. S celým jměním v penězích cestou tam nebo s perlami v kapse při cestě zpět to bylo dobrodružné zaměstnání.“

„Tomu rád věřím,“ odpověděl Biggles. „Ale soudím, pane Tongu, že nám i panu Lin Sengovi budete

užitečnější, když zůstanete tady. Víte co zamýšlíme. Když se do týdne nevrátíme, bude to znamenat, že se věci nedaří a něco se přihodilo. V tom případě bychom vám byli vděční, kdybyste laskavě informoval vedení Speciálního leteckého útvaru ve Scotland Yardu v Londýně.“

Výraz pana Tonga zůstal nevyzpytatelný. „Takže vy jste ze Scotland Yardu?“

„Ano.“

„Kdybyste to řekli hned, jak jste přišli a prokázali se vašimi doklady, bylo by mě to uklidnilo.“

„Omlouvám se, ale při naší práci sdělujeme jen co je nezbytně nutné.“

„To je velmi moudré, zejména v této části světa. Říkal jste letecká policie. Znamená to, že tu máte letadlo?“

„Ano. Přiletěli jsme s ním z Anglie.“

„Proč tedy do Taihanu neletíte? To by pro vás bylo řešení.“

„Obávám se, že to není tak jednoduché. Provedli jsme průzkumný přelet, ale stále nevíme, zda je tam možné přistát. Proto pojedeme vozem – chceme si osobně prohlédnout, jak to tam vypadá.“

„Aha! Teď to chápu.“

Biggles vstal. „Chvilku nám trvalo, než jsme se domluvili, ale předpokládám, že za daných okolností to bylo nevyhnutelné. Vy jste neznal nás a my neznali vás. Děkuji vám, že jste byl tak vstřícný. Zase se uvidíme. A doufám, že to nebude dlouho trvat.“

„Rozhodně mé uvědomte, kdybych vám mohl být jakkoliv nápomocen,“ řekl pan Tong.

„Děkuji. Nejspíš vás vezmu za slovo,“ loučil se Biggles.

Venku, když Čekali na taxík, se Algy zeptal: „Chceš se opravdu vypravit na Taihan dnes?“

„Ano,“ odpověděl Biggles. „Pokud se neobnoví telefonické spojení, potom podmínky budou stejné zítra i následující den, takže nevidím důvod proč čekat. Když mám nějaký úkol, nerad ho odkládám. Čím víc člověk něco probírá, tím menší chuť má se do toho pustit. Vrátime se rychle do hotelu, dáme si oběd, vyzvedneme auto a vyrazíme.“

„Co si myslíš o tom chlapíkovi Tongovi?“ zeptal se znenadání Algy.

„Zdál se mi v pořádku. Jestliže mu Lin Seng důvěřuje dvacet let, mělo by nám to stačit. Mám ale nepříjemný pocit, že za tím přerušným spojením se skrývá víc, než si on uvědomuje.“

Může to být náhoda, že se to stalo právě teď, ale ze zkušenosti vím, že náhody jsou podezřelé. Ostatně brzy už budeme vědět víc,“ uzavřel Biggles, když taxík zastavil u chodníku.

CESTA DO TAIHANU

4

Za hodinu nato byli Biggles a Algy na cestě do Taihanu. Oceňovali prvotřídní silnici, která je čekala prvních sto dvacet mil; tedy do chvíle, než vjedou na soukromou cestu končící u venkovského sídla pana Lin Senga.

Biggles řídil. Algymu navrhl, aby sledoval všechny sloupy a dráty telefonního vedení, které vedly podél cesty a dával pozor, zda náhodou neuvidí malajského opraváře při práci. Mohli by se od něho dozvědět, za jak dlouho bude telefonní spojení opět v provozu. Jestli by to byla záležitost jen několika hodin, pak by se vyplatilo vrátit se do kanceláře pana Tonga, a odtamtud zavolat na Taihan, jak měli původně v úmyslu.

Když vyjeli, byl provoz dost hustý; auta, volské potahy, bicykly a občas i autobus. Ale později, když minuli rýžová pole a kaučukové plantáže a jeli neobdělanou krajinou, hustě zalesněnou, provoz řídil. Podél cesty na keřích buganvylie zářily nádherné rumělkové květy a na stromech jasně žlutě svítily květy *angansana*. Všude byly divoké orchideje.

K odbočce do Taihanu dojeli přibližně za tři hodiny. Telefonního opraváře neviděli. Odbočka byla označena a na směrovce bylo jediné slovo, Taihan.

Vozovka se nyní podstatně změnila. Zpočátku nebyla příliš špatná, Biggles však raději snížil rychlost na

třicet mil za hodinu. Ale záhy se povrch vozovky rychle zhoršoval, vyježděné koleje byly hlubší a výmoly častější a Biggles jel většinou jen rychlostí dvacet mil za hodinu, aby neriskoval, že auto poškodí. Z cesty se stala jen jakási mokrá a blátivá brázda, většinou tak úzká, že by bylo velice obtížné se s autem otočit.

Na obou stranách se tyčily stromy prorostlé hustým tropickým podrostem, takže vůz projížděl v zeleném přítmí jakéhosi přírodního tunelu. Jedinou výhodou cesty byly dlouhé rovné úseky. Ale těch se bohužel dalo málokdy využít kvůli poměrně častým ne právě bezpečně vypadajícím mostům přes rokle a potoky. Na žádné odbočky nenarazili a tak nehrozilo, že by zabloudili.

Telefonní sloupy z neotesaných stromů s dvěma souběžnými dráty se tyčily podél cesty. Algy dával pozor, zda neuvidí stržené vedení nebo telefonního opraváře. Všechno nasvědčovalo tomu, že ještě nedojeli k místu poruchy. Na měkkém povrchu cesty byla velmi dobře vidět zřejmě čerstvá stopa motorky. Usoudili, že to nejspíš byla motorka zaměstnance telefonní společnosti. Byly tam také stopy vozu, ale staré, soudě podle jiných stop, zanechaných zvířaty, která přes ně přešla. Biggles se o tom přesvědčil, když zastavil, aby si je zblízka prohlédl.

Cestou žádnou divokou zvěř žijící v džungli nezahledli. Ta zřejmě používala cestu, jen aby přes ní přeběhla. Šedých opiček bylo vidět dost, především v hejnech. Nebylo možno je pominout, hlasitě vřeštěly na protest proti tomu, že se na cestě objevilo auto. Jiné zvíře, které spatřili, bylo divoké prase, které se povalovalo v hlubokém výmolu. S vydešeným zachrochtáním zmizelo v lese.

Biggles náhle a bez varování zastavil.

Algy se na něho tázavě podíval. „Něco se děje?“

„Nevím,“ odpověděl Biggles.

„Tak co je?“

Biggles se upřeně zadíval na cestu. „Ta stopa po motocyklu.“

„Co je s ní?“

„Nevidím ji. Co se s ní u čerta mohlo stát? Podívej se dozadu. Vidíš nějakou stopu?“ Algy se otočil. „Nevidím.“

„Žádná tam není, a to je to. Přejeli jsme právě měkké místo. Jestliže tudy projela motorka, musela mít křídla.“

„Kdy jsi viděl stopu naposled?“

„Jsou to sotva tři minuty. Od té doby co jsme sjeli z hlavní silnice jsme tu stopu měli před sebou. Proto jsem si asi všiml, že najednou zmizela.“

„To je zvláštní,“ souhlasil Algy. „Kam se mohl ten chlapík podít?“

„To musíme zjistit,“ prohlásil Biggles s neskrytým podezřením. „Dál nejel. Nevrátil se. Proč?“

„Mohl najít co hledal. Třeba přetržený drát.“

„A proč jsme ho neviděli my? Nebo jeho motocykl. Díval jsi se po drátech?“

„Ano.“

„Celou dobu?“

„No, nemohu přísahat, že jsem se ani na chvílku nepodíval jinam. Jestli si vzpomínáš, upozornil jsi mě na divoké prase, které se hrnulo přes cestu.“

„Mohl jsi tedy přehlédnout přetržené dráty nebo větve, která by na nich ležela?“

„Ano. Myslím, že se to mohlo stát,“ připustil Algy.

Biggles zařadil zpátečku. „Vrátíme se na místo, kde končí stopa motocyklu. Tam bychom měli najít odpověď. Dříve se a jakmile stopu uvidíš, řekni mi, abych zastavil.“

Auto po špatné cestě obtížně couvalo. Ujelo asi dvě stě yardů, když Algy zavolal ‘Stop!’.

Biggles zastavil a vypnul motor. Otevřel dveře a naslouchal. „Pojď“, řekl Algymu a oba vystoupili.

Spolu pak šli k místu, kde stopy po motorce náhle končily v nepopsatelné změti otisků. Biggles si je pečlivě prohlížel. Posléze položil Algymu ruku na paži a zadíval se upřeně do džungle. Neozval se jediný zvuk. Ani opička nezavřískala. „Měj oči na stopkách“, řekl tiše. „Něco se tu přihodilo a mně se to vůbec nelíbí. Připrav si zbraň.“ Sám vytáhl svou vlastní.

„Možná, že dostal smyk a měl těžký pád“, nabídl řešení Algy a ukázal na místo, kde byl kraj podrostu slehlý. „Vypadá to, že upadl tady.“

„Ale tohle neudělal.“ Biggles ukázal nahoru, kde visely dva telefonní dráty. „Byly přestříženy“, pokračoval bez sebemenší pochybnosti. „Dráty nepraskají jen tak náhodou a je ostatně zvláštní, že *oba* dráty praskly najednou. Někdo musel vylézt po sloupu a přeříznout je. Opravář našel poruchu, a tak zastavil, aby ji odstranil.“

„Ale neudělal to.“

„Asi neměl vůbec šanci.“ Biggles pátral očima v džungli a pak pomalu vykročil k slehlému podrostu. Když k němu došel, zastavil se a nasál vzduch. Podíval se výmluvně na Algyho. Udělal dalších pár kroků do džungle a zůstal stát. Díval se na něco, co leželo na zemi pár kroků od něho. „Tady je to“, řekl napjatým hlasem.

Algy ho došel a zadíval se, kam mu Biggles očima naznačoval. Spatřil nohy obuté v sandálech, které vykukovaly z hromady listí a zetlelého dřeva. Nad navršenou kupou bzučelo hejno much.

Biggles si přiložil kapesník na ústa a nos, popošel k hromadě a odhrnul listí. Objevilo se tělo muže, Malajce oblečeného do lehkého kabátku. Byla na něm tmavá skvrna.

„Pane Bože!“ vydechl Agy. „Zavražděný opravář.“

Bigglesova tvář byla jak ze žuly. „Ted’ víme, proč se nevrátil.“

„Kde je jeho motocykl? Nepodíváme se po něm?“

„Ani za nic. Vrátime se k autu. Uvidíš-li nějaký pohyb, hned střílej. To není vhodné místo na povídání.“

Šli zpátky a zastavili se až u auta. Nasedali ostražití se zbraněmi připravenými k výstřelu. „Dávej pořád pozor,“ poručil Biggles sevřeným hlasem, když startoval vůz. Asi čtvrt míle jel rychle a teprve potom zastavil.

„Myslíš, že tam někdo byl?“ zeptal se Algy, který pochopil, proč Biggles tak spěšně opustil místo nálezu.

„Vsadil bych se, že ano. Viděl jsem pohnout se vějířovitý list palmy. Mohlo to být i nějaké zvíře, ale měl jsem pocit, že nás někdo pozoruje. Vzpomeň si, bylo tam ticho. Ani opice nevřeštěly. Utekly.“ Biggles pokračoval změněným tónem. „Uvědomuješ si co to znamená?“

„Někdo o nás ví.“

„To mění všechny naše plány. Musíme se vrátit do Kuala Lumpur a uvědomit kancelář Spojů o tom co se stalo.“

„Jsi tedy přesvědčen, že někdo ty dráty záměrně přerízl?“

„To je jisté. A ten nešťastný Malajec to věděl. Chtěl závadu odstranit a někdo ho zlikvidoval, aby nebylo telefonní spojení obnoveno. A jestliže je má úvaha správná, nemá smysl, aby bylo vedení opraveno.“

„Vrátíme-li se do Kuala Lumpur, nedostaneme se dnes do Taihanu, to je jisté. Jak je to daleko?“

Biggles se podíval na tachometr. „Asi tak deset mil.“

„To znamená, že jsme v polovině cesty a zpátky na hlavní cestu je to rovněž deset mil.“

„Docela blízko. Proč?“

„Uvažoval jsem o tom. Proč se máme trmácet celou cestu zpátky až do Kuala Lumpur. Kdybychom se odsud dostali na hlavní cestu, jistě by se nám podařilo poslat zprávu. Mohli bychom zastavit vůz nebo autobus jedoucí do Kuala Lumpur a požádat šoféra, aby doručil písemný vzkaz nebo vyřídil co se stalo.“

„Ano, to bychom mohli zkusit,“ souhlasil Biggles. „Vzpomínám si, že jsme projeli nějakou osadou asi pět mil před tím, než jsme odbočili. Všiml jsem si čínské čajovny, jmenovala se Golden Flower, nebo nějak podobně. Možná, že mají telefon nebo tam alespoň zastavují auta, a to by nám pomohlo.“

Biggles s nemalými obtížemi otočil auto tak, aby směřovalo k hlavní cestě. „Nebudeme zastavovat v místě, kde jsou dráty strženy,“ řekl. „Někdo by na nás mohl zaútočit. Z džungle by to bylo snadné. Až budeme projíždět okolo, dávej pozor, zda neuvidíš něco neobvyklého, co by mohlo sloužit jako orientační bod k místu, kde byly dráty přestřiženy a kde leží tělo toho nešťastníka. A měj zbraň pohotově.“

„O.K.“

Biggles se rozjel a zvýšil rychlost na čtyřicet mil, což byla hranice pro bezpečnou jízdu. Projeli okolo nebezpečného místa. Nic se nestalo.

„Viděl jsi někoho?“ zeptal se Biggles, když snížil rychlost.

„Ani duši.“

„Dobrá. Cítím se líp. Všiml sis něčeho?“

„Napolo spadlého stromu ležícího na jiném. To je myslím dobré označení místa.“

Za pouhých dvacet minut cesty, kdy se Biggles snažil vyhnout všem výmolům a dírám, byli zpět na hlavní silnici. Biggles zastavil směrem na Kuala Lumpur. „Vystup a zastav jakékoliv vozidlo, které pojede kolem,“ řekl Algymu. „Já napíši vzkaz.“

Čekali dvacet minut. Neobjevil se žádný automobil či autobus.

„Mohli jsme to čekat.“ zabručel Biggles podrážděně. „Ztrácíme čas. Nastup si.“

Vyjeli a zastavili se až před čajovnou na kraji nevelké osady. Biggles doufal, že před čajovnou bude zaparkované vůz, jehož řidič se zastavil na šálek čaje. Ale byl zklamán. Otevřel dveře a vešli s Algym dovnitř.

V čajovně byl jen jeden zákazník. Běloch v ušmudlané bílé rozhalence, zmačkané jezdecké kalhoty měl ledabyle zastrčeny do vysokých kožených bot. Seděl u bambusového stolu v zadní části místnosti a četl noviny. Letmo se podíval na Bigglese a Algyho. Čínský majitel jim vyšel vstříc a uklonil se.

„Mluvíte anglicky?“ zeptal se Biggles, jen aby se ujistil, že opravdu anglicky hovoří, neboť tento jazyk je v Malajsku běžně používán.

„Dobrá anglicky. Chtít pokoj na noc?“ zněla odpověď.

„Ne děkuji. Máte telefon?“

„Moc škoda. Telefon ne.“

„Je nějaký telefon v místě?“

„Pan Yuntan.“

„Kdo je to?“

„Policie.“

„Kde to je?“

„Ne daleko. Chcete vidět? Dáte si čaj, než pro něho dojdou?“ Biggles se podíval na Algyho. „Nevím jak ty, ale šálek čaje neodmítnu.“

„Ani já ne,“

Biggles se obrátil k majiteli. „Ano, dáme si čaj, prosím. Budeme rádi, když zjistíte, zda je onen policista Yuntan doma.“

Muž se uklonil a odešel. Zřejmě poslal někoho do policistova domu, protože servíroval čaj sám. „Moc dobrá čaj,“ řekl s nádechem pýchy.

Čaj byl opravdu výborný a Biggles i Algy ho vychutnali.

O několik minut později vešli dva muži, soudě podle jejich tmavé pleti Malajci. Oba měli letní khaki uniformu malajských policistů a v pouzdře u pasu pistoli. Jeden, seržant soudě podle třech proužků na rukávech, zasalutoval. „Máte nějaké potíže, pánové?“ zeptal se. Jako většina Malajců ve státních službách mluvil slušně anglicky, jen s lehkým cizím přízvukem.

„V podstatě se nás to, seržante, přímo netýká, ale rádi bychom poslali zprávu telefonní společnosti do Kuala Lumpur,“ odpověděl mu Biggles a pokračoval. „Náhodou víme, že jejich mechanik jel opravit telefonní

vedení na Taihan. A my jsme našli mrtvého muže právě na místě, kde jsou dráty strženy. Domníváme se, že to je mechanik vyslaný telefonní společností a ta by měla být informována. Jedeme z Kuala Lumpur a nechceme se vracet zpět. Vyrozuměl jsem, že jste napojeni na telefonní síť. Mohli byste tu zprávu odeslat?“

„Budu informovat policejní stanici, pane. Jak zemřel ten muž?“

„Na tělo jsme nesáhli, ale myslíme si, že byl zavražděn. Do místa poruchy jel na motocyklu, ale ten jsme neviděli.“

„Ukážete mi tělo, prosím?“

„Jeho tělo?“

„Ano, pane.“

To Biggles nečekal. „Mohu vám říci kde je.“

„Pro policejní zprávu musím udat přesnou polohu,“ vysvětlil policista, „proto chci tělo vidět.“

„Máte vlastní vůz?“

„Jen kola.“

Biggles pokrčil rameny a otočil se k Algymu. „Zřejmě je budeme muset vzít s sebou. Kdyby tam tělo zůstalo celou noc, ráno by z něho nejspíš moc nezbylo.“

„Proč bychom nemohli naložit jejich kola na auto? Ukážeme jim tělo, oni se vrátí na kolech a my vyrazíme dál.“

„To je nápad.“ Biggles se podíval na seržanta, který rozhovor poslouchal. „Slyšel jste?“

„Ano, pane!“

„Dobrá. Dojděte si pro kola. My se zatím připravíme.“

A oba policisté odešli. Muž, který seděl v koutě, vyšel také.

Biggles a Algy dopili čaj. Biggles zaplatil a ještě jednou pochválil majiteli jeho vynikající čaj. Když vycházeli, řekl Algymu: „Budeš řídit, já si chci promluvit s policisty.“

„O čem?“

„O tom chlápku co seděl v rohu.“

„Považoval jsem ho za plantážníka.“

„Já také – zpočátku. Ale to by měl vůz. Nikde tady žádný nevidím. Jistě vyslechl náš rozhovor, ale nezdálo se, že by ho zajímal. Kdyby byl místní, předpokládal bych, že by řeč o vraždě vzbudila jeho zájem.“

Za několik minut, s oběma policisty na zadním sedadle Land-Roveru a s jejich koly pečlivě připevněnými na střeše vozu, byli na cestě k místu činu.

Sotva po kilometru jízdy se Biggles napůl otočil na svém sedadle a řekl seržantovi: „Kdo byl ten člověk v čajovně? Znáte ho?“

„Jmenuje se Sosbell.“

„Je to místní člověk, plantážník, nebo něco podobného?“

„Ne. Bydlí nějaký čas v čajovně.“

„Co dělá?“

„Neřekl mi to.“

„Jak je tu dlouho?“

„Dva – tři týdny.“

„Je to Angličan?“

„Mluví jako Američan.“

„Má auto?“

„Ne.“

„Jak se tu tedy pohybuje?“

„Někdy jede autobusem.“

„Kam?“

„To nevím. Někdy pro něho přijede autem kamarád a vyjedou si. S nikým se nebaví.“ Biggles se už dál neptal.

Na soukromé cestě do Taihanu Algy musel zapnout světla. V otevřené krajině ještě tma nebyla, ale pod stromy se již šěřilo.

Dorazili k padlému stromu tak jak počítali. Biggles vystoupil. „Jsme na místě,“ řekl s pocitem jistoty, že si nikdo netroufne zaútočit na čtyři muže, z nichž dva byli policisté. Ostatní ho následovateli do hustého podrostu. Náhle se zastavil a zadíval se dopředu. Pak se rozhlédl. Podíval se nahoru na přeříznuté dráty. Podíval se na Algyho. „Nemohli jsme se zmýlit. Je to určitě tady.“

„Co se děje?“

„Není tu tělo. Je pryč,“ řekl Biggles ponuře.

TAIHAN

5

Biggles se otočil k seržantovi, který se na něho díval s podivným výrazem ve tváři. „Mrzí mě to,“ řekl prostě. „Někdo tělo odstranil. Mohu vás ale ujistit, že před hodinou tady leželo tělo. Všimněte si hromady listí, kterým bylo přikryto.“

Seržant se na Bigglese pochybovačně podíval. „Jste si tím naprosto jistý?“

„Jistě že jsem. Nejsem zvyklý si vymýšlet.“

Seržant vytáhl kapesní svítilnu. Prohlížel pečlivě půdu a opatrně prohrábl listí. Několik listů se mu přilepilo na ruku. „Krev,“ řekl. „Věřím vám, pane. Ležel tu nějaký muž a krvácel.“

„Někdo musel tělo odklidit, pokud ho neodtáhl tygr nebo panter.“

Seržant znovu prohledával půdu kolem dokola. „Ne,“ řekl. „Tělo nebylo odtazeno, to bychom poznali. Bylo odneseno.“

Biggles ukázal na visící dráty telefonního vedení. „Kdyby měl čas, byl by vedení opravil.“

„Abychom ho hledali, je už moc tma,“ řekl seržant. „Vrátíme se zítra, až bude světlo. Co uděláte vy?“

„Budeme pokračovat v cestě.“

„Ale, pane, tahle cesta vede jen k jednomu domu. Na Taihan.“

„Já vím. A tam my právě jedeme.“ Seržant byl překvapen. „Na Taihan?“

„Ano. Máme schůzku s panem Lin Sengem. Obávám se, že přijedeme pozdě.“

„Poslední dobou nejezdí na Taihan moc lidí,“ řekl seržant nedůvěřivě.

„Musíme s ním projednat obchodní záležitost. A nyní bychom rádi pokračovali v cestě, nemáte-li nic proti tomu.“

„Přijíždíte z Kuala Lumpur?“

„Ano!“

„Mohli byste se u mne zastavit, až se budete vracet?“

„Jistě,“ slíbil Biggles.

„Dobrou noc pane.“ A oba policisté odjeli na svých kolech.

Biggles a Algy nastoupili do vozu. Biggles se ujal volant a rozejel se. „Mrzí mě, že jsem musel seržantovi říci, že jedeme na Taihan, ale co jsem mohl dělat? Nemělo by smysl lhát a mít s policií nedorozumění.“

„Řeknu ti, že mě zamrazilo do morku kostí, když jsi řekl, že tam tělo není,“ promluvil po chvíli jízdy Algy. „Něco takové mě vůbec nenapadlo.“

„Ani mne ne, ale vzpomeň si, že když jsme tělo našli, měl jsem pocit, že nejsme sami. Na celé té věci je něco zvláštního. Nerozumím tomu. Někdo chtěl vyřadit telefon z provozu. To je naprosto jasné. Ale proč zabíjeli toho nešťastného telefonního opraváře? To přece nebylo nutné. Stačilo přece počkat, až technik udělá svou práci a odjede. Pak dráty znovu přestřihnout na stejném místě nebo někde jinde. K vraždě došlo z nějakého jiného důvodu. Zdá se, že něco věděl nebo viděl, a proto byl

umlčen. Ale muselo jim být jasné, že bude pohřešován a že po něm bude zahájeno pátrání.“

„To je pravda, ale myslím, že počítali s tím, že bude trvat dlouho, než bude jeho tělo objeveno. Pokud by se vůbec našlo.“

Podle toho co vím o tropických džunglích, do týdne by z něho zbyla jen hromádka ohlodaných kostí. Nemohli tušit, že tu náhodou pojedeme my a budeme ho hledat. Spíše se domnívali, že bude chvíli trvat, než bude vyslán pátrací oddíl.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Biggles. „Zbavili se motocyklu i brašny s náradím.“

„Otázka tedy zní – proč také neodnesli tělo?“ řekl Algy.

„Možná, že to nepovažovali za nutné až do doby než někdo, třeba sám vrah, zjistil, že jsme tělo objevili. Pravděpodobně se skrýval blízko v džungli. Když jsme se vydali zpět, pochopil co chceme udělat, a tak tělo odnesl.“

„To je celkem rozumné vysvětlení,“ řekl Algy.

„Ne docela. Někdo, kdo kdo věděl, že jsme tělo našli, se mohl spojit s vrahem a říci mu, aby nenechával tělo na místě.“

„Ale to mohli vědět jen tři lidé: muž, který provozuje čajovnu a oba policisté.“

„Čtyři,“ opravil ho Biggles. „Zapomínáš na muže v rohu – Sosbella.“

„Nemluvili jsme s ním.“

„Ne, ale viděl, že přišli policisté a nepochybně vyslechl náš rozhovor. Vzpomeň si, že opustil čajovnu před námi. Měl možná možnost spojit se s mužem, který

měl vraždu na svědomí. A chceš-li dokázat vraždu, musíš mít tělo.“

„Tak proto jsi se ptal seržanta kdo to je?“

„Ano. Jeho chování se mi zdálo poněkud zvláštní. Většina bílých mužů by řekla „ahoj“, když jsme vešli do čajovny; nebo by na pozdrav alespoň kývla. Mohl k nám i přisednout. Ale on si nás vůbec nevšímal nebo to tak vypadalo. Policisté nám řekli, že mluví jako Američan. To ovšem neznamena, že to je Američan. Mnoho lidí se naučí anglicky v Americe. A jestliže to je Američan, pak je o to podivnější, že se k nám nepřipojil. Američané, s kterými jsem se setkal, byli vždycky přívětiví lidé, ochotni si popovídat s cizincem kdekoliv a kdykoliv. Bydlí prý v čajovně, U zlatých květů. Co tam dělá? Zřejmě nic. Je to zvláštní, že by se právě tam nějaký člověk usadil.“

„Může to být spisovatel, který tu sbírá materiál na knihu.“

„To by trvalo celé týdny. A co víc, potřeboval by auto. Seržant říkal, že žádné nemá.“

„Dobrá. Takže ho považuješ za podezřelého jedince.“

„To netvrdím. Já jen říkám, vzhledem k tomu co víme, že mě jeho chování zaráží. Kdekoliv jinde bych se tomu vůbec nevěnoval, ale vzhledem k situaci na Taihanu mi to vrtá hlavou.“

„Naše debata začala domněnkou, že někdo možná poslal zprávu vrahovi, že tělo bylo nalezeno a bylo by tedy lepší ho odstranit,“ řekl Algy. „Ty myslíš, že ten chlápek Sosbell by mohl být ten člověk?“

„Řekni kdo jiný by to mohl udělat.“

Algy chvíli přemýšlel, ale neodpověděl.

„Zkusíme eliminační metodu,“ pokračoval Biggles. „Mimo nás dvou věděli o nálezu těla jen další čtyři muži. Za předpokladu, že Sosbell vyslechl náš rozhovor. Majitel čajovny neopustil místnost; takže zbývají tři. Jsem si naprosto jistý, že to nebyl ani jeden z policistů. Tak předně seržant. Určitě nevěděl nic o tom, že tělo bylo odstraněno. Když jsme dorazili na místo a řekli, že tělo je pryč, jeho chování bylo přirozené; přesně takové, jaké by člověk čekal. Nejdřív byl překvapen. Pak nás krátkou chvíli podezříval. To nebylo předstírané. Neměl zapotřebí hledat v listí a zamazat si ruce od krve kvůli něčemu o čem by věděl, že to tam není. Jeho vylučuji.“

„A co druhý policista?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Jestliže dal někomu vědět, je mazanější než vypadá. Kdy by to mohl udělat? Oba policisté odešli z čajovny společně. Byli zpět za pět minut i se svými bicykly.“

„Podle toho jak jsi to vyložil, začíná to vypadat, jakoby s tím mohl mít něco společného Sosbell,“ připustil Algy. „Jestliže je to tak, pak musí mít nějakou možnost spojení, o které nevíme.“

„To je možné. Ale nemůžeme o tom donekonečna uvažovat. Musíme se dostat do Taihanu. Škoda, že nedorazíme za denního světla, měli bychom o všem dobrý přehled.“

Byla již tma, ale nebe bylo bez mraků a měsíční světlo a záře hvězd ozářily jeden z mála volných prostorů, přes které auto jelo.

Algy náhle vykřikl: „Pozor, před námi něco je.“

Biggles šlápl prudce na brzdu. Ve světle reflektorů spatřili úzký můstek. Vypadal dost zchátrale, pod vahou pomalu přejíždějícího auta se sice prohnul, ale vydržel.

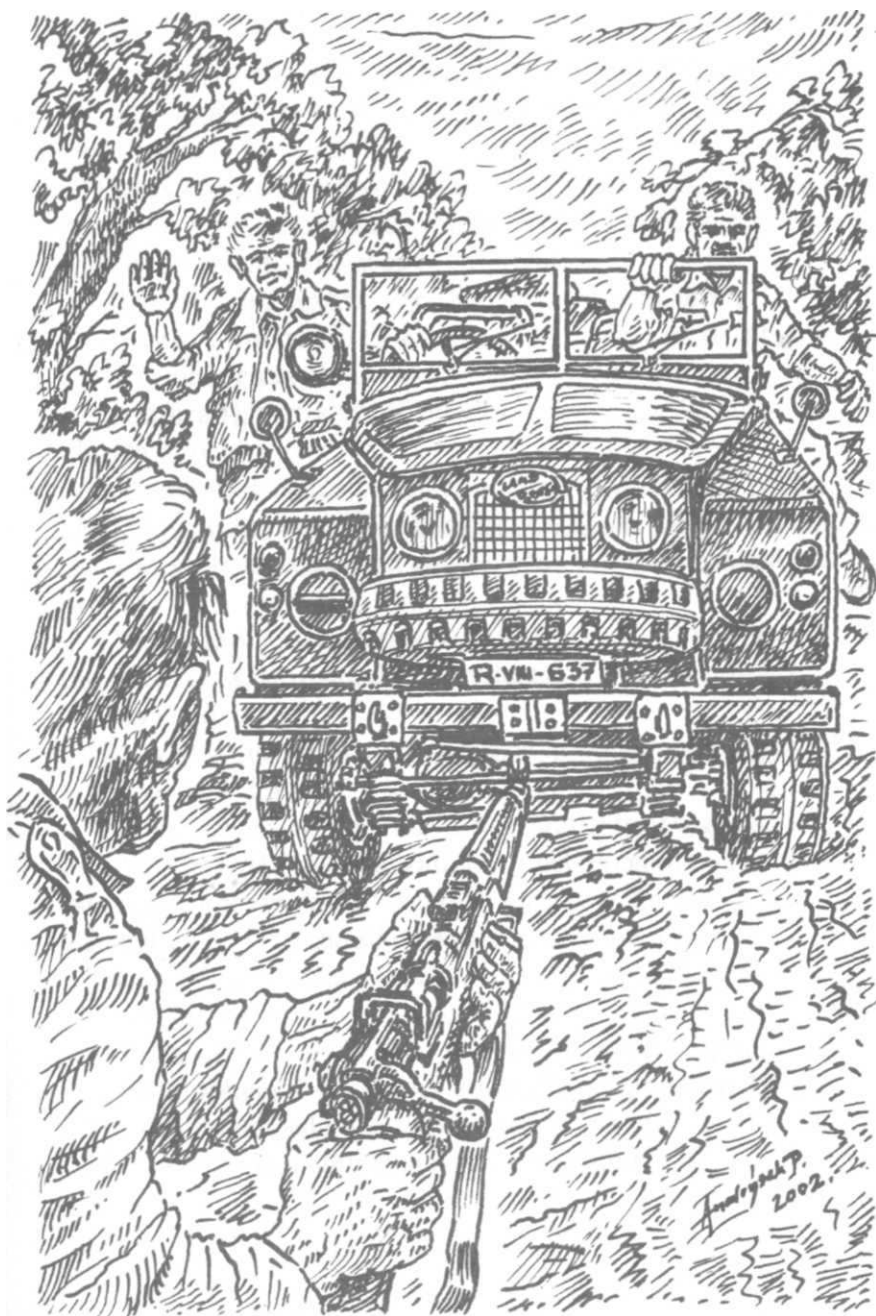
Za ním cesta pokračovala otevřeným prostorem ozářeným měsíčním světlem.

Biggles si s ulehčením oddechl: „To už musí být...“. Ale nedořekl. Začaly se dít věci tak rychle, že na chvíli ztratil svůj příslovečný klid.

Nejprve se rozezvučel elektrický zvonek, což po tichu, které předcházelo, bylo nepochopitelné a ohlušující. Za několik vteřin vyšlehly ze tmy kužele světla a začaly klouzat po prázdném prostoru vedle můstku. Vůz našly okamžitě, takže se octl v oslepující záři světla. Někde začali zuřivě štěkat psi. Biggles prudce zastavil. Zastínil si oči rukou a rozeznal několik tmavých postav, které se k nim blížily.

„Vystup a zdvihni ruce nad hlavu,“ šeptl Biggles.

Sám také hned vyskočil a zůstal stát s rukama nad hlavou. Algy udělal totéž. „A co teď?“ zašeptal s obavami.

„To se brzy dozvíme – pokud nás nezastřelí dřív, než se nás na něco zeptají. Myslím si, že jsme dorazili na Taihan. Stůj klidně a zachovej klid.“

Postavy se blížily v polokruhu; nebyly jasně vidět, jejich obrysy se rýsovaly na pozadí ostrého světla. Přiblížili se, pušky namířené.

„Nehýbejte se,“ ozval se ostrý povel.

Bigglesovi a Algymu nebylo třeba to říkat dvakrát.

Pět pušek jim mířilo na žebra ze vzdálenosti asi dvou metrů a stejný hlas se poněkud váhavě zeptal: „Kdo jste?“

„Angličané,“ odpověděl Biggles.

„Co tu pohledáváte?“

„Jsme policejní důstojníci z Londýna,“ vysvětloval Biggles. „Přijeli jsme za panem Lin Sengem. Očekává nás.“

Muž, který kladl otázky, poručil něco jednomu z mužů a ten odběhl.

„Můžeme dát ruce dolů?“ požádal Biggles. „Určitě neutečeme. Nebylo právě snadné se sem dostat.“ Žádná odpověď.

Po nepříjemných asi dvou až třech minutách se Biggles odvážil dát ruce dolů.

Nikdo se už na nic neptal a ve světle reflektorů Biggles a Algy čekali co nejtrpělivěji dokázali. Nic jiného nemohli ostatně dělat. Biggles předpokládal, že muž běžel se vzkazem za někým, kdo byl důležitý a zakrátko se ukázalo, že měl pravdu.

Dosti silná mužská postava evropsky oděná, k nim zvolna přicházela osvětleným prostorem. Zastavila se,

zřejmě aby si je prohlédla. „Kdo jste?“ zeptal se muž dokonalou angličtinou.

„Jsme policejní důstojníci z Londýna,“ prohlásil Biggles. „Byli jsme sem vysláni na žádost pana Lin Senga. Jestliže to je Taihan a on tu je, chtěli bychom s ním mluvit.“

„Můžete se něčím prokázat?“

„Jistěže,“ Biggles mu podal doklady.

Muž je prohlédl a vrátil. „Já jsem Lin Seng,“ řekl. „Vybrali jste si špatnou chvíli pro váš příjezd. Omlouvám se za to nepřívětivé uvítání, ale musím být opatrný.“

„Chtěli jsme se s vámi spojit telefonicky z vaší kanceláře v Kuala Lumpur a dohodnout si setkání,“ vysvětloval Biggles. „Hovořili jsme s panem Tongem, od kterého jsme se dozvěděli, že telefon je mimo provoz a že nemá žádnou jinou možnost jak se s vámi spojit. Cestou sem jsme zjistili, proč je telefonní spojení přerušeno. Někdo přestříhl dráty a mechanik, který byl poslán, aby našel místo poruchy a opravil ji, byl zavražděn.“

„Hm. Myslel jsem si to. Musíte mi o tom povědět. Nevíte náhodou něco o letadle, které nad námi včera přeletělo?“

„Byli jsme to my, pane. Doufal jsem, že najdu místo pro přistání, ale když jsem viděl, že bych to bez rizika nedokázal, letěl jsem zpět do Kuala Lumpur a rozhodl se, že pojedeme vozem. Byli bychom dorazili mnohem dříve nebýt toho, že jsme chtěli oznámit nález těla, což jsme považovali za svou povinnost.“

„Komu jste to oznámili?“

„Policii ve vesnici u hlavní silnice. Jméno neznám, ale je tam čajovna U zlatých květů.“

„To je postačující vysvětlení,“ řekl pan Lin Seng. „Ale nebudeme tady přece stát a povídat. Bude mi ctí, když přijmete pohostinství v mém domě.“

„Kam mohu dát auto?“

„Můžete ho zatím nechat před domem. Bude tam v bezpečí.“

„Tak jsme se sem přece jen dostali,“ poznamenal tiše Algy. Přestože byl Biggles, vzhledem k tomu co mu řekl v Londýně kapitán, připraven na něco neobyčejného, nečekal, že Taihan bude takový, jak ho náhle spatřil. Byl to spíše malý palác než dům.

Zaparkovali auto na doporučeném místě a následovali svého hostitele po širokých schodech na dlouhou verandu a dál do haly domu. Tam si okamžitě uvědomili, že se nacházejí v domě bohatého, vzdělaného muže skvělého vkusu. Aniž bychom zacházeli do detailů, zmiňme se jen o bohatě řasených závěsech z čínského hedvábí, lakovaném nábytku neobyčejné umělecké práce, na kterém stálo bohatství vyřezávané slonoviny a jantaru. Bylo se opravdu na co dívat, co obdivovat a Biggles začínal chápat, proč tento princ mezi obchodníky odmítá opustit tak nádherný dům.

Pan Lin Seng se zastavil u dveří vedoucích z haly. „Nenechte se tím vším vyvést z míry,“ řekl klidně, a rozmáchl se rukou okolo. „Jinak žiji velmi jednoduše, západním způsobem, jak uvidíte. Chcete si zajít do svých pokojů nebo si raději nejdříve dáte drink? Jsem přesvědčen, že po vaší cestě by vám jedna sklenička neuškodila. Času máme dost. Večeře se bude podávat až za hodinu.“

„V tom případě bych si rád drink dal, děkuji,“ odpověděl Biggles.

Pan Lin Seng otevřel dveře a vešli.

DALŠÍ PROBLÉMY

6

O dvě hodiny později, osvěženi po koupeli a syti po výborné večeři, seděli Biggles a Algy se svým hostitelem na verandě domu. Před nimi stál stolek s kávou a dívali se na džungli zalitou měsíčním světlem.

Biggles, s cigaretou mezi prsty, právě dovyprávěl do všech podrobností jejich první pokus dostat se na Taihan.

Pan Lin Seng tiše naslouchal. „Je těžké pochopit, proč ti lidé v lese považovali za nutné zavraždit toho nešťastného telefonního mechanika.“

„Museli k tomu mít důvod,“ odpověděl Biggles. „Myslím, že ho chtěli umlčet. Pravděpodobně někoho viděl, snad muže, kteří dráty přestříhli. A jestliže je poznal, jistě jim pohrozil, že je udá.“

„A to by také nepochybně udělal, kdyby k tomu měl příležitost,“ řekl Lin Seng. „Tak to asi bylo.“ A pokračoval. „Zmínil jste se rovněž o muži jménem Sosbell, který žije v čajovně u hlavní silnice. Slyšel jsem o něm a zdá se mi podivné, že už tam tak dlouho přebývá.“

„Myslíte, že ho zajímají vaše perly?“

„To nemohu vědět.“

„Jak jste se o něm dozvěděl?“

„Mám-li nepřátele, mám také přátele, kteří mě informují o všech neobvyklých událostech nebo lidech, kteří se objeví v okolí,“ řekl Lin Seng a víc své sdělení

neupřesnil. „Podle toho co jste mi řekli, je tu důvod se domnívat, že by mohl být spojkou s těmi lidmi v džungli. Ale najít kohokoliv, kdo se v džungli ukrývá, je téměř nemožné. Britská armáda se všemi vojáky, kterými zde disponovala, se o tom přesvědčila před několika lety během komunisty vedeného povstání. A situace se stále zhoršuje. Přestřižení telefonních drátů, znemožnění spojení s vnějším světem je zatím to nejhorší co se tu doposud stalo. Soudím, že moji nepřátelé, kteří chtějí, abych toto místo opustil, ztrácejí trpělivost.“

Ozval se Algy. „Jste si jist, že jdou po vašich perlách?“

„Naprosto. Co jiného by to mohlo být? Jak jste si mohli povšimnout, jsou v domě sice drahocenné věci, ale takové předměty jsou i jinde. Moje perly jsou jedinečné. Bylo by snadné je odnést a jejich peněžitá hodnota by přesáhla zdaleka cenu tohoto domu a všeho, co se v něm nachází.“

„Nebojíte se, že by se někdo mohl pokusit vniknout do domu násilím?“ zeptal se Biggles.

„Takové pokusy tu už byly, ale skončily neúspěchem. Podnikl jsem přirozeně všechna možná opatření, abych zabránil jen se k domu přiblížit. Vzpomeňte si co se stalo, když jste přešli most.“

„Rozezněl se poplašný zvonek.“

„Ano. Elektrické zařízení. Vyrábím si svou vlastní elektřinu.“

„Fungoval by alarm, i kdyby někdo přešel po mostě pěšky?“

„Váha nerozhoduje. Zařízení pracuje na systému paprsku. Jakmile je paprsek přerušen, zvonek začne

zvonit. Jediná nevýhoda toho je, že zvířata někdy způsobí falešný poplach.“

„Je ten most nutný? Neměl jsem čas se podívat co je pod ním.“

„Je naprosto nezbytný. Tam, kde končí cesta, je úzké, ale hluboké koryto plné bahnité vody. Není umělé, je to přírodní vodní tok.“

„Ale někdo, kdo by se sem chtěl dostat za každou cenu, by mohl překonat tuto překážku aniž by použil mostu,“ poznamenal Biggles.

„Přes vodu by se mohl dostat pouze s nasazením života. Je tam jistá zábrana. V noci by si jí nevšiml, ale ve dne ano. Musel by být blázen, kdyby ji chtěl překonat. Když už o tom mluvíme, musím vás upozornit, abyste něco takového nezkoušeli. Krokodýli by si mohli myslet, že přišla chvíle krmení.“

Biggles byl opravdu překvapený. „Krokodýli?“

„Ano. Vždycky jich tu pár bylo tak jako v mnoha malajských řekách. Když jsem začal mít potíže, napadlo mě, že by neškodilo mít je tam jako další ochranu. Není těžké je živit. Strílíme divoká prasata a jinou zvěř, která pytláčí na mé zelinářské zahradě. Asi se to mezi krokodýly rozneslo, jejich počet značně vzrostl.“

„To si budu pamatovat,“ prohlásil Biggles přesvědčivě. „A nyní, dovolíte-li, rád bych přistoupil k problému, kvůli kterémujsme sem přijeli. Především bych si rád ujasnil jednu věc. Nemýlím-li se, chcete opustit Taihan i s vašimi perlami, pokud by to bylo možné zařídit?“

„Ano. Mohl bych se sem vrátit, až by byly perly v bezpečí. Mám to tu rád a když by zde moje sbírka nebyla, nic by mi nehrozilo.“

„Výborně. Pokusíme se vás odsud dostat.“

„Nemá smysl uvažovat o možnosti použít vozu.“

„Dostali jsme se sem bez problémů!“

„To bylo něco úplně jiného. Vy jste jeli sem. Nebylo důvodu vás zastavovat. Kdybyste odtud odjížděl, pochybuji, že byste se dostali daleko. Mám tu auta, ale neodvážil bych se odjet.“

Před nedávnem jeden z mých šoférů, velice schopný a odvážný mladý Malajec se nabídl, že se pokusí dovézt do Kuala Lumpur zprávu. Pár minut po tom co přešel most jsme zaslechli střelbu. Od té doby jsme ho nespatriili. Kdyby projel, vrátil by se. Takže víte co by vás čekalo, kdyby jste se pokusili vrátit se do Kuala Lumpur po cestě. Byl bych vás na to upozornil již dříve, než jste vyjeli, ale neměl jsem možnost.“

„My se ale budeme muset vrátit po cestě,“ prohlásil Algy. „Nemůžeme se tu jen tak usadit.“

„Obávám se, že to je problém, který budete muset řešit,“ řekl Lin Seng. „Můžete tu samozřejmě zůstat jak dlouho si budete přát.“

„Budeme se muset vrátit už jen proto, že jsme si s sebou nic nevzali. Nic na převlečení, žádné holicí náčiní...“ řekl poněkud naivně Algy.

„Z tohoto důvodu odjíždět nemusíte,“ přerušil je Lin Seng. „Mohu vám poskytnout všechno, co budete potřebovat.“

Biggles se opět ozval. „Můj šéf v Londýně mi o vašich potížích řekl, ale musím přiznat, že jsem si neuvědomil, že to tu je tak vážné. Vypadá to prostě tak, že jste doslova obklíčen ve svém vlastním domě a co víc, odříznut od vnějšího světa.“

„Ano, tak to je,“ souhlasil Lin Seng. „Měl jsem odtud odjet ještě před tím, než se situace tak zhoršila. Ale jak jsem to mohl předpokládat?“

„Ale jak dlouho takhle vydržíte?“ zeptal se Biggles. „Co zásobování? Musíte živit sebe i zaměstnance. Třeba vás chtějí vaši nepřátelé vyhladovět.“

„To by jim chvíli trvalo. Vzhledem k tomu, že jsme tak daleko od Kuala Lumpur, tu vždycky mám dostatečné zásoby potravin.“

„A jak jste na tom s vodou?“

„Ani to není problém. Máme vlastní studnu.“

„Nebojíte se, že by ti, kteří se chtějí zmocnit vašich perel, mohli vzít dům útokem?“

„Jednou se o něco takového pokusili, ale brzy se stáhli. Při jiné příležitosti jsme dostali vzkaz na šípu vystřeleném z džungle.“

„Ale! Jaký to byl vzkaz?“

„Kdybych se rozhodl odejet s prázdnýma rukama, zaručuji mi bezpečný průchod. Vůbec jsem o tom neuvažoval. Už proto, že jsem tomu nevěřil.“

„V jakém jazyce byl vzkaz napsán?“

„Anglicky.“

„Rád bych se na něj podíval.“

„Ukážu vám ho ráno. Teď, když jste se na vlastní oči přesvědčili, jaké tu jsou opravdu podmínky, co budete dělat?“

Biggles uhasil cigaretu. „Jedna věc je jistá. Nechci tu zůstat příliš dlouho v nečinnosti a tím dát nepříteli možnost, aby sám něco podnikl.“

„Co tedy zamýšlíte?“

„Především se porozhlédnu po okolí a zjistím, zda by tu mohlo přistát letadlo. Jestliže tu přistávací plocha

není, budeme ji asi muset postavit. Máte představu, kolik lidí vás asi obléhá?“

„Naprosto ne. Řekl bych, že jich není málo. Je tam přinejmenším jeden běloch. Já sám jsem ho nikdy neviděl, ale některé mé hlídky ano. Drží se zřejmě v pozadí.“

„Možná, že ho spatříme, až si to tu prohlédneme, což bychom chtěli udělat, dovolíte-li, zítra ráno.“

„Radil bych vám, abyste nechodili daleko od domu.“

„Jestliže najdeme místo k přistání nebo vhodnou plochu k úpravě, pokusíme se dostat do Kuala Lumpur a vrátíme se letadlem. Vadí vám létání?“

„Naprosto ne. Často jsem cestoval letadlem při obchodních cestách.“

„Dobrá. Dopravíme vás a vaše perly do Kuala Lumpur tak, abyste chytil jednu z pravidelných linek do Londýna.“

„Jsem ochoten si najmout letadlo, bylo-li by to výhodnější. Čím méně lidí bude vědět, že perly jsou převáženy, tím lépe.“

„Kolik přibližně vaše sbírka váží?“

„Deset, dvanáct liber i s pouzdry. Ta jsou pochopitelně mnohem těžší než perly.“

„Byl byste ochoten v případě nouze dát si perly do kapes a nechat tu pouzdra?“

„Jistě. Pouzdra je možno nahradit, perly ne. Zatím jsem spokojen, že jsou tam kde jsou.“

„A co vaši zaměstnanci? Můžete jim naprosto věřit?“

„Domnívám se, že ano. Jsou to všechno pečlivě vybraní lidé.“

„Kolik jich tu máte?“

„Asi dvacet.“

„Samé muže?“

„Ano. Někteří ze sloužících, kteří pracují venku, jako třeba hlídači, nemají nikdy příležitost přijít do domu; pokud pro ně ovšem nepošlu. Skoro všichni mají za sebou vojenskou službu.“

„Jaké jsou národnosti?“

„Číňané nebo Malajci; s výjimkou jednoho Sikha a dvou Indů, kteří mluví tamilsky a které jsem přijal do svých služeb před několika lety, když jsem byl na Ceyloně. Číňané pracují především v domě a Malajci venku. Hlídka, která patroluje před domem, je Malajec.“

„Jak často se hlídky střídají?“ vyptával se Biggles.

„Každé čtyři hodiny. Na stráži jsou čtyři hodiny a osm hodin mají volno.“

„A kde máte psy?“

„V ohradě za domem.“

„Bude potřeba, aby nás co nejdříve poznali, kdybychom na ně narazili venku, mohli by nás považovat za vetřelce. A teď myslím, že je čas jít spát. Rád bych začal pracovat zítra časně ráno.“

„Nechtěli byste nejdřív vidět moje perly?“

Otázka Bigglese i Algyho poněkud překvapila.

„To záleží na vás, ale jistě by nás zajímaly,“ řekl Biggles.

„Myslím, že byste měli vidět, kde a jak jsou uloženy. Kdyby došlo k útoku na dům nebo kdyby se mi něco stalo, jste zde jediní Evropané a jsem přesvědčen, že byste učinili všechno, abyste ochránili můj majetek.“

Biggles a Algy následovali svého hostitele z terasy do domu a pak dlouhou chodbou ke dveřím trezorového

typu. Pan Lin Seng odemkl dveře klíčem, který měl v kapse a poznamenal: „Mám klíč vždycky u sebe.“

Za dveřmi bylo několik kamenných schodů sestupujících mezi betonovými zdmi. Lin Seng rozsvítil světlo.

Ještě několik kroků a chodba končila u trezoru zabudovaného do stěny. „Nechal jsem ho přivést až z Anglie,“ poznamenal majitel, zatím co nastavoval kombinaci zámku.

Těžké dveře se pomalu a bezhlučně otevřely. Na řadách poliček ležela plochá pouzdra z velmi jemné kůže, různých barev. Pan Lin Seng jedno pouzdro sundal, uvolnil závěr a zdvihl víko.

Oba přátelé zírali bez dechu na nepopsatelnou krásu. Biggles čekal něco neobyčejného, ale to co spatřil, překonalo všechno jeho očekávání. Několik perel, které v životě viděl, byly solitéry, nebo nanejvýš v páru. Zde ležely v drážkách, hluboce zatlačeny do tmavomodrého sametu, řady naprosto stejných perel, růžové barvy, zářící pod silným světlem, které na ně od stropu dopadalo. Biggles si uvědomil, že každá z nich představuje malé jmění.

„Nejsou nádherné?“ pravil majitel tónem, který byl doslova pohlazením. „Je to zvláštní, že pouhý měkkýš ležící na mořském dně je schopen vytvořit něco tak neuvěřitelně krásného.“

„Začínám chápat jejich kouzlo,“ odpověděl Biggles tiše. „Ale nemohu nemyslet na to, že každá z nich možná stála život stovky potápěčů.“

„Sami si tu práci vybrali, tak jako jiní se rozhodnou vést nebezpečný život. I potápěči podlehnou čaromoci toho co hledají. Nedělají to jen pro peníze. Otevřít škebli

a spatřit uvnitř jeden z těchto nádherných zářících skvostů je vzrušující zkušenost,“ řekl pan Lin Seng. Dal pouzdro na místo a vyndal další, malé. „Toto je můj poklad pokladů“ pokračoval a pouzdro otevřel.

Na podložce z bílého hedvábí ležela jediná perla velikosti velkého kamínku, světle modrá, průsvitná, zářící jakoby osvětlena vnitřním ohněm. „Měsíc Asie“ vydechl Lin Seng tónem téměř uctivým. „Na celém světě není taková druhá. A kdyby ano, bude ještě třeba ji najít.“ Vrátil pouzdro do trezoru. „Pro dnešní večer to stačí. Někdy jindy vám ukáži ostatní. Mne samotného nikdy neunaví je prohlížet.“

Beze slova se vrátili do haly.

„Než půjdeme spát rád bych zjednal jasno v jedné věci,“ řekl Biggles. „Až ráno půjdeme ven, nehrozí nebezpečí, že by na nás některý z vašich strážců střílel?“

„Ne, žádné takové nebezpečí nehrozí. Jste jediní Evropané na Taihanu. Vědí, že jste tady. Uvidíte-li některého z mých zaměstnanců, nevšímejte si ho. Ale nevzdalujte se příliš od domu.“

„Pustíme se do toho, kvůli čemu jsme přišli,“ odpověděl Biggles. „Děkujeme vám za vaši velkou důvěru. To nám usnadní naši práci. Je možné, že se zítra situace změní.“

„Jak myslíte?“

„Jako následek vraždy telefonního technika. Policejní seržant, kterého jsem na to místo dovezl, o tom uvědomí policejní centrálu. Požádal jsem ho o to a on to slíbil. Také telefonní společnost bude uvědoměna. Můžeme předpokládat, že vyšlou jiného technika opravit vedení. Bude jistě znovu přestřiženo, ale než k tomu dojde pan Tong se bude snad moci dovolat. Pakliže ano,

budete mít možnost vysvětlit mu, jaká je tu situace. Mohl byste mu také říci, že jsme dorazili v pořádku.“

„Ano, chápu. Zůstanu nablízku telefonu pro případ, že by se spojení uskutečnilo.“

„Myslím, pane, že to je vše, a tak nám nezbývá než vám popřát dobrou noc,“ uzavřel Biggles.

„Dobrou noc. Budete-li cokoli potřebovat, zazvoňte. Noční služba vám bude k dispozici.“

„Opravdu to na mne zapůsobilo,“ řekl Algy Bigglesovi, když šli do patra. „Musím říci, že ty perly jsou neobyčejné.“

„To ano, ale stojí za to riskovat pro ně život? Vždyť to je to, co náš čínský přítel dělá,“ opáčil Biggles.

„Na jeho místě bych cítil stejně. Špinavý zloděj by je dostal jen přes mou mrtvolu,“ prohlásil Algy výhružně.

GOLFOVÉ HŘIŠTĚ

7

Následující den časně ráno sešli Biggles a Algy dolů do haly. Uplynulá noc byla klidná, nepříhodilo se nic co by je vyrušilo.

Zastihli služebnictvo v pilné práci, věnovali se cele domácím povinnostem, ale pan Lin Seng se ještě neobjevil. Sluha jim sdělil, že může ještě chvíli trvat než sejde dolů. Pojedli tedy lehkou snídani sami a vydali se na obhlídku nejbližšího okolí, které měli možnost vidět poprvé za denního světla.

Postáli na dlouhé verandě plné nádob s orchidejemi a jinými exotickými květinami. Za ozdobným zábradlím, tam kde by člověk čekal krásnou zahradu, byl volný prostor zarostlý býlím.

Všude bylo ticho a klid. Jejich auto bylo uklizeno. Biggles a Algy pozorovali prostor a v duchu počítali jeho rozlohu. Když potom probrali možnosti, které se nabízely, byli oba stejného názoru: nebylo nemožné přistát s lehkým letadlem, ale bylo by to velice riskantní. Na všech stranách předpokládané přistávací plochy se tyčily vysoké stromy a délka dráhy po tom, co by se kola podvozku dotkla země, byla příliš krátká. Snad jen s trochou nepříliš silného větru ve správném směru, by bylo možné přistát prudkým sklouznutím. Ale jak poznamenal Biggles, o takové přistání by se člověk

pokusil jen v nejkrajnější nouzi, nikdy z vlastního rozhodnutí.

Sešli dolů po širokém schodišti. Tam se před nimi objevil mladý Malajec s puškou přes rameno a řekl, že jim má ukázat, kam byl uložen jejich vůz. Když šli okolo domu dozadu, Biggles se ho zeptal, proč nosí pušku. Už ji někdy použil?

Mladík prohlásil, že by ji použil, kdyby se někdo blížil k se k domu a na vyzvání by se nezastavil.

„Je to opravdu podivná věc,“ poznamenal Algy tiše, když šli dál za svým průvodcem. „Co se tu děje? Nerozumím tomu. Je Lin Seng ve válečném stavu s těmi lidmi v džungli nebo není? Vůbec se tu nestřílí. Když jsme stáli na verandě a ostatně i teď mohl kdokoliv z džungle na nás vystřelit.“

„Co by tím získal?“ opáčil Biggles. „Zastřelit jednoho z nás by jim nijak nepomohlo dostat se blíž k perlám. Řekl bych, že teď mají jakýsi klid zbraní. Jsou na mrtvém bodě. Obě strany vyčkávají. Ti lidé v džungli možná doufají, že se Lin Seng pokusí odjet a vezme perly s sebou. Bylo by snadné ho přepadnout mezi Taihanem a hlavní silnicí. Jistě si uvědomují, že nemohou vzít dům útokem aniž by měli mrtvé. A i kdyby se jim to podařilo, nemohou si být jisti, že by perly našli. Sotva by mohli předpokládat, že Lin Seng nechá ležet perly na tácu v hale.“

Když došli za zadní část domu, viděli, že k domu byla přistavena obdélníková budova. V přízemí byly garáže a skladiště. V jedné z garáží bylo jejich auto. V prvním patře byli zřejmě ubytováni zaměstnanci a strážci.

Za budovou byl otevřený prostor, podobný jako vpředu. S jedním rozdílem. V jednom místě byla bariéra stromů přerušena otvorem. Na první pohled však bylo jasné, že je příliš úzký na to, aby jím prošlo letadlo.

„Myslíš, že by se dal otvor rozšířit?“ řekl Algy, když se zastavil.

„Pochybuji. Bylo by to moc práce pro mnoho mužů a trvala by dlouho. To můžeme klidně vyloučit.“ Biggles se obrátil k Malajci, který stál posud vedle nich a ukázal na místo, kde byla řada stromů přerušena: „Vede tamtudy pěšina?“

„Ano, pane.“

„Kam vede?“

„Na golfové hřiště.“

„Aha. Jistě. A hraje se tam někdy?“

„Už ne.“

„A proč?“

„Je to velmi nebezpečné. Zlí mužové s puškami.“

„Jak to víš?“

„Myslím si to.“

„Jenom si to myslíš. Viděl jsi ty muže?“

„Ne. Vůbec tam nechodím.“

„Jak je to dlouho co tam někdo byl?“

„Hodně dlouho.“

Biggles se otočil k Algymu. „Zdá se, že nikdo nemá důvod tam chodit. Tak jak se věci mají, Lin Seng asi netouží prohánět po hřišti bílý míček. Ovšem podívat se tam můžeme, přestože si myslím, že ho najdeme celé zarostlé. Nicméně to může být naše jediná naděje, jak dostat letadlo na zem.“

„Lin Seng nám řekl, abychom se nevzdalovali od domu,“ upozornil Algy.

„Já vím. Ale tak bychom se nikam nedostali. Nevím proč by to mělo být nebezpečnější než kdekoliv jinde na dostřel pušky. Kdyby nepřítel chtěl zlikvidovat posádku, stačilo by, aby rozmístil v lese odstřelovače a ti by okamžitě zastřelili každého, kdo by se objevil. Kdyby to byl jejich záměr, pak tak, jak tu stojíme, jsme báječný cíl.“

„Jak myslíš, ale ten chlapec ví o čem mluví,“ namítl Algy. „Je tu déle než my.“

Biggles pokrčil rameny. „Pojď se podívat na to tak zvané golfové hřiště, jinak nám nezbyvá než se vrátit.“ Malajec byl překvapený. „Vy tam jdete?“

„Ano.“

Mladíkův výraz nevyjadřoval právě nadšení. Ale pak sundal pušku z ramene, ujistil se, že má v zásobníku náboje a natáhl spoušť. Dal tak jasně najevo, že je připraven je doprovázet.

„Nemusíš jít s námi,“ řekl mu Biggles. Měl pocit, že není poctivé vystavovat hochu možnému nebezpečí.

„Mám rozkaz zůstat s vámi,“ řekl domorodec. „Půjdu.“

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „Jestliže jsi takový rozkaz dostal, pak bude lepší, když uposlechněš.“

Došli k průchodu mezi stromy a uviděli cestu nebo spíše vyklučnou stezku, ne příliš širokou. Džungle se už do ní zakousla, a tak museli jít jeden za druhým, zdvihát a odstrkovat stranou větve a sklánět se pod převislými listy obrovských kapradím. Algy si pomyslel, že by mohli být zastřeleni dřív, než by se vůbec zmohli na jakýkoliv odpor. Biggles riskuje, řekl si v duchu, ale chápal, že to je nevyhnutelné, jestliže chtějí něco opravdu užitečného zjistit.

Přešli úzkou dřevěnou lávkou, vždy jeden a ne beze strachu. Lávka byla shnilá a prolezlá houbou a rozhodně nevypadala bezpečně. Dole tekla potok, možná tentýž, který překročili při svém příjezdu. Algy se zadíval dolů, ale žádného krokodýla neviděl.

Cesta se brzy rozšířila a před sebou spatřili to, co bývalo golfovým hřištěm. Zastavili se, aby si ho prohlédli a první Algyho problém byl, že už dál jít nemusí. Viděl před sebou velký nezalesněný prostor, dlouhý a poměrně úzký. Pokud se týkalo rozměrů, to bylo celkem v pořádku a mohlo na něm přistát lehké letadlo řízené zkušeným pilotem. Byl ale z valné části tak zarostlý plevem, rákosím a nízkými křovinami, že rozhodně nemohl za přistávací dráhu sloužit. Plocha hřiště se táhla rovně asi půl míle a pak se stočila zpět k polorozpadlému altánu téměř pohlcenému psím vínem.

„Stálo by to hodně peněz za míčky, kdyby sis tu chtěl zahrát golf,“ poznamenal Algy, jakoby celou záležitost bral na lehkou váhu.

Šli pomalu dál, studovali terén plný skrytých překážek a celkem bez zvláštního důvodu směřovali k altánu. Nikde nenalezli známky života, jen občas jim nad hlavami přelétl vyplašený pták. Kráčeli volně a zdálo se, že je opustila jejich počáteční obezřetnost. Jen Malajec zůstával ve střehu, neustále se rozhlížel s puškou připravenou k výstřelu.

„Pořád jsi ještě přesvědčen, že tu jsou zlí muži?“ zeptal se jakoby mimoděk Biggles.

„Ano, pane,“ zněla překvapující odpověď.

„Proč si to myslíš?“

„Žádná zvířata. Zvířata sem přicházela se pást. Teď ne.“

„Na tom něco je,“ připustil Algy.

„Kdyby nás chtěl někdo zabít, měl už k tomu dostatek příležitosti,“ poznamenal Biggles. A pokračoval: „Vypadá to, že by se tu dalo něco podniknout. Není to špatné místo. Všechn tenhle plevel“ – ukázal na vegetaci mávnutím ruky – „je docela poddajný. Skupina mužů by měla být schopna vyčistit pruh dost široký pro přistání. Jeden by stačil, ovšem muselo by být bezvětrí.“

„To by chvíli trvalo.“

„Záleželo by na množství mužů přidělených na práci. Zatím je to jediné řešení, jestliže chceme uskutečnit plán s letadlem.“

Pokračovali v chůzi a zvolna se blížili ke zchátralému altánu.

„Myslíš, že tam něco najdeš?“ zeptal se Algy.

„Ne – snad jen pár pavouků a nepříjemnou stonožku.“ Když došli ke dveřím, Biggles se zastavil. „Nevím, ale zdá se mi, že tu nedávno někdo byl. Všechno je zarostlé mimo dveří. Všimni si, je vidět, kde bylo divoké víno přerezáno. Sáhl na kliku.

Malajec bleskově přiskočil. „Ne, to ne,“ zašeptal.

„Proč ne?“

„Zlý muž blízko.“

„Jak to víš?“

„Cítím tabák.“

„Já také,“ potvrdil Algy a nasál vzduch. „Někdo tu byl a kouřil doutník.“

„No a co?“ zamručel Biggles. Vytáhl revolver, stiskl kliku a prudce otevřel dveře. Na prahu zůstal překvapeně stát.

„Jen pojd'te dál,“ ozvalo se zevnitř. Hlas měl příjemný zámořský přízvuk. „Viděl jsem vás přicházet. Zbraň potřebovat nebudete, můžete ji odložit.“

PŘEKVAPIVÉ SETKÁNÍ

8

Vnitřek altánu byl zchátralý, pokrytý prachem a pavučinami. Na první pohled bylo patrné, že nebyl dlouho užíván. Jediným nábytkem byl dlouhý stůl přistrčený ke stěně a dvě obyčejné bambusové židle.

V jedné z nich, nonšalantně zhoupnutý dozadu, seděl muž. Běloch, drobný a štíhlý, elegantně oblečený v západním stylu. Na horním rtu měl pečlivě zastřižený knírek. Tropickou helmu měl posunutou do týla. Úzký proužek modrého kouře stoupal z malého doutníku, který držel mezi prsty. O stěnu byla na dosah ruky opřena puška.

Nepohnul se, ale na tváři se mu objevil lehký úsměv, který mohl vyjadřovat důvěru nebo také pobavení nad překvapením, které se zračilo ve tvářích příchozích a které se žádný z nich nesnažil zakrýt.

Biggles se díval na muže s naprostou nevolí. „Kdo jste?“ zeptal se ostře.

„To je přesně to, na co jsem se chtěl zeptat já vás,“ zněla odpověď.

„Doufám, že si uvědomujete, že toto je soukromé vlastnictví,“ opáčil Biggles podrážděně.

Odpovědi předcházelo povýšené mávnutí ruky s doutníkem. „Ale jděte, vážený, proč na mne takhle útočíte?“

„Kdo jste?“ zeptal se znovu Biggles.

„Je to důležité?“

„Velice důležité. Co tu pohledáváte?“

„Totéž co vy. Seznamuji se s prostředím.“

„To je víc než nepravděpodobné,“ řekl Biggles chladně. „Uděláte líp. když se vrátíte odkud jste přišel. Riskujete zastřelení. Hlídky mají příkaz zastřelit každého, kdo vkročí na pozemky.“

„Poslyšte, nejsem na tom zas tak špatně,“ zněla výsměšná odpověď. „Mám také pušku.“

„Radím vám, abyste ji nepoužil. Na něco jsem se vás ptal. Co tu pohledáváte?“

„Vy jste Brit? Mluvíte tak.“

„Jsem.“

„Dobrá. Řekněte tomu negrovi, který s vámi přišel, aby se někam odklidil a my si mohli v klidu sami pohovořit. Jasný?“

„Chci vám říci jen jedno – vypadněte odtud.“

Muž v křesle zatáhl z doutníku, vyfoukl oblak kouře a řekl: „Ale jděte. Takhle přece nehovoří jeden bílý muž s druhým v téhle páchnoucí džungli.“

„Já se s vámi bavit nehodlám, vážený pane!“

Muž v křesle nasadil výraz lítosti.

„Jak je vám libo, bratře. Ale proč si nesesednete, abychom si rozumně promluvili?“

„Tak naposledy. Co tu chcete?“

Muž se zašklebil. „Dobrá otázka. Hádejte, můžete jednou.“

„Hm. Stále to nechápete. Nemáte nejmenší šanci. Jediné co tu můžete získat, je dobře mířená kulka.“

„Takže to chcete všechno sám pro sebe. Tomu říkám chamtivost.“

„Nechci nic,“ opáčil Biggles ostře.

„Rozumím. Urazil jste celou tu cestu jen proto, abyste učinil přátelskou návštěvu. Jak to, že vás pustili do domu? Vím o tom všechno. Viděli jsme vás přijíždět.“

Biggles se díval upřeně na muže a ve tváři se mu nehnul ani sval. „Ted’ mě poslouvejte a poslouvejte dobře. Jsem netrpělivý člověk a nerad se opakuji. Nemám co bych vám řekl, ale dám vám jednu dobrou radu. Vstaňte a zmizte dokud to ještě jde!“

„Řekněte to ještě jednou.“

„Slyšel jste mě.“

Muž sáhl po pušce.

„Tu tady můžete nechat,“ křikl Biggles. Muž zaváhal.

Biggles se pootočil k Malajci, který po celou dobu rozhovoru stál s bezvýraznou tváří. „Zavolej strážce,“ poručil stručně. Malajec vyběhl.

Muž protestoval, ale vstal. „Dobrá, brácho, když jinak nedáš. Budeš toho litovat.“ Sáhl po pušce.

Biggles zdvihl zbraň. „Říkal jsem vám, abyste na ni nesahal.“ Bigglesův hlas byl ostrý jako břitva.

„V džungli jsou dravá zvířata.“

„To vím.“

Muž chvíli váhal. Pustil doutník a vztekle ho rozdrtil botou na podlaze. Šel ke dveřím. Když k nim došel, řekl přes rameno. „Vás by milión dolarů nezajímal?“

Bigglesova odpověď byla stručná. „Ne.“

„Nikdy si pak nestěžujte, že jsem vám nedal šanci.“ Muž vyšel ven.

Biggles ho pomalu následoval. „Podíváme se, kterým směrem se vydá,“ řekl Algemu.

Z altánu se dívali za mužem, dokud nezmizel za bambusovými keři.

Biggles řekl zamyšleně: „Když se sem někdo může dostat tak snadno, pak bezpečnostní opatření Lin Senga nejsou zdaleka tak dobrá, jak si myslí. Pojd'me se podívat, kudy se ten muž dostal na golfové hřiště. Měl jsem dojem, že kolem dokola teče krokodýlí potok, ale zřejmě tomu tak není.“

Vyrazili směrem, kterým se vydal vetřelec. Zpomalili, když k nim odkudsi z džungle před nimi dolehly hlasy. Zdálo se, že slábnou, jakoby hovořící ustupovali. Pak bylo ticho.

„Věděl jsem, že není sám,“ řekl Biggles tiše. „Vždyť nám to i řekl.“

„Nevzpomínám si.“

„Když prohlásil my jsme vás viděli přicházet. A rozhodně bych nepředpokládal, že takový chlapík se vypraví do džungle sám.“

„Půjdeme za nimi, abychom zjistili kolik jich je?“

„Ne. To by nemělo smysl. Ostatně není třeba spěchat. Dříve nebo později se to stejně dozvíme. Sledovat je do džungle by znamenalo koledovat si o kulku. Ten muž je zabiják.“

Ale rád bych zjistil, jak se sem dostal. Zřejmě mohl bez potíží přijít i odejít. Dnes nebyl v altánu poprvé. Na podlaze leželo dobře pět špačků od doutníků.“

„Co si o něm myslíš, mimo to, že to je na první pohled nebezpečný gangster?“

„Je to jeden z těch banditů co jdou po perlách. Z jakého jiného důvodu by se sem takový chlápek vypravil? Je to přesně ten typ. Všiml sis, že má americkou angličtinu? Také Sosbell, kterého jsme viděli v čajovně, je prý Američan. Mohou to být partneři nebo členové stejného gangu.“

„Také mě to napadlo.“

Další rozhovor byl přerušen hlukem přicházejícím od altánu. Vydali se zpět a zastihli Malajce, který se vrátil s několika čínskými strážci.

„Kam on zmizel?“ zeptal se Malajec.

Biggles ukázal směrem do džungle. „Vy ho nezadržel?“

„Ne. Přiměl jsem ho, aby tu nechal pušku. Jak se sem dostal?“

„Nevím.“

„Neprotéká krokodýlí potok okolo této strany golfového hřiště?“

„Ano.“

„Tak se tam podíváme. Pošli ty muže zpět. Nebudeme je potřebovat.“

Pomaloučku došli ke krokodýlímu potoku a tam před sebou uviděli odpověď na svou otázku. Asi dvacet stop pod nimi ležel přes potok spadlý strom, který tvořil přirozenou lávku. Pod ním, na bahnitém břehu, ve zvěti husté vegetace leželo několik malých, mladých krokodýlů.

„Nevypadají moc nebezpečně,“ usoudil Algy.

„Jejich maminy a tatíkové nejsou asi daleko,“ řekl Biggles. Pečlivě si prohlédl protější stranu a přešel po stromě na druhý břeh. Dlouho se tam nezdržel.

Když se vrátil, řekl Algymu: „Nemuseli strom porážet. Vítr ho vyrval i s kořeny. Do džungle vede slabě vyšlapaná cestička. Může to být kančí stezka. Tady ten kout už jistě nikdo dlouho neprohlížel. A pokud si pan Lin Seng myslí, že tahle stoka zabrání někomu ve vstupu na jeho pozemky, tak se hluboce mylí.“

„Závěr je celkem jasný,“ prohlásil Algy. „Není tu nic, co by mohlo komukoliv zabránit dostat se do domu nebo alespoň na otevřený prostor před ním.“

„Obávám se, že situace je opravdu taková. Vrátime se a budeme pokračovat tam, kde jsme přestali, když jsme se zastavili u altánu.“

Doprovázení stále Malajcem strávili další hodinu prohlížením zanedbaného golfového hřiště. Došli až na druhý konec, aniž by spatřili cokoliv nebezpečnějšího než opice a rodinku divokých prasat, která se před nimi dala na útěk. Zastavila je až džungle s hustým subtropickým podrostem, který se zdál neprostupný. Biggles šel podél jeho kraje a pozorně ho prohlížel.

„Hledáš něco?“

„Ano. Předpokládal bych, že tu bude stezka nebo cesta vedoucí na východní stranu. Tak jak si to pamatuji z mapy, není to odtud k moři – k Jižnímu Čínskému moři – víc jak deset mil. Pobřeží je tam písčité a mohla by tam být dosti široká pláž, aby na ní mohlo přistát letadlo. Ale nezdá se, že by bylo možné se dostat do téhle neporušené džungle, takže na to můžeme docela dobře zapomenout. Co si myslíš o našich možnostech na golfovém hřišti?“

„Neřekl bych, že by byly špatné,“ odtušil Algy rozvážně a rozhlížel se kolem. „Nejsou tu velké překážky, myslím tím vzrostlé stromy. Je tu hlavně křoví a chrástí. Jak dlouho by trvalo udělat z toho relativně slušnou přistávací plochu, pokud by se k tomu Lin Seng rozhodl, by záleželo na tom, kolik schopných mužů je schopen na tu práci vyřadit.“

„Než začneme mluvit o přistání, musíme vyřešit jistý malý problém, totiž jak se dostat zpět. Po tom co se

stalo dnes dopoledne mám pocit, že to nebude tak snadné, jak by se mohlo zdát.“

„Musíme se o to pokusit. A pokud se mne týká čím dříve tím lépe. Nic víc už tu nemůžeme dělat, a tak není důvod proč se tu ještě zdržovat. Zatím může být vyčištěna přistávací plocha.“

Biggles si zapálil cigaretu a zavrtěl hlavou. „To se mi nezdá příliš rozumné. Rád bych věděl, že byla práce řádně odvedena a to dřív, než posadím kola podvozků na zem. Víš přece, jak vypadá práce domorodců. I když mají sebelepší úmysly, pokud nad sebou nemají dohled, udělají jen to co oni považují za dostačující. Stačilo by, kdyby nechali uprostřed přistávací dráhy trčet starý pařez a náš trakař by byl nadobro zničen. A pak je tu ještě jiná věc, která mi dělá starosti. Až ti zločinci v džungli uvidí, na čem se tu pracuje, budou se nejspíš snažit nám naše plány překazit. Vyčistit hřiště, když by někdo skrytý v džungli střílel na dělníky, je nemyslitelné. Ale musím tu mít bezpečnou přistávací plochu. Vrátime se a promluvíme o tom s Lin Sengem. Možná, že bude mít nějaký dobrý nápad.“

Pána domu potkali na půl cestě. Čekal na ně na druhém konci golfového hřiště, kde mezi stromy vedla cestička na otevřené prostranství. Seděl ve stínu usychajícího starého stromu. Vstal, aby je pozdravil. „Copak se přihodilo?“ zeptal se. „Slyšel jsem, že jste se dostali do nějakých potíží.“

„Měli jsme jen malou výměnu názorů s mužem, který se chtěl usadit v altánu,“ odpověděl Biggles.

„Co to bylo za člověka?“

„Nepředstavil se nám, ale hovořil anglicky s americkým přízvukem.“

„Co tam dělal?“

„Chtěl se mnou mluvit – alespoň tak nám to řekl. Věděl, že žijeme pod vaší střechou, a protože on sám je padouch a zloděj, předpokládal, že i my jdeme po perlách. Myslím, že počítal, že bychom s ním mohli spolupracovat,“ usmál se Biggles.

„Co jste s ním udělali?“

„Jen to, co jsem mohl udělat vzhledem k tomu, že nesáhl k násilí. Vyhnal jsem ho z vašich pozemků.“

„Zřejmě netuší kdo jste.“

„Ne. Řekl bych, že je zmaten.“

„Jak se dostal na golfové hřiště?“

„Přešel přes potok po spadlém stromu. Myslím, že je s tím třeba něco udělat a zjistit, zda nejsou další podobná místa, kde se dá přejít.“

Lin Seng pokrčil rameny. „Bude obtížné je najít.“

„Toho si jsem vědom,“ opáčil Biggles. „Nicméně si myslím, že je nesprávné, aby ti lidé mohli přicházet a odcházet jak se jim zlíbí. Učinil bych tomu přítrž. Nemáte alespoň ponětí kolik jich je?“

„Nemám,“ přiznal Lin Seng. „Jen se domnívám, že existují nejméně dvě oddělené skupiny, které nás z džungle pozorují a čekají, až odtud odejdu s perlami. Možná, že doufají, že mě unaví a vyčerpají mou trpělivost.“

„Myslíte, že by vás přepadli a okradli cestou?“

„Tím jsem si jist. Z jakého jiného důvodu by tu pokračovali v obléhání. Nedomnívejte se, že mě tento stav věcí uspokojuje. Ale co mohu dělat? Do té doby, než bylo přerušeno telefonní vedení, jsem byl ve spojení s mou kanceláří v Kuala Lumpur. Ted' nevím co se děje. A hrozí nám ještě další nebezpečí.“

„Co tím myslíte?“

„Vylodění indonéských vojáků na pobřeží. Tady nejsme daleko od moře a taková skupina vyzbrojená moderními zbraněmi by mohla věci silně zkomplikovat. Zejména když by věděli, co mám zde v domě.“

„Chtěl jsem se vás na něco zeptat,“ řekl Biggles.
„Vede odtud cesta k pobřeží?“

„Myslím, že ne. Ale to by skupinu indonéských komandos rozhodnutých se sem dostat neodradilo. Jsou to zvlášť vybraní muži, kteří se v džungli cítí jako doma. K několika vyloděním už došlo.“

„Ale k žádnému blízko odtud?“

„Ne, pokud vím. Bez telefonu se to nemohu dozvědět. Jsem prostě úplně bez spojení.“

„Ale pracuje pro vás pár spolehlivých mužů jako například malajský chlapec, který nás dnes dopoledne doprovázel.“

„Myslíte Ayarta. Ano, ten je velice schopný,“ přitakal Lin Seng.

„Nemohl by se tedy někdo vydat na průzkum do džungle a pokusit se zjistit, kde ti bandité mají tábor a kolik jich je? Já dávám přednost, když je to možné, převzít iniciativu a neponechat ji nepříteli.“

„Nebylo by mi příjemné požádat některého ze svých mužů, aby se vydal na tak nebezpečnou misi. Nicméně s nimi promluví a zjistím, jaký mají na tu věc názor. Ale rád bych věděl, jak dopadl váš průzkum golfového hřiště.“

„V tom stavu, v jakém je teď, je samozřejmě pro přistání letadla nepoužitelné. Ovšem kdyby se do úpravy terénu pustila skupina schopných mužů pod mým dohledem, netrvalo by dlouho a zjistili bychom, zda to je

možné. Stejně je třeba něco podniknout. Nemá smysl, abychom se vrátili pro letadlo, když nebudeme mít kde přistát.“

„Řekl bych,“ uvažoval Lin Seng, „že váš hlavní problém je vrátit se tam, kde jste nechali letadlo. Budete muset jet po cestě?“

„Jiná možnost tu není. Džunglí se rozhodně nechci na hlavní silnici pouštět.“

„Pochybuji, že se vám to podaří.“ Lin Seng se podíval na hodinky. „Je čas na oběd,“ řekl a vstal. „Promluvíme si o tom později.“

ZNEPOKOJUJÍCÍ ZPRÁVY

9

Během oběda a po něm probírali situaci ze všech úhlů. Zabralo by příliš mnoho času říci všechna pro a proti. Konečné rozhodnutí bylo toto: Lin Seng si připraví perly k převozu a bude čekat na letadlo, pokud se podaří dopravit nějaké do Taihanu. Odletí pak do Kuala Lumpur a odtamtud prvním možným letem pravidelné linky do Londýna. Kdyby to bylo nutné, najme si speciální letadlo.

Problémem samozřejmě bylo, jak dostat Austera do Taihanu. Bylo třeba překonat dvě překážky. Nejprve museli Biggles a Algy podstoupit nebezpečnou cestu do Kuala Lumpur. Dalším úkolem byla úprava přistávací dráhy na golfovém hřišti. Lin Seng řekl, že tou prací pověří několik mužů pod dohledem Bigglese a Algyho. Jakmile bude práce dokončena, vydají se autem do Kuala Lumpur pro letadlo. Uvědomovali si, že se to snadněji řekne než provede, ale nebylo jiného řešení.

Biggles se netajil tím, že by byl klidnější, kdyby věděl, kolik mužů je ukryto v džungli a netvoří-li více skupin. Lin Seng se vzdálil a po chvíli se vrátil s tím, že mladý Malajec, Ayart, se vydá do džungle a pokusí se něco zjistit.

„Půjdu s ním,“ řekl Biggles.

Lin Seng pochyboval: „Je to nutné?“

„Snad ne nutné, ale bude to rozhodně lepší,“ opáčil Biggles. „Je vždy lepší mít na nebezpečném průzkumu dva muže. Nejen, že by jeden z nich mohl mít nehodu, ale mohou se vzájemně morálně podporovat. A pak nerad od kohokoliv žádám, aby podnikl něco co by sám nechtěl. Abychom neztráceli čas, můžeme se vypravit do džungle a Algy zatím vyměří přistávací dráhu. Umí to stejně jako já.“

„Co když na vás zaútočí?“

„Jestliže by k tomu došlo, budeme se bránit.“

„Výborně. Jsem ve vašich rukách,“ řekl Lin Seng.

„Mimochodem,“ pokračoval Biggles. „Nezkusil jste zda telefon už funguje? Je tu možnost, i když ne velká, že vedení opravili.“

„Zkoušel jsem to dnes ráno, ale linka byla stále hluchá.“

„Měl byste to pořád zkoušet.“

„Jestliže vedení opravili, bude jistě co nejdříve opět přerušeno.“

„To předpokládám. Ale jestliže se ti bandité v džungli nedozvědí, že bylo spojení obnoveno, může chvíli trvat, než na to přijdou. A v té pauze byste mohl promluvit s panem Tongem. Teď už jistě ví o vraždě mechanika. Jestliže telefonní společnost vyslala dalšího opraváře, pan Tong by o tom měl vědět a pokusit se s vámi spojit. Věděl, že jsme se sem vypravili, ale nemůže si ověřit, zda jsme dorazili. Může předpokládat, že jsme cestou padli do léčky.“

„Pan Tong je velice schopný,“ prohlásil Lin Seng. „Mám k němu naprostou důvěru. Kdyby to bylo jen trochu možné, poslal by mi zprávu.“

Biggles souhlasil a uhasil cigaretu. „Mezitím se ale můžeme do něčeho pustit.“

„Dnes?“

„Proč ne? Do soumraku zbývají ještě čtyři hodiny. Mohli bychom začít vytyčovat dráhu.“

„Kolik mužů budete potřebovat?“

„Prozatím by stačili dva. Jeden z nich může osekávat bambusové větve. Budeme je používat jako kolíky. Druhý, třeba Ayart, může stát na stráži a hlídat, jestli někdo nevstoupil na pozemek a nepozoruje nás.“

„Dobrá. Postarám se o to,“ řekl Lin Seng a odešel.

Biggles a Algy vyšli k přednímu vchodu a čekali na muže, kteří jim měli pomáhat. Ti se za chvíli objevili. Ayart s puškou a druhý Malajec, mnohem starší, nesl kris, malajský nůž, který je možno používat jako zbraň nebo k prosekávání cesty džunglí. Měl také lehký sochor zřejmě k hloubení děr na kůly, které měly vyznačovat budoucí přistávací dráhu.

„Pochybuješ o tom?“

„Dost.“

„Co by nás mohlo zastavit?“

„Ti hoši v džungli. Je možné, že nás nevidí, ale určitě nás slyší a mohou se přijít podívat, co se tu děje. Jakmile by si uvědomili co děláme, že tu připravujeme přistávací plochu, což by jim rozhodně nevyhovovalo, mohli by se stát obtížnými. Pro ně by nebyl problém sejmut na jednoho po druhém, protože my budeme na otevřeném prostranství a oni skryti v džungli. Zabili telefonního opraváře a tím dali jasně najevo, že se nezastaví před ničím, ani před vraždou.“

„Vím kam míříš,“ řekl zamyšleně Algy. „Kdyby začali střílet, nemůžeme počítat, že se Lin Sengovi

chlapci vystaví jako živé cíle. Proč by měli ostatně riskovat život pro něco co se jich netýká. Nevím co je tu drží.“

„Řekl bych, že věrnost jejich pánovi. Škoda, že porost na golfovém hřišti je tak zelený a svěží, jinak bychom ho mohli vypálit. Nemá cenu to zkoušet, byla by to ztráta času. Musí se vysekat.“

Malajci zůstávali trochu za nimi. Ten s krisem už zřejmě věděl co bude mít za úkol a začal uřezávat bambus a osekávat na délku šesti stop.

„Řeknu ti, jak to uděláme,“ prohlásil Biggles, když dorazili na golfové hřiště. „Víš jaké rozměry jsme považovali za nejlepší. Pár kolíků na každém konci by mělo vymezit prostor, který má být vykloučen. Rozpětí křídel našeho letadla je třicet šest stop, takže přistávací dráha padesát stop široká by měla stačit. Kdyby nás nikdo nerušil, rozšířili bychom ji později, aby byla opravdu bezpečná. Vezmeš si to tady na starost. Oba dva tu být nemusíme. Podívám se k tomu spadlému stromu, jestli se někdo nesnaží přejít přes potok a zjistit, co tu děláme. No tohle! Co u čerta ...“

Bigglesův hlasitý údiv byl zcela pochopitelný. Vyvolalo ho náhlé zahučení nízko letícího letadla. Mířilo prudce dolů tak, aby přeletělo nad domem.

„No tohle!“ vydechl Algy. „Snad nebudou dům bombardovat.“

Několik vteřin letělo letadlo tak nízko, že ho ztratili z očí za úzkým pruhem stromů, které se tyčily mezi golfovým hřištěm a domem. Když se znovu objevilo, zamířilo pryč a stoupalo. Vyrovnalo výšku a pokračovalo ve svém kurzu, nyní ve směru odkud přiletělo.

Malá skupina na golfovém hřišti stála nehnutě a zírala, dokud hluk motoru neutichl.

„Co to mělo znamenat?“ zašeptal Algy, naprosto zmatený. „Čekal jsem, že se ozve výbuch.“

„Nechápu co měl v úmyslu,“ odpověděl Biggles.

„Poznal jsi to letadlo?“

„Nemohl bych na to přísahat, ale myslím si, že to byl japonský stroj.“

„Co by tu proboha dělalo japonské letadlo?“

„To nevím, ale konečně proč by nemělo být v Malajsku japonské letadlo? Jsou volně ke koupi. Ale to není podstatné. Jeho cílem byl nepochybně dům. O tom nemůže být pochyb.“

„Třeba přiletěl, aby pořídil pár snímků domu a okolí.“

„Jestli tomu tak je, pak pracuje pro nepřítele. My už žádné fotografie nepotřebujeme.“ Biggles si zapálil cigaretu. „Nelíbí se mi to.“

„Neměl vůbec v úmyslu přistát nebo se jen pokusit přistát,“ prohlásil Algy.

„Z čehož můžeme usoudit, že než sem odstartoval, už věděl, že tu nebude moci přistát. Z toho vyplývá, že neměl důvod přistát. Provedl to, kvůli čemu přiletěl a vyrazil zpět.“

„Dobrá, co tedy podnikneme? Budeme pokračovat v práci nebo se vrátíme do domu? Marníme čas.“

„Vrátíme se do domu,“ rozhodl Biggles. „Lin Seng bude možná vědět, co tu letadlo pohledávalo.“

Vraceli se, ale brzy zjistili, že jejich návrat nebyl nutný. Lin Seng se objevil v průlezu mezi stromy a rychle se k nim blížil. Když je spatřil, zamával na ně kouskem papíru.

„Tak to tedy je. Letadlo shodilo vzkaz. Mělo nás to napadnout. Zdá se, že můj mozek začíná být popletený. Možná to je klimatem.“

Lin Seng přispěchal.

„Něco důležitého?“ zeptal se Biggles.

„Ano. Myslím, že se to musíte hned dozvědět.“

„Co je to – ultimatum?“

„Ne – ne. Nic takového. To není od nepřítele.“

„Od koho tedy?“

„Od pana Tonga.“

„Pana Tonga!“ Biggles se podíval bezmocně na Algyho. „Co to se mnou dnes je? Pokaždé hádám špatně.“

„Byl to jediný způsob, jak mi Tong mohl doručit vzkaz,“ pokračoval Lin Seng. „Říkal jsem vám, že to je velice schopný chlapík.“

„Pak tedy to, co vám chtěl říci, musí být velice naléhavé.“

„To je. Velmi. Objevila se zpráva, že skupina asi padesáti indonéských vojáků se včera vylodila na pobřeží nedaleko odtud a zmizela v džungli.“

„Máte důvod se domnívat, že by se vydali sem?“

„Budou-li se chovat jako obvykle, to znamená, že by ničili komunikace, vyhazovali mosty a tak podobně, zamíří pravděpodobně k hlavní silnici. Mají-li mapy, mohou odtud směřovat k Taihanu po mojí soukromé cestě. Obávám se, že to naši situaci zkomplikuje.“

„Jestli to tak bude, neusnadní to život ani těm lumpům, kteří se skrývají v džungli,“ řekl Biggles. „Střetnou-li se s vojáky, budou mít nejspíš značné potíže. Vzkázal vám pan Tong ještě něco jiného?“

„Myslím, že velmi spěchal. Jakmile uslyšel o vylodění, rozjel se okamžitě na letiště a najal letadlo, aby vzkaz shodilo. Zmínil se jen o jedné věci. Když se telefonní společnost dozvěděla o zavraždění jejich mechanika, poslala další dva, aby vedení opravili. Když mi Tong psal tento vzkaz, ještě nebyli zpátky.“

„Dva muži,“ zavrčel Biggles. „Dva muže je možno zavraždit stejně snadno jako jednoho. Měli mít s sebou vojenský doprovod. Spojářská centrála si ještě neuvědomila vážnost situace. Ale o tom nemá cenu uvažovat. Máme před sebou mnoho práce, pustíme se do ní.“

„Považoval jsem za nutné vás před indonéskými vojáky varovat.“

„I kdyby přišli po vaší soukromé cestě, trvalo by jim to nějakou dobu, než by se sem dostali. Naopak si myslím, že teď si musíme pospíšet jak nejvíc můžeme. Ještě nám zbývá několik hodin do setmění. To nám bude stačit, abychom s Algym vytyčili rozlohu budoucí přistávací dráhy. Zítra ráno byste nám mohl dát k dispozici tolik mužů, kolik budete moci postrádat, abychom mohli co nejdůkladněji a nejrychleji hřiště čistit a připravit přistávací plochu. Jinak bychom marnili náš čas. Vy se vraťte do domu a buďte opatrný.“

„To učiním, ale vy riskujete, že budete zastřeleni.“

„Není jiné řešení. Jinak tu budeme věčně.“

„Mohl bych nějak pomoci?“

„Ne, není jak, díky.“

„Dobrá. Vráťím se. Dávejte na sebe pozor.“

„To budeme. Děkujeme, že jste nám přišel říci co je nového.“

Pan Lin Seng se otočil a odcházel k domu.

„Ta prokletá záležitost se každý den víc a víc komplikuje,“ zavrčel Biggles. „Nemůžeme ale nic dělat, jen pokračovat v tom co jsme začali.“ Ukázal na východní konec golfového hřiště. „Jestliže indonéští žoldáci směřují džunglí k nám, pak se objeví nejspíš tam. Ještě máme čas, ale bude lepší, když si tu stranu

pohlídáme, pro jistotu.“ Zvýšil hlas a dodal podrážděně: „Copak je tohle?“

„Slon,“ řekl starší Malajec.

„Ano, to vidím,“ opáčil Biggles. „Už jsem slony v životě viděl. Tohle vypadá jako slonice a její mládě. Tady žijí divocí sloni?“

„Ano.“

„Jak se sem dostali?“

„Džunglí.“

Oba sloni, kteří teď stáli před hradbou stromů, se otočili a dívali se směrem odkud přišli. Vysoko zdviženými choboty zkoumali pachy ve vzduchu. Pak se objevilo menší zvíře. Tapír. Nezastavil se, ale utíkal dál a zmizel mezi bambusy.

„Něco ta zvířata muselo vyplašit,“ řekl Biggles tiše.

„Myslím, že přišli po staré stezce,“ řekl starší Malajec.

„Jaké staré stezce? Domníval jsem se, že tu žádná stezka není.“

„Kdysi, když jsem byl malý chlapec, jsem žil v malajské vesnici, *kampongu*, nedaleko odtud. Vede tam velmi stará stezka k moři. Mnohokrát jsem po ní šel. Tehdy tu velký dům nebyl.“

„Je to dobře, že o té stezce víme. Kdyby o ní indonéští vojáci věděli nebo ji našli, dostali by se sem rychleji, než jsme předpokládali,“ řekl Biggles vážně.

„Myslíš, že by mohl být Taihan jejich cílem?“ zeptal se Algy znepokojeně.

„To nevím. Možné to je. Je-li tomu tak, o to spíš si musíme spíšíť.“

Přestože hovořil tiše, obě zvířata musela zaslechnout jeho hlas, protože se otočila, chvíli se dívala jeho směrem

a pak se vrátila do džungle. Po krátkém zaváhání Biggles pokračoval: „Zarazte kolíky a já půjdu k padlému stromu a dohlédnu na to, aby vás odtamtud nikdo nepozoroval. A dávejte pozor směrem k místu odkud vyšli sloni.“ Biggles vyrazil. Udělal si malou zacházku k altánu. Nikdo tam nebyl.

VÝSTŘEL VE TME

10

Biggles se přiblížil k padlému stromu, přirozené lávce přes krokodýlí strouhu, s veškerou opatrností, kterou si situace žádala. Neviděl ani neslyšel nic podezřelého, a tak si našel dobrý úkryt pod rozlehlou kapradinou. Čas ubíhal. Nikde se neozval ani hlásek, jen občasné zašplouchání v bahnité vodě ve strouze pod ním bylo dostatečně výmluvné.

Algyho a oba Malajce nemohl vidět, ale chvílemi je zaslechl jak se domlouvají kam zarazit bambusové kůly.

Uběhla asi hodina a stíny se začaly dloužit. Biggles se rozhodl, že nemá cenu déle čekat. Algy a jeho dva pomocníci jsou už s prací jistě hotovi. Hned na to však zaslechl zapraskat větev. Za minutu nebo dvě se objevil muž. Poznal v něm cizince, kterého viděl v altánu; mezi zuby měl opět tenké cigáro. Za ním krácel domorodec s puškou. Mohl to být Malajec nebo jeden z mnoha míšenců, které lze potkat na malajském poloostrově.

Běloch se přiblížil ke stromu a vkročil na něj s nepochybným úmyslem po něm přejít na druhou stranu. V tu chvíli Biggles promluvil.

„To stačí,“ řekl ostře. „Kam si myslíte, že jdete?“

Muž se zastavil. Očima přelétl rychle okolí. Díval se, odkud hlas přichází.

Biggles vstal a vystoupil ze svého úkrytu. „Už jsem vám řekl, abyste se vyhnul těmto pozemkům, je to

soukromé vlastnictví. Otočte se a vraťte se odkud jste přišel.“

„Kdo si myslíte, že jste, abyste mi takhle poroučel?“ zněla hrubá odpověď. „Chodím kam se mi zachce. Mám americký pas a pokud to snad nevíte, s ním mohu všude.“

„To si jen myslíte. Měl byste změnit názor. Co vlastně chcete na této straně příkopu?“

„Slyšel jsem tu nějaký hluk, a tak jsem se přišel podívat o co jde.“

„Jestli je to všechno co chcete vědět, mohu vám to říci. Chystáme se na příchod dalších ještě nepříjemnějších návštěvníků než jste vy. Máme důvody se domnívat, že se přiblíží z této strany. Vraťte se raději zpět.“

„Děláte si legraci?“

„Ne. Možná že jsem hloupý, ale něco vám povím. Opravdu jsem sem přišel kvůli tomu. Myslel jsem, že tu někde budete. Mimochodem, rozumí ten muž, co je s vámi, anglicky?“

„Jistě. Nebyl by mi jinak nic platný.“

„Dobrá. Tak ať poslouchá také. Může pak předat moje informace svým kamarádům. Početná skupina indonéských vojáků právě přistála u východního pobřeží, nedaleko odtud. Domníváme se, že míří džunglí z této strany. Jestliže přijdou, nebudou se rozhodně obtěžovat tím, že by chtěli vidět vaše pasy.“

Muž na chvíli ztratil řeč. Pak se jeho oči zúžily. A zasyčel: „Hm! A vy si myslíte, že tomu budu věřit?“

„Jak je vám libo. Upozornil jsem vás. Nejste můj přítel, ale chci vám dát šanci.“

V očích muže se objevila nejistota. „Jak to, že o tom víte? Nikdo tu nebyl a váš telefon nefunguje.“

„Na něco jste zapomněl.“

„Nerozumím vám.“

„Musel jste zaslechnout letadlo, které tu přeletělo před malou chvílí.“

„Slyšeli jsme ho. Ale nepřistálo, takže s ním nemůžete odletět.“

„Jistě, ale pilot splnil úkol, aniž by přistál.“

„A co udělal?“ Muž ani neskrýval svou zvědavost.

„Přiletěl z Kuala Lumpur shodit vzkaz, aby nás varoval, že skupina asi padesáti indonéských vojáků se vylodila na pobřeží. Naposled byli viděni, jak vcházejí do džungle jakoby ve směru na Taihan. Nevím kolik s sebou máte přátel, ale nemůže jich být moc. Narazíte-li na ně, pak budete litovat, že jste neuposlechl mé rady a nezmizel odtud, dokud to šlo. Ani nevím proč vám to vykládám. Vzhledem k tomu co provádíte, by mě hodně lidí považovalo za blázna. A teď jděte a přeberte si to. To je všechno a znovu zdůrazňuji, že na tuhle stranu příkopu prostě nepůjdete. Takže se o nic nepokoušejte. Šetřte si náboje. Budete je potřebovat.“

„Proč netáhnout spolu a nevyřídit je?“

„Obejdeme se bez vaší pomoci.“

Muž na druhém konci stromu se nepohnul. Žvýkal svoje cigáro jakoby si přebíral to co právě uslyšel. Konečně se zdálo, že dospěl k rozhodnutí, protože cigáro vyplivl a řekl: „Dobrá, brácho. Ať je po tvém. Nevím jakou hru hraješ, ale hraješ ji špatně.“ Pak se otočil a odešel následován domorodcem, který mu nesl pušku. Když utichl šustot listí a praskot lámaných větví, Biggles uklidněn, že opravdu odešli, se vrátil na golfové hřiště. Slunce se již schovalo za stromy a krátký tropický západ rychle tmavl.“

„Už jsem se chtěl jít po tobě podívat,“ hlásil Algy, když spatřil přicházejícího Bigglese. „Mám dojem, že jsi s někým hovořil.“

„Ano, s tím chlápkem, kterého jsme zastihli v altánu. Slyšel, že se tu pracuje a šel se podívat, co děláme. Řekl jsem ať ho ani nenapadne postoupit byt' jen o krok.“

„Co on na to?“

„Nic moc. Má ale o čem přemýšlet. Řekl jsem mu totiž o vojácích, kteří se vylodili na pobřeží.“

Algy sraštil čelo. „Ty jsi mu o nich řekl? Proč?“

„Rozhodně mě k tomu nevedla vrozená lidská добрta, tím si můžeš být jist,“ odpověděl Biggles s ironickým úsměvem. „Tahle informace, ať už jí uvěří nebo ne, by je měla zaměstnat a mohla by alespoň částečně odvrátit jejich pozornost od nás. Byl s ním nosič pušky, myslím že to byl Malajec a mluvil jsem vlastně k oběma. Jestliže se to roznese, všichni Malajci, kteří s nimi jsou, se mohou polekat a do jednoho zmizet.“

„To zní logicky,“ souhlasil Algy.

Biggles zkontroloval umístění vyznačovacích kůlů a řekl: „To by mělo být v pořádku. Zítra ráno začneme mýtit. Teď se vrátíme, dřív než bude opravdu tma.“

Obrátil se k odchodu, když výstřel z pušky rozčísnul naprosté ticho jako švihnutí bičem.

Biggles se prudce otočil a pátral očima v šeru.

„To se nás netýká,“ poznamenal Algy. „Bylo to dost daleko. Pochybuji, že by nás v tomhle světle někdo z lesa viděl.“

„Odkud myslíš, že přišel ten výstřel?“

„Těžko říci. Kdybys mi řekl, abych hádal, řekl bych, že odtamtud.“ Algy ukázal směrem k padlému stromu.

„No vidíš a já bych myslel, že to bylo spíš tímto směrem,“ Biggles ukázal ke vzdálenému konci golfového hřiště. Zeptal se Malajců, ale ti si také nebyli jisti a každý ukazoval jiným směrem.

„Takže nevíme,“ prohlásil Biggles. „Je to důležité?“

„Mohlo by být.“

„Někdo vystřelil,“ řekl Algy. „Víme, že jsou v džungli ozbrojení muži, tak na tom nevidím nic překvapujícího.“

„Otázka zní kdo vystřelil a na koho. A proč v tuto hodinu, kdy už je taková tma, že není vidět ani na mušku. Nedovedu si představit, že by teď někdo lovil.“

„Myslíš, že byla střela určena člověku?“

„Nevím, nejsem si jist. Možná, že se mýlím. Myslím na indonéský výsadek. Nejsou blíž než předpokládáme? No, nemá cenu tu stát a hádat. Ale řeknu ti jedno: zítra si budeme opravdu muset dávat pozor. Podle toho co jsem četl, než jsme sem jeli, ti Indonézané, kteří se tu vylodí, jsou vycvičená komanda specializovaná na boj v džungli. Byli bychom pěkně hloupí, kdybychom je nechali připlížit se těsně k nám.“

Biggles vykročil k domu.

Před vchodem do domu je oba Malajci opustili a šli do zadního křídla ke svým příbytkům. Biggles a Algy vstoupili předními dveřmi a v hale zastihli pana Lin Senga, který na ně čekal. V ruce držel revolver.

„Domnívám se, že jsem slyšel výstřel,“ řekl tázavým tónem.

„Nemýlíte se,“ potvrdil Biggles. „Rána vyšla někde v džungli a je nemožné přesně určit kde. Ale jsme přesvědčeni, že to nemá nic společného s námi.“

„Proč by někdo střílel v tomto denním čase? Je už skoro tma.“

„To je právě to,“ odpověděl Biggles, „co bych rád věděl. Zpětný výstřel se neozval, což zřejmě znamená, že člověk, na kterého bylo vystřeleno – byl-li to člověk – byl zasažen. Jen doufám, že vojáci ještě nedorazili. Kdyby ano, rozhodně by nám život učinili ještě komplikovanější. Dozvěděl jsem se, že existovala domorodá stezka od východního konce golfového hřiště k pobřeží. Měl jsem pocit, že se tam někdo pohybuje; dva sloni vyšli ven, nepochybně vyplašení. Asi se tam zítra podívám. I když je stezka zarostlá, mohla by umožnit vojákům postupovat rychleji, než jsme mysleli. Pokud ovšem o ní mají tušení.“

„To by bylo možné,“ souhlasil Lin Seng vážně a položil svůj revolver na stůl. „Předpokládám, že můžeme pouze čekat, co přinese zítřek.“

„Jednu věc udělat můžeme, máte-li dost mužů; postavit dnes v noci dvoučlenné hlídky,“ navrhl Biggles.

„Ano, zařídím to,“ souhlasil Lin Seng. „A teď jděte a dejte si horkou koupel. Jistě se už těšíte na večeri.“

Když šli do svých pokojů, Algy řekl Bigglesovi: „Co si o tom všem myslíš?“

„Mám-li být upřímný,“ odpověděl Biggles, „nezdá se mi to. Ti grázlové v džungli je jedna věc. Padesát vycvičených a po zuby ozbrojených vojáků je něco jiného. Kdyby všichni do jednoho zaútočili naráz na Taihan, nevím, zda bychom měli naději místo uhájit a nebo se dokonce vrátit do Kuala Lumpur.“

Algy se tvářil znepokojeně. „Ani já nevidím nějaké východisko.“

Biggles pokrčil rameny. „Budeme muset hodně přemýšlet.“

BIGGLES ROZHODUJE JAK DÁL

11

„Uvažoval jsem o situaci tady a čím víc na to myslím, tím méně se mi to líbí.“ Biggles měl na sobě žlutý hedvábný župan zapůjčený hostitelem, seděl v nohou Algyho postele a zapaloval si cigaretu.

Byla skoro půlnoc. Biggles nemohl spát a předpokládal, že nalezne Algyho v posteli. Ale ten se ještě nesvlékl. Seděl u okna, rukávy košile ohrnuté. Světla v pokoji nebyla rozsvícena, ale vnikalo dovnitř světlo tropického měsíce.

Venku, na druhé straně vymýceného prostoru se tyčil hustý malajský prales jako černá hradba, tichý a hrozný. Jen oblak světlušek poletoval vesele ve stínu domu. Algy chvíli uvažoval nad Bigglesovou poznámkou a pak odpověděl: „Co můžeme dělat? Také o tom přemýšlím a nelíbí se mi to o nic víc než tobě. Nemá cenu se snažit usnout, když víš, že sedíš na sudu s prachem a že někdo může kdykoliv přiložit zápalku ke šňůře.“

„To je přesně tak, jak vidím situaci já,“ odpověděl Biggles. „Jsme tu a nic nepodnikáme. Ponecháváme iniciativu nepříteli a to není dobrý postup. Je na čase, abychom s tím něco udělali.“

„Ano, ale co? Začali jsme upravovat přistávací dráhu. Dovedu si těžko představit co ještě můžeme udělat, dokud nebude hotová. A také ještě nevíme, jak

dlouho to bude trvat. Jedno je jisté. Jestliže tu přistávací dráhu nedokončíme brzy, nebude hotová nikdy.“

„To jsem ti právě přišel říci,“ prohlásil Biggles. „Hodně jsem o tom uvažoval. Rozhodl jsem se, že není třeba, abychom tu zůstali oba dva na práci, která je docela jednoduchá.“

Algy se na něho tázavě podíval.

„Vyčistit přistávací plochu by nemělo trvat víc než dva tři dny,“ pokračoval Biggles. „Záleží to na tom, co je skryto pod trávou a veškerou tou prorostlou vegetací. Když tu zůstaneme oba dva, bude to ztráta času. A to, jak jsi sám řekl, je něco, co si nemůžeme dovolit. Když tě nechám, abys to tu dokončil, mohu zajet do Kuala Lumpur a vrátit se letadlem, řekneme za dva dny a vyzvednout vás. Dal bys mi znamení, že je všechno v pořádku, že mohu přistát. Kdybyste nebyli připraveni, otočil bych to a vrátil se následující den. Tím bychom ušetřili čas. Víš kam mířím?“

„Ano, vím o čem uvažuješ,“ odpověděl Algy pomalu. „Jak říkáš, ušetřilo by to čas – kdyby se to podařilo.“

„Proč by nemělo?“

„Říkáš, že bys zajel do Kuala Lumpur, jakoby cesta byla naprosto bezpečná. Ale ona není, to víš dobře.“

„Myslím, že to musíme zkusit. Kdyby se mi nepodařilo projet, nebudeš na tom o nic hůř než jsi nyní.“

„To je nesmysl. Měl bych o tebe starost. Jak se mám dozvědět jestli jsi projel?“

„Když se s Austerem nevrátím, můžeš předpokládat, že jsem neprojel.“

„A co mám pak dělat?“

„To už budeš muset vymyslet sám.“

Algy zavrtěl hlavou. „Nelíbí se mi to. Nedostaneš se nikdy na hlavní silnici.“

„Nedostanu, když to nezkusím.“

„Je to příliš nebezpečné!“

„Bylo by to ještě složitější, kdyby nás indonéští vojáci obklíčili. A pokud jsi zapomněl, pak jeden z nás nebo oba bychom museli prorazit obklíčení a dostat se pro letadlo. Jinak nebudeme mít šanci odtud dostat Lin Senga i s jeho perlami letadlem. A pokud vím, plán je stále stejný.“

Algy pokrčil rameny. „Dobře. Ať je po tvém. Celou operaci řídíš ty. Kdy chceš vyrazit?“

„Ještě nevím. Nejdřív jsem o tom chtěl mluvit s tebou. Ráno to bude hned první věc, kterou proberu s Lin Sengem, abych znal jeho názor.“ Biggles vstal, uhasil cigaretu a šel ke dveřím, když se do tiché noci rozezněl poplašný zvonek.

Na vteřinu se jeho oči střetly s Algyho. „Vypadá to, že jsem to příliš odkládal,“ řekl, když přiskočil k oknu. Vzápětí oba přátelé zaslechli křik strážců, rozsvítily se reflektory a širokými kužely světla kroužily po otevřeném prostoru před domem. Jeden reflektor osvětlil most a jeho světlo se na něm zastavilo. Ostatní sevřely svými paprsky postavu v cárech, která běžela k domu, paže zdvižené, buď na znamení, že se vzdává nebo že nenese žádnou zbraň. Blížil se a křičel v jazyce, kterému Biggles a Algy nerozuměli. Ozvaly se výstřely z pušek. Muž klopýtl, upadl, ale znovu vstal a běžel dál. Bylo vidět nejasné postavy, které se v šeru blížily od domu k běžícímu muži. Další výstřely už nezazněly. Nikdo jiný přes most nepřešel.

„Stráže opravdu nezamhouřily ani oka,“ poznamenal Algy, když vetřelce chytily.

„Raději se podíváme o co jde,“ řekl Biggles vážně. „Nezdá se mi, že by to byl útok,“ poznamenal, když scházeli dolů po schodech. „Je nepravděpodobné, že by se jeden člověk sám o něco pokusil na vlastní pěst.“

„Musí to být jeden z nepřátel.“

„Pochybuji.“

„Proč?“

„Kdyby patřil do toho gangu v džungli, věděl by, že na mostě je poplašené zařízení.“

„Kdo jiný by to mohl být?“

„To nemohu vědět – pokud to není posel od pana Tonga z Kuala Lumpur a nesnaží se k nám dostat.“

V hale zastihli pana Lin Senga v hedvábném rudém županu přes pyjama, doprovázeného jeho dvěma čínskými osobními strážci. Jeden z nich odemykal dveře.

„Co se děje?“ zeptal se Biggles.

„Nevím.“

„Co křičel ten muž? Vůbec jsme mu nerozuměli.“

„Je to Číňan. Volal mě, říkal, že je přítel. Dal jsem rozkaz, aby ho sem přivedli.“

Popošli ke dveřím nyní již otevřeným a vstoupili na terasu ve stejnou chvíli jako stráže, které vlekly bez velkého ohledu svého vězně. Stále nesouvisle drmolil. Zvonek alarmu byl už vypnut, ale světla ještě osvětlovala otevřený prostor. Ani Biggles ani Algy nevěděli, co muž říká, ale Lin Seng mu zřejmě rozuměl, protože dal rozkaz, po kterém byl muž položen na kamennou podlahu, na které krev z jeho zraněné nohy vytvořila malou kaluž. Nepřestával rychle hovořit a natahoval ruku k Lin Sengovi v prosebném gestu.

Lin Seng jako vždy neochvějně klidný promluvil anglicky k Bigglesovi. „Toho muže znám,“ řekl. „A povím vám o něm víc. Říká, že mi nese nějakou zprávu. Může to být pravda.“

Muž byl přenesen do haly a strážní hlídkující venku se vrátili na svá stanoviště.

Následoval dlouhý rozhovor mezi Lin Sengem a zraněným mužem. Jak se dalo očekávat, probíhal v čínštině a Bigglesovi i Algymu nezbývalo než mlčet a čekat až skončí. Konečně se tak stalo a zraněný muž byl odnesen. Lin Seng pokynul oběma přátelům a zamířil do salónu.

„Nyní vám mohu vysvětlit o co se jedná,“ řekl, nalévaje všem ledovou ovocnou šťávu. „Ten muž se jmenuje Chin Tusang. Je Číňan a jako mnozí z nás miluje perly. Kdysi pro mne pracoval jako nákupčí perel v Singapuru. Odešel z mých služeb, aby si polepšil, jak se domníval. Vstoupil do Japonského Syndikátu sběratelů a obchodníků s perlami operujícímu v indonéských vodách. Pro práci v Syndikátu měl opravdu výbornou kvalifikaci. Brzy toho však začal litovat a napsal mi, zda by se nemohl ke mně vrátit. Odmítl jsem. Když jednou někdo přestane pro mne pracovat, nepřijmu ho nikdy znovu zpět. Často se z něho může stát špicl pracující pro konkurenty na trhu s perlami. Řekl mi, že se chtěl ke mně vrátit, protože věděl co ho čeká.“

„Vyjádřil se přesněji?“

„Ano. Protože zná v Malajsku každý kout a narodil se zde, byl povolán do indonéské armády a vycvičen pro speciální jednotky.“

„S tím, že bude vysazen do Malajska,“ řekl s jistou samozřejmostí Biggles.

„To mi právě sdělil.“

„Věříte mu?“

„Ano. Nemám totiž důvodu mu nevěřit. Vyzná se v této zemi, a tak se dalo čekat, že takhle dopadne. Myslím, že to co, udělal dnes, je důležitým důkazem jeho spolehlivosti.“

„Jste si jist?“

Lin Seng mluvil stále klidně. „Přišel mě varovat, že můj dům bude prvním cílem jednotek, které nedávno přistály na pobřeží.

Byl s nimi vysazen nepochybně proto, že toto okolí zná. Teprve po vylodění se on a ostatní řadoví vojáci dozvěděli, jaký bude jejich úkol. Až by se zmocnili mých perel, z domu by udělali svou základnu a přerušili by veškerou komunikaci odtud s hlavní silnicí.“

„Chápu to tedy tak, že zběhl od své jednotky.“

„Ano. Zmizel při první možné příležitosti.“

„Proč riskoval život?“ řekl stále skeptický Biggles.

„Povím vám jeden dobrý důvod, i když mu asi budete obtížně věřit. Je to totiž opravdový milovník perel. Zná některé z perel, které tu mám, a měl hlavní podíl na jejich koupi.“

„Já bych řekl, že chce hlavně získat zpátky svoje staré dobré místo,“ namítl Biggles cynicky.

„Možná,“ připustil Lin Seng. „Řekněme, že uviděl příležitost prokázat mi službu s touto nadějí. Ale ať už ho k tomu přivedlo cokoliv, zůstává skutečností, že přišel a riskoval život.“

„Kde nechal zbytek své bandy?“

„Říká, že táboří v džungli asi šest mil na východ. Vyrazí pravděpodobně zítra.“

Biggles pohlédl na Algyho. „Mám ještě čas odjet.“ Pak se obrátil k Lin Sengovi: „Jak se sem ten muž dostal?“

„Věděl o soukromé cestě na Taihan. Prodíral se dost složitě džunglí než k ní dorazil a pak se pokusil přejít přes most. Když se rozezněl alarm, rozběhl se k domu.“

„Předpokládal bych, že poběží zpátky.“

„I na to jsem se ho zeptal. Potvrdil to, co víme a o čem on nemohl mít ani zdání. V džungli málem vběhl do tábora bílých mužů s malajskými sloužícími. Ti se za ním pustili a už ho doháněli, když doběhl k mostu. Proto se nevrátil.“

„A vás toto vysvětlení uspokojuje?“

„Ano. Vysvětlení souhlasí s tím co víme.“

„Dobrá. Jste-li spokojen vy, jsem i já. Ale stejně si myslím, že to může být léčka.“

„Muž bude zatím samozřejmě pod přísným dohledem.“

„To považuji za velice moudré. Abych byl upřímný, já bych dezertérovi nevěřil.“

Lin Seng změnil tón hlasu. Ozval se v něm odstín zvědavosti. „Co jste mi to před chvílí chtěl sdělit, když jste říkal, že budete mít ještě čas odjet?“

Biggles mu oznámil své rozhodnutí, ke kterému dospěl po debatě s Algym. Musí se pokusit co nejrychleji dostat na hlavní silnici s nadějí, že se mu podaří dosíci Kuala Lumpur a získat letadlo.

Lin Seng byl zjevně překvapen a poděšen. „To myslíte vážně?“ zeptal se.

„Jistě. A vzhledem k tomu, co jsme se právě dozvěděli, je tu další důvod, abych jel.“

„Kdy?“

„Nejlépe hned.“

„Dnes v noci?“

„Ano. Budu-li čekat na vojáky až obklíčí dům, nikdy se odtud nedostanu. A také je naší povinností informovat vládní síly, kde se ti Indonézané nacházejí a jaké jsou jejich úmysly. Dokud nebudou vědět jaká je situace, nemůžeme od nich čekat žádnou pomoc. A nedovedu si představit, že byste dokázal udržet dům dlouho proti mužům, kteří jsou tak dobře vyzbrojeni.“

„Nějakou chvíli bychom vydrželi.“

„Snad, ale vaši situaci by to nezměnilo. Dalším důvodem proč by bylo dobré se odtud dostat, jsou bandité v džungli. Viděli, že se muž, kterého pronásledovali, do domu dostal.“

Stáhnou se nejspíše na noc do svého tábora a nebudou zřejmě předpokládat, že bychom něco podnikali.“

„Ano,“ souhlasil Lin Seng zamyšleně. „Rozumím, ale to neznamená, že se mi ten plán zamlouvá. Je nebezpečný. Příliš nebezpečný. Co když neuspějete?“

„Nebudete na tom o nic hůře než jste nyní. Algy musí především rychle pokračovat v práci na přistávací dráze. Jediná možnost, kterou máte, jak se odtud dostat s perlami, je vzdušnou cestou, a s každou hodinou zpoždění to bude složitější. Napadá vás nějaké jiné řešení než to, které navrhuji?“

„Mám-li být upřímný tak ne. Chtěl byste, aby jel někdo s vámi?“

„O tom jsem neuvažoval. Neřekl bych nikomu, aby se se mnou vydal na cestu, která bude rozhodně nebezpečná. Myslel jste někoho určitého?“

„Ayarta. Toho mladého Malajce, který vás doprovázel dnes dopoledne. Předpokládám, že pojedete vaším vozem. Kdybyste o něj přišel a ocitl se v džungli, Ayart by vám byl užitečný.“

„Dobrá. Pokud si uvědomuje nebezpečí a půjde dobrovolně. Budu rád, když ho budu mít vedle sebe.“

„Promluvím s ním.“ Lin Seng vstal.

„Ještě okamžik,“ řekl Biggles. „Bude rozumné, když upozorníte strážu na to co chystám, jinak bych mohl být zastřelen ještě dřív, než bych dorazil k mostu.“

Lin Seng pokýval na srozuměnou a vzdálil se.

Biggles se otočil k Algymu. „Takže je dohodnuto. Tvým úkolem je co nejrychleji dokončit přistávací plochu. Pokus se, aby nebylo příliš zřejmé co děláte. Podaří-li se mi v noci projet, mohl bych se vrátit kdykoliv za denního světla. Přistát nebudu moci, dokud prostor nevyčistíte. Pochybuji, že to do zítřka dokážete, ale nakonec i to je možné. Záleží na tom, jak se vám bude mýcení a odplevelení dařit. Já bych spíše řekl, že budu moci přistát pozítří. Dostanu-li se však do Kuala Lumpur dnes v noci, mohu se zítra pokusit alespoň přeletět, abych viděl, jak vám to jde. Uvidím-li dým z ohně, bude to znamenat, že mohu přistát. Žádný dým, otočím to a vrátím se později. Dohlédni, aby byl Lin Seng připraven vyrazit k letadlu, jakmile se dotknu podvozkem země. Nějaké dotazy?“

„Ne. Myslím, že je to jasné.“

„Prima. Dojdi mi, prosím, pro auto, já se zatím obléknu. A podívej se na benzín.“

„Jasný.“ Algý zmizel.

O několik minut později, když jediným světlem ozařujícím dům a prostor před ním bylo světlo měsíce,

vůz dojel tiše před hlavní vchod. Biggles, Lin Seng a Ayart, který nesl pušku, čekali na schodech. Sešli dolů, když Algy vystoupil z auta. Motor nechal běžet. Bez velkého loučení si Biggles sedl za volant a Ayart vedle něho. Biggles zamával z auta a se zhasnutými světly vyjeli k mostu. Algy a Lin Seng ještě viděli jak zrychlil, když se blížil k mostu a pak, když ho přejel, se jim ztratil z očí. Algy si zhluboka oddechl. Díval se upřeně do měkkého měsíčního svitu a naslouchal, zda ještě uslyší zvuk motoru. Ten pomalu utichl. Otočil se k odchodu, když se od cesty ozvala série výstřelů z pušky. Ztuhl. Podíval se na Lin Senga. Jejich pohledy se setkaly.

Čekali, oči upřené na most, snad doufali, že uvidí vracející se auto. Nebo Bigglese. Či Ayarta. Nikdo se však neobjevil. Nebylo slyšet jediný zvuk. Džungle stála černá a neproniknutelná jako reliéf vytesaný do oblohy.

Bok po boku stoupali Lin Seng a Algy do domu. Lin Sengův strážce zamkl dveře a zastrčil závoru. Šli do patra. Nahoře se Lin Seng zastavil a řekl prostě: „Uvidíme se ráno.“

„Budete muset vstávat časně,“ řekl Algy tiše.

„Vy chcete dál pracovat na přistávací dráze?“ zeptal se Lin Seng.

„Jistě,“ odpověděl Algy.

Oba se odebrali do svých pokojů.

12

Následujícího rána východ slunce zastihl Algyho při práci. Měl k dispozici dvanáct mužů, hlavně Malajců, což byl maximální počet, aniž by byla oslabena ostraha domu. Všichni muži měli nějakou zbraň mimo nástroje na vytrhávání hustého porostu. Dva muži byli vybráni, aby drželi hlídku; jeden u padlého stromu a druhý na konci golfového hřiště.

Muži postupovali v jedné řadě, bok po boku v pruhu vybraném pro přistání. Práce jim šla dobře od ruky, rychleji, než původně předpokládali. Čas od času odtáhli vytrhané roští ke kraji pruhu. Algy dohlížel, aby nepřehlédli jedinou překážku, starý pařez nebo velký kámen.

Muži pracovali s chutí, smáli se a povídali tak jak to domorodci dělají, jakoby to všechno byla zábava a nedbali Algyho často opakované prosby, aby byli zticha. Možná, že si plně neuvědomovali ani význam nebo účel toho co dělají. Zdálo se, že pruh na přistání bude hotov včas a snad bez nějakého nepříjemného vyrušení. Algy byl sice spokojen, ale nebyl klidný. Stále myslel na výstřely, které se ozvaly, když Biggles vyjel na cestu a měl nepříjemný pocit, že všechno jeho úsilí bude marné. Na přistávací dráhu asi už Biggles nikdy nedosedne a pokud je živ, je držen někde v džungli. A jestliže to, co říkal dezertér, byla pravda, mohlo dojít k přepadení

Taihanu kdykoliv. Indonéským vojákům cvičeným pro válku v džungli by netrvalo dlouho překonat šest mil od jejich posledního tábora. To nejlepší, v co mohl Algy v danou chvíli doufat, byl dostatečně velký kus vyčištěného pozemku. Z toho důvodu soustředil pozornost na prostředek vyznačeného pruhu. Nebudou-li přepadeni, mohou ho vždycky rozšířit.

Práce pokračovala. Jediné, co je vyrušilo, byla prasnice divočáka s mladými. Vyrasila z lesa u nejvzdálenějšího kůlu a když viděla lidi, rychle opět zmizela.

Krátce před polednem, když byla vyčištěna asi třetina vzdálenosti, a Algy byl opravdu vděčný za každou minutu, objevil se na scéně Lin Seng v doprovodu čínského strážce.

„Jak vám to jde?“ zeptal se a bylo vidět, že je spokojen.

„Docela dobře, jak vidíte.“ odpověděl Algy. „Neměl jste sem chodit,“ dodal.

„Proč?“

„Není to bezpečné. Někdo vás může pozorovat a kdyby vás poznal, mohl by vás zastřelit. To by byl konec Taihanu.“

„Viděl jste někoho?“

„Zatím ne. Ale mám pocit, že ten klid a ticho nevěstí nic dobrého.“

„Vyšel jsem ven, abych mým mužům řekl, že od této chvíle budou dostávat dvojnásobnou mzdu. Jestli chcete, říkejte tomu peníze za nebezpečí.“

„Peníze by jim nebyly moc platné, kdybychom byli přepadeni. Co by mohli dělat?“

„Toho se nebojím. Myslím, že by zmizeli v džungli a našli by si cestu, jak to umí jen oni, na bezpečné místo. A jelikož dobře vědí, co by je čekalo, kdyby padli do zajetí, bojovali by do posledního dechu.“ Lin Seng se na Algyho mile usmál. „Ještě nějaké depresivní otázky?“

Algy se podíval pátravě k lesu a odpověděl. „Je tu jedna podstatná věc, o které jsem přemýšlel.“

„Ano? A co je to?“

„Perly.“

„Co je s nimi? Jsou v bezpečí tam kde jsou.“

„Na jak dlouho?“

„Co tím míníte?“

Algy promluvil zcela otevřeně. „Je nejvyšší čas, pane Lin Sengu, vidět věci tak jak jsou. O banditech v lese nemám co říci. Věděli jsme o nich, když jsme sem přijeli a byli jsme připraveni se proti nim postavit. Ale velký počet nepřátelského vojska je už jiný šálek čaje. Soudě podle toho co jsem četl v novinách, ti muži se vylodili se vším nutným vybavením pro splnění svého úkolu. To znamená těžké zbraně, bomby, výbušniny... Jak dlouho myslíte, že byste dokázal udržet váš dům proti totálnímu útoku?“

Lin Seng nebyl vyveden z rovnováhy. „Budeme se věnovat této otázce až nastane čas.“

„Jsem si jistý, že budete. Ale nakonec by z domu byla zřícenina, kdyby útok přišel dřív, než by dorazilo letadlo, aby vás odvezlo.“

„Vy si pořád myslíte, že letadlo přiletí?“

„Musíme tak myslet, jinak by nemělo smysl, abychom tu ještě setrvali.“

„Jestli chcete odejít, nikdo vám nebrání.“

Algymu se vrhnula krev do tváří. „To nebyla právě vhodná poznámka, pane. Domníváte se, že bych za této situace opustil loď?“

„Ne. Beru svá slova zpět a omlouvám se. Neměl jsem to říkat.“

„Zapomeňme na to,“ pravil Algy. „To, na co opravdu myslím, jsou perly. Kdyby nepřítel dům dobyl, snadno by je získal.“

Já vím, že jsou dobře zabezpečeny tam kde jsou uloženy, ale Indonézané zřejmě vědí o vašem trezoru a vsadil bych se, že by odtud neodešli bez nich. A aby se k nim dostali, nenechali by kámen na kameni. S výbušninami by to nebylo těžké. Netrvalo by jim dlouho najít trezor a betonové zdi by je nezachránily.“

„Rozumím vám, pane Lacey. Máte nějaký návrh?“

„Jsem přesvědčen, že byste učinil cokoli, abyste jim zabránil perel se zmocnit. V tom se nemýlím, že?“

„Musel bych je zničit. Oheň by je změnil na popel. To bych udělal a zemřel bych s nimi.“

„No, to není třeba – zatím. Ale nemyslíte, že by bylo lepší odnést perly z trezoru a někde je zakopat? Jen vy byste věděl kde jsou. Kdyby byl dům obsazen a vám by se podařilo uprchnout, mohl byste se vrátit později, až by se situace uklidnila a z úkrytu je vyzvednout.“

Lin Seng uvažoval o návrhu. „Pro váš nápad mluvím mnoho. Budu o tom přemýšlet. Vráťte se do domu na oběd?“

„Ne děkuji. Nemohu plýtvat časem. A také bych to tu nerad opouštěl.“

„Pošlu vám něco.“

„Stačí sendvič. Jediná věc, na které záleží, je vyčistit pruh na přistání.“

„Dnes ho nedokončíte?“

„Nepočítal jsem s tím. Ale jestliže nás nikdo nevyruší, do západu slunce uděláme víc než polovinu.“

„Odkud myslíte, že by mohl nepřítel přijít?“

„Neodvažuji se hádat. Mohl by se objevit na opačném konci golfového hřiště. Ovšem kdyby narazili na potok a uviděli krokodýly, postupovali by pravděpodobně po druhém břehu a hledali kudy přejít. Až by našli spadlý strom, jistě by ho využili. Proto hlídám i v tomto směru. Kdyby strom minuli, šli by dál k mostu. Bylo by užitečné, kdybyste tam postavil hlídku.“

„Pošlu tam dva muže.“ Lin Seng se vzdálil směrem k domu.

Algy se vrátil k pracujícím mužům a požádal je, aby se činili seč mohou. Za chvíli se objevil sluha z domu s balíčkem sendvičů. Algy jedl ve stoje a stále pozoroval obvod hřiště. Počítal minuty, protože teď už všechno záleželo na dokončení úkolu. Jestliže Biggles přiletí jak domluveno – přestože v duchu věděl, že to ‚Jestliže‘ je s velkým otazníkem – bude čekat, že najde všechno připravené.

Algy obcházel vyznačený prostor a ověřoval vyčištěný terén, zda v něm nejsou díry. Několik jich našel, ale byly mělké, a tak mu nedělaly starosti. Vyklučená půda byla nyní navíc vystavena polednímu žáru a dobře vysychala. Ve čtyři hodiny začalo slunce ztrácet na síle. Dvě třetiny přistávací plochy byly již vyčištěny, když se objevily první známky blížících se potíží.

Začalo to výstřelem z pušky. Ale nebylo možno přesně určit odkud se vzal. Ptáci vzletli z větví stromů nad velkým kusem džungle. Muži přestali pracovat a s

obavami se rozhlíželi. Jeden nebo dva vyhledali nejbližší možný úkryt, ale většina zůstala stát. Algy si uvědomil, že je dobrým terčem a přikrčil se. Nemělo smysl zbytečně riskovat. Spočítal muže. Nikdo nebyl zraněn. Po střelci však nebylo ani vidu ani slechu. Čekal minutu a když se nic nedělo, chtěl říci mužům, aby pokračovali v práci. V tu chvíli však třeskla střela mnohem blíž. Kdo na koho nebo na co střílí? Jsou terčem oni? Nemyslel si to. Pokud ten, který střílí, není špatný střelec. Uvědomil si, že on jediný běloch ve skupině, nápadný svou košilí, šortkami a helmou proti slunci, by musel být nejpravděpodobnějším cílem. Sám znal z vlastní zkušenosti, jak zní kulka letící okolo hlavy nebo jak tlumeně plácne kulka, která se zaryla do země a byl si jist, že nic takového se nestalo. Přesto ještě čekal. Muži se na něho vyčkávavě dívali, co rozkáže, zda odejít nebo pokračovat, když se objevila odpověď i na tuto otázku.

Od padlého stromu přibíhal muž a něco křičel. Běloch. Klopýtal a ohlížel se jakoby se bál, že ho někdo sleduje. Když se blížil, Algy ho poznal. Byl to muž, kterého společně s Bigglesem zastihli v altánu. Doběhl téměř bez dechu, rozčilený, zkropen potem buď z námahy nebo ze strachu.

Algy rozhodně neměl nejmenší chuť se s mužem bavit, a proto se na něho zadíval s neskrývaným nepřátelstvím. „Co chcete?“ zeptal se ostře.

„Mohu tady zůstat?“ zaprosil muž a otřel si pot z čela špinavým kapesníkem.

„Zůstat tady! Vy ale máte drzost! Táhněte k čertu.“

„Nemohu se vrátit do tábora,“ zasípal muž.

„To mi je opravdu srdečně jedno. Ale tady nemáte co dělat!“ odsekl Algy.

„V lese se to hemží divochy.“
 „Chcete říci Indonézany?“
 „Jsou to možná oni.“
 „Pokud vím, varovali jsme vás před nimi.“
 „Jeden z nich na mne vystřelil.“
 „A vy na něho také, že?“
 „Ano.“
 „Trefil jste ho?“
 „Nečekal jsem, abych to zjistil. Vyrázil jsem.“
 „Však vy to víte,“ řekl Algy s kousavým sarkazmem. „Jestli jste jednoho z nich zabil, rozhodně to nezlepšilo vaše šance vrátit se zpět do vašeho tábora.“
 „Co jiného jsem měl dělat než utíkat?“
 „Ale proč sem? Měl jste vyrazit do tábora a vaše povedené kamarády varovat. Myslel jste jenom na sebe. Kde jste viděl ty Indonézany?“
 „Postupovali po druhé straně potoka jakoby hledali kudy přejít.“
 „Kolik jich bylo?“
 „To nevím. Objevili se nečekaně, plížili se džunglí. Měl jsem co dělat, abych zmizel.“
 „A teď máte tu drzost přijít sem a žádat o ochranu. Předpokládám, že jste sem přešel po spadlém stromě.“
 „Ano.“
 „Vědí o něm indonéští vojáci?“
 „To nevím.“
 „Pak se tedy vraťte a zjistěte to.“
 „Nejsem blázen!“
 „Slyšel jste co jsem řekl. Co tu chcete dělat? Sedět na zadku? Jestli si myslíte, že sem můžete přilézt jakmile to vypadá, že by se vám mohlo něco stát, pak se mýlíte.“
 „Když se vrátím, zabijí mě.“

„To mi je opravdu srdečně jedno.“ Algy si na něco vzpomněl. „Kde jste byl minulou noc?“

„V táboře, samozřejmě. Proč?“

„Na cestě se střílelo. Co o tom víte?“

„Nevím nic o nějakém střelbě.“

„Tak tohle mi nevykládejte. Odtud po cestě odjelo auto. Co se s ním stalo?“

„Nevím. Neviděl jsem ho.“

Algy se odmlčel. Byl přesvědčen, že muž lže, ale nemohl z něho dostat pravdu. „Dobrá, jestli je to tak jak tvrdíte, můžete jít. Nezáleží nám na vás.“

Muž se nehýbal.

Algy se na něho podíval a zamyslel se. Co si počít s člověkem, který před ním stál, to prostě nevěděl. Nechtěl, aby s nimi zůstal, ale nemohl ho dost dobře poslat zpátky do džungle, kde ho čekala skoro určitě smrt. Rozhodně se mu nezamlouvalo, aby požíval jejich ochrany, aniž by pro to něco udělal. Myslel i na svou vlastní situaci. Podíval se na terén, který už byl hotov. Stačilo by to na riskantní přistání, ale dalších čtyřicet nebo padesát yardů by vůbec neškodilo. Rozhodl se pokračovat za každou cenu, dokud nebude nucen odejít.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se ostře, když znovu obrátil pozornost k čekajícímu muži.

Odpověď přišla bez předešlé nadutosti. „Cortello.“

„Dobrá, Cortello. Chcete-li tady zůstat, povím vám, co můžete udělat. Ale bez řečí. Vráťte se co nejbližší k padlému stromu, schováte se a budete ho pozorovat. Kdyby se ho nějaký Indonézan pokusil přejít, vystřelte, abyste nás varoval a rychle se sem vraťte. Je to právě tak ve vašem zájmu jako v našem. Budete-li dobře ukryti, nehrozí vám žádné nebezpečí.“

„Když to udělám, mohu zůstat s vámi?“

„Zatím. Promluvíme si o tom později. Nic vám neslibuji.“

„Dobře.“ Cortello s revolverem v ruce, ale bez valné chuti, odcházel pomalu směrem padlému stromu.

Algy dal příkaz, aby se pokračovalo v práci a uvažoval, zda se správně rozhodl. Muži, jakoby cítili nebezpečí, zdvojnásobili své úsilí a pruh se postupně rozšiřoval. „Bude-li nám přát štěstí,“ pomyslel si Algy, můžeme být do tmy hotovi.

Soumrak se rychle snášel tak, jak je to v tropech obvyklé a Algy svolal muže, aby se vrátili do domu dříve než bude úplná tma. Co s Cortellem? Nechat ho na hlídce? Ne, to nemohl dost dobře udělat. Navíc ho chtěl mít raději na očích. Byl trochu překvapen, že se k nim s padajícím soumrakem Cortello nepřipojil.

Rozhodl se, že bude nejlépe, když pro něho dojde. Řekl tedy mužům, aby šli domů a vykročil ke stromu. Čím víc se blížil, tím šel opatrněji. Ne snad proto, že by se obával Indonézanů; kdyby tam nějakí byli, Cortello by je uviděl a vystřelil z revolveru, jak bylo dohodnuto. Větší nebezpečí čekal od Cortella, který, kdyby se k němu Algy nečekaně přiblížil, mohl zpanikařit a použít zbraň proti němu.

Šel velice pomalu ke stromu, napjatý, oči upřené do tmy. Bylo úplné ticho. Zastavil se a rozhlížel. „Cortello“, řekl tiše. Zvýšil trochu hlas. „Cortello, jste tu?“

Stále žádná odpověď. Udiven postoupil ještě několik kroků a v šeru uviděl obrys padlého stromu. Nikdo u něho nebyl. Žádný pohyb, žádný zvuk. Pátral očima v okolních keřích a po kraji džungle na druhém břehu. Nic nespatrił a pomyslel si, že Cortello asi přešel strom a

vrátil se ke svým druhům. Nebo využil příležitosti a skrývá se na této straně, možná dokonce někde poblíž stromu. To nebylo příjemné pomyšlení.

Chystal se už odejít a ještě se naposled rozhlédl kolem sebe. Jeho pohled se zastavil na světlém předmětu u bambusového trsu. Nehýbal se. Algy si nevzpomínal, že by ho tam byl před tím viděl. Opatrně, pistoli v ruce, nervy napjaté, v očekávání, že každou chvíli třeskne do ticha výstřel, postupoval dopředu k neznámému předmětu.

Došel až ke světlé skvrně. Bylo to, jak začínal tušit, tělo muže. Sklonil se a podíval se mu do tváře. Cortello. Na první pohled bylo zřejmé, co způsobilo jeho smrt. Algy ostatně nehodlal ztrácet čas, aby to zjistil. Přikrčil se u bambusového keře, u kterého se Cortello skrýval, když ho potkala smrt. Tam čekal, ztrnulý, s bušícím srdcem a s pistolí nataženou, připraven vyťřelit na cokoliv. Kdo zabil Cortella? Jedna věc byla jistá: nemohlo to být střelnou zbraní, to by byli výstřel slyšeli.

Když se Algy konečně uklidnil, začal pomalu ustupovat. Nebylo mu příjemné nechat tam Cortella ležet, ale neměl jinou volbu. Snad později.

Vzdálenost mezi ním a tělem se zvětšovala, začal volněji dýchat a kráčet rychleji. Když procházel mezerou mezi stromy na východním okraji golfového hřiště, zastavil ho sotva slyšitelný zvuk. U paty velkého stromu se něco pohybovalo. Zůstal nehybně stát a zíral. Stín se pohnul a Algy poznal, že je to muž. Byla už příliš velká tma, aby ho viděl jasně, ale obrysy postavy mu připomínaly velmi silně Lin Senga. Co tam dělá? Provádí nějaký tajný čínský rituál? Algy nechtěl být přistižen, jak

třeba jen zdánlivě sleduje svého hostitele, a tak se vzdálil, našlapuje nehlučně na měkký koberec mechu.

Došel k domu a v hale si nalil drink. Cítil, že ho potřebuje.

13

O několik minut později přišel pan Lin Seng. O tom, že byl venku, se nezmínil ani slovem. A Algy se na nic neptal.

„A tady jste,“ řekl Lin Seng. „Slyšel jsem o nějakém bílém muži, který přešel na naši stranu. Oč jde? Když se muži z golfového hřiště vrátili, pověděli mi o tom. Vyrozuměl jsem, že jste mu dal za úkol hlídat spadlý strom. Když se setmělo a on se nevracel, šel jste pro něho. Proč?“

„Nelíbila se mi představa, že by zůstal bez dohledu.“

„A co jste s ním tedy udělal?“

„Nic. Když jsem ho objevil, byl mrtvý.“

„Mrtev? Co se mu stalo?“

„Nemám tušení.“

„Myslíte, že byl zavražděn?“

„Pravděpodobně. Byla už skoro tma, když jsem ho našel a rozhodně jsem neměl chuť tam zůstat. Nebyl jsem si přirozeně jistý zda muž, který ho zabil, nejde také po mně. Bylo by to snadné. Mrtvý muž byl jeden z banditů. Řekl mi, že se jmenuje Cortello. Měli bychom jeho tělo pochovat.“

„To co mi říkáte, je opravdu znepokojující. Pokračujte, prosím.“

Algy pověděl co se stalo na golfovém hřišti od Cortellova příchodu až do chvíle, kdy našel jeho mrtvé

tělo poblíž padlého stromu. „Což mi připomíná,“ uzavřel, „nemáte náhodou trochu dynamitu?“

Lin Seng se zatvářil překvapeně.

„Ten strom je opravdu problém. Je to vyložená pozvánka, aby kdokoliv přešel na druhou stranu potoka. Měli jsme se ho zbavit dřív, než jsme začali cokoli dělat. Byla by to velká práce ho rozřezat, ale nálož výbušniny by to rychle vyřídila.“

„Souhlasím. Myslím, že tu zbylo pár náloží dynamitu. Používali jsme je k likvidaci starých pařezů, když jsme čistili prostor před domem. Jestli zbyly, tak budou venku ve skladišti. Kdy je budete potřebovat?“

„Jestli vám to nebude vadit, odstranil bych strom ještě dnes v noci. Kdyby mě doprovodili vaši dva muži, mohli by zároveň odnést tělo Cortella sem, abychom ho pohřbili. Nebyl to náš přítel, ale nechci ho tam nechat ležet. Vrhla by se na něj dravá zvěř.“

Lin Seng souhlasil. „Přinesu dynamit a všechno co je k tomu zapotřebí a vyberu dva muže, aby šli s vámi. Poslužte si zatím u stolu a vyberte si podle chuti.“

Když se vrátil, položil na stůl malou dřevěnou krabici a svazek dynamitových patron.

„Moc o těchto věcech nevím, takže doufám, že to bude stačit. Venku jsou dva muži s veškerým potřebným náradím. Vědí co je potřeba udělat. Měsíc právě vychází. Stráže byly upozorněny, že jdete ven.“

„V tom případě nebudu váhat a půjdu,“ řekl Algy. „Přineseme tělo zpět a pochováme ho ráno. Vzhledem k tomu, že se nejspíše jedná o vraždu, bylo by správné informovat policii, ale v naší situaci nemůžeme v tom směru nic podniknout.“ Vzal krabici a odešel.

Venku na něho čekali dva statní Malajci. Algy nemarnil čas dalšími instrukcemi a vyrazil přes golfové hřiště k padlému stromu. Měsíc, který byl již téměř v úplňku, stoupal po obloze plné hvězd, takže nepotřebovali žádné jiné světlo. Zpomalil a jednou nebo dvakrát se zastavil a naslouchal. Konečně stanul u bambusového keře, kde nechal ležet Cortellovo tělo. Nebylo tam. Rozhlížel se a myslel si, že přišel k nesprávnému místu. Ale ne, nebyl to omyl. Tělo zmizelo. Několik vteřin zíral na zem, zmaten, protože to byla situace, s kterou nepočítal. Cortellovi přátelé se možná přišli podívat co se s ním stalo a když našli tělo, tak ho odnesli. Nebo ho odtáhlo nějaké dravé zvíře. Uvědomil si, že marně hádá a podíval se na své dva pomocníky. Zřejmě pochopili co se stalo, a soudě podle jejich upřených očí a vyděšeného výrazu, byli všechno jenom ne klidní.

Obával se, že by mohli podlehnout panickému strachu a dát se na útěk a tak se rozhodl, že bude předstírat lhostejnost a klid. Položil na zem elektrickou spínací krabici a s dynamitem v kapse postupoval ke stromu a rozvíjel elektrickou šňůru.

Pak k jeho sluchu dolehly jakési zvuky, slabý, neobvyklý bzukot. Všiml si ho už předtím, ale nevěnoval mu pozornost. Myslel si, že to dělá nějaký hmyz. Rozhodně ho nenapadlo, že by to mohly být lidské zvuky. Jeden z Malajců ho předešel, ukázal do džungle a zašeptal: „Indonézani.“ Algy pochopil a zastavil se. Nervy měl napjaté. Nic se však nepohnulo, jen pár světlušek tančilo ve vzduchu. Do napjatého ticha zapraskala větev. Zvuk byl slabý, ale svědčil o jediné věci. Někdo se pohyboval v lese.

Všechno Algymu říkalo, aby se vrátil. Ale bojoval proti tomuto pocitu a po krátkém váhání se rozhodl pokračovat a ukončit to, kvůli čemu přišel. Jindy by k tomu už třeba neměl příležitost. Cítil, že to dluží Bigglesovi. Dal Malajci stojícímu vedle něho znamení, aby zůstal stát a vykročil, krok za krokem, sám.

Jak postupoval, rozvínoval elektrickou šňůru; ani na chvíli nespouštěl oči z konce stromu, který byl jeho cílem. Nemohl uvěřit tomu, že se nic neděje. Posledních pár yardů ke stromu už lezl po kolenou. Zašplouchala voda a ozvalo se zachrčení. Algy měl srdce až v krku, jak se říká, ale hned na to si uvědomil, že to byl krokodýl. Potil se napětím a snažil se umístit dynamit na správné místo před koncem stromu, který měl na dosah. S poněkud třesoucími se prsty se mu to podařilo. Zbývalo ještě připnout detonátor a šňůru. Všechno bylo hotovo, a tak začal ustupovat opět po všech čtyřech zpět. Jestliže se má přece jen něco stát, bude to teď, uvažoval. Ale nestalo se nic: vůbec nic. Doplazil se k Malajcům, posadil se a otřel si pot z čela.

Pak si klekl k detonační krabici a naposled se podíval na strom. Svrástil čelo. Spatřil tam nějaký pohyb nebo jeho vyčerpané a napjaté nervy sehrály jakousi hru s jeho představivostí? Ne. Nemýlil se. Tiše jako ryba plovoucí v hloubce, se vyloupila postava z černého pozadí džungle. Blížila se ke stromu. Jiná šla pár kroků za ní.

Algy nevěděl kdo jsou ti lidé a po pravdě řečeno mu to bylo jedno. Mohli to být pouze nepřátelé. Způsob, jakým se pohybovali, byl dostatečným důkazem. Déle už nečekal.

Výsledek překonal veškeré jeho představy. Vyšlehlo oslepující světlo a exploze byla silná, jakoby vybuchla

velká bomba. Tlaková vlna ho spolu s Malajci hodila na jednu hromadu.

Na chvíli oslepen září nic neviděl. A ani se o to nepokoušel. Podle ohlušujícího třesku exploze usoudil, že nejlepší bude zůstat ležet na zemi. Kryl si hlavu před létajícími kusy dřeva, které dopadaly s takovým hlukem, jakoby se kácely všechny stromy okolo. Měl dojem, že uslyšel i křik. Také z potoka se ozývalo divoké šplouchání, jakoby se krokodýli zbláznili.

Chvíli trvalo, než měl Algy možnost se podívat kolem sebe. Rozhlížel se pomalu a odněkud na protějším břehu se ozval výstřel. Nepokoušel se hádat proč. Hned na to následoval další výstřel. Nevěděl co se děje, ale uvážil, že pokud banditi nestřílejí jeden na druhého, pak se objevili Indonézané.

Pátral očima v měsíčním světle a viděl, že tam, kde končil spadlý strom na jeho straně potoka, byl teď velký kráter. Protějším břeh byl plný zlomených větví a nahnutých stromů. Provizorní přechod zmizel.

To bylo všechno, co potřeboval vědět.

Naznačil Malajcům, aby ho následovali a rychlým krokem vyrazil k domu.

Pan Lin Seng na něho čekal v hale. „Podařilo se to?“ zeptal se s obavami. „Slyšel jsem výbuch. Musel být slyšet na míle daleko.“

„Dynamit explodoval až příliš dobře,“ řekl Algy. „Strom vylétl v mračnu třísek a já skoro s ním. Byl jsem příliš blízko, a protože nejsem žádný expert na výbušniny, použil jsem jí možná víc než bylo nutno. Myslím, že odtamtud už nemusíme čekat žádné potíže.“

„Co jste udělali s tělem toho mrtvého muže?“

„Nemohli jsme udělat nic, tělo tam nebylo. A jestliže bylo, nemohli jsme ho najít. Rozhodně neleželo nikde blízko místa, kde jsem ho zanechal. Přiznám se, že jsem nemarnil čas jeho hledáním.“

„Co se s ním mohlo stát?“

Algy potřásl hlavou. „Mohu se pouze domnívat, že jeho přátelé ho přišli hledat a když našli mrtvé tělo, odnesli ho.“

„Ale to nedává smysl, jak říkáte vy Angličané. Jestliže ho zabili, protože přešel na naši stranu, byli by odnesli jeho tělo hned po vraždě.“

„Nevyznám se v tom,“ řekl Algy a pokrčil rameny. „Pokud v tom ovšem neměli prsty Indonézané. Než jsem vyhodil strom do povětří, slyšeli jsme hlasy. A zahlédl jsem někoho se mihnout těsně před tím, než jsem odpálil nálož. I po explozi se ozvaly výstřely. Vůbec nemám představu o co šlo.“

Lin Seng chvíli mlčel a pak řekl: „Netuším, jak si s touto situací chcete poradit.“

Algy s odpovědí neváhal. „Jestliže se Biggles vrátí, mohlo by to být už zítra. Musíme být připraveni. To znamená, že jakmile by se letadlo objevilo, okamžitě a co nejrychleji postupovat podle našeho plánu.“

„Myslíte si, že přiletí?“

„Nechci předstírat optimismus, ale dokud nebudeme vědět, že se nevrátí, budu předpokládat, že přiletí. To je náš přístup k problémům v naší práci. Když je vypracován nějaký plán, ani jedna ze stran od něho neustoupí, dokud není naprosto prokázáno, že změna je nutná. Nevím, co se Bigglesovi přihodilo. Mohl být zajat nebo zabit. Dokud to však nebudeme vědět s naprostou jistotou, budu pokračovat, jakoby se nic nestalo. Pokud je

Biggles živ, rozhodně na to spoléhá. Proto musíme být připraveni, a kdyby se letadlo objevilo, jednat rychle a tak, jak jsme se dohodli.

„Budu připraven,“ řekl Lin Seng. „A nyní, když už nemůžeme dnes večer nic víc udělat, bylo by rozumné jít spát, abychom za rozbřesku vstali trochu odpočatí.“ Algy souhlasil.

CO SE PŘIHODILO BIGGLESOVI

14

Když Biggles vyrazil na svou noční cestu do Kuala Lumpur, bylo by mylné si myslet, že měl optimistické představy o své šanci projet, přestože s Algym o tom hovořil jako o něčem, co není tak nebezpečné. Byl ale přesvědčen, že to musí zkusit, jinak by byl cestu nepodnikl.

Úspěch nebo nezdar cesty záležely především na tom, co gangsteři v džungli dělají. Mohli se stáhnout; nepředpokládali pravděpodobně, že někdo z domu odjede v noční hodině. Kdyby tomu tak bylo, cesta by byla jako „dobrý kus dortu“, aby Biggles užil rčení, které platilo v RAF o jednoduché operaci. Ovšem kdyby byla cesta zatarasena a hlídána ozbrojenou stráží, vyhlídky na projetí by byly špatné. Při stavu cesty pouhá vyjetá kolej by znemožnila obrátit vůz, tím spíš ve tmě.

Nemělo konečně smysl přemýšlet o všech obtížích a překážkách, které ho mohly potkat. Přesvědčí se o nich až na ně narazí a na to byl připraven. Doufal, že se zatím nemusí obávat Indonézánů, kteří pronikli na území. Jestliže zpráva, kterou shodilo letadlo, byla pravdivá, sotva se už mohli přiblížit. Na druhé straně, pokud bylo lze věřit bývalému zaměstnanci Lin Senga, nemohli být daleko.

Brzy se měl dozvědět co ho čeká.

Auto jelo tak rychle, jak jen dovolovala opatrnost – asi dvacet mil za hodinu – přešlo přes most bez problémů a pokračovalo asi půl míle. Potom, když světlo měsíce pronikalo už jen slabě mezi hustými, spletenými větvemi, rozsvítil světla. Uviděl dva muže uprostřed cesty držící namířené pušky. Biggles sešlápl plyn až na podlahu a vůz vyletěl dopředu. Muži uskočili a o zlomek vteřiny si zachránili život. Biggles věděl co může očekávat a přihrčil se nad volantem. Ozvalo se několik výstřelů. Kulka šlehla po Bigglesově rukávu a zaryla se do palubní desky. Podíval se rychle na svého společníka. Ayart se zašklebil a ve tmě zaskvíly jeho bílé zuby, nebyl zraněn.

Jestliže si Biggles myslel, že to je konec útoku, byl brzy zbaven všech iluzí. Ani ne po sto yardech narazil Land-Rover na překážku. Byl to strašlivý náraz a oba muži v autě byli hozeni dopředu velikou silou. Biggles se udeřil hrudníkem o volant. Náraz mu vyrazil dech.

Uviděl překážku v poslední chvíli a zabrzdit a zastavit už neměl čas. Byl to kmen velikého stromu ležící napříč cesty. Skutečnost, že některé větve byly ořezány, svědčila o tom, že se nejednalo o náhodu. Land-Rover je stavěn do divokých krajů, ale šplhat po stromech neumí. Biggles neviděl Ayarta opouštět auto, ale zřejmě tak učinil, protože když se dostatečně vzpamatoval, aby se rozhlédl, nebyl již na sedadle vedle něho. Dveře na Ayartově straně visely otevřené.

Stále ještě byl v šoku a cítil bolest. Nemohl jet dál, a tak pomalu vystoupil. Vzápětí byl obklopen početnou skupinou ozbrojených mužů. „Co to má všechno znamenat?“ zeptal se podrážděně.

„Jen klid. Berte to s humorem,“ odpověděl hlas, který mu nebyl neznámý. Neznal Cortella jménem, ale poznal muže, s kterým si vyměnil pár ostrých slov v altánu na golfovém hřišti.

„To jste vy?“ zamručel Biggles.

„A tentokrát budu mít slovo já,“ zasyčel Cortello.

Mezi tím byl vůz podroben důkladné prohlídce. Všechno vybavení bylo vyházeno. Ve světle měsíce se objevila další tvář, kterou Biggles viděl již dříve. Byl to onen běloch, kterého spolu s Algym viděli v čajovně u Zlatých květů na hlavní cestě – Sosbell. Rozřezával čalounění auta nožem. „Hledáte něco?“ zeptal se Biggles.

„Kde jsou?“ štěkl Sosbell.

„Netuším o co vám jde.“

„Tohle mi nevykládejte. Vy víte co chci. Kde jsou perly?“

„To snad nemyslíte vážně!“

„Myslím a brzy to zjistíte, jestli nám neřeknete pravdu.“

„Měl byste se dát vyšetřit,“ odsekl Biggles a poklepal si na hlavu. „Myslíte vážně, že bych cestoval tímhle hnízdem zlodějů s balíčkem perel?“

Prohledali ho. Sosbell mu vzal pistoli a dal si ji do kapsy. Biggles neprotestoval. Neměl v úmyslu pustit se do boje s šesti ozbrojenými muži.

„Ve voze nejsou,“ řekl Cortello našťvaně.

„Říkal jsem vám to. Ztrácíte čas,“ prohlásil Biggles.

Tmavý černocho, kterého všichni nazývali Sam, se podíval podezíravě na Bigglese. „V autě byl ještě někdo. Viděl jsem ho. Kam utekl?“

„To vůbec netuším,“ řekl Biggles.

„Byl váš kámoš ve voze s vámi?“ zeptal se Sosbell.

„Nebyl.“

„Tak kdo to byl?“

„Malajský chlapec. Jel se mnou, kdybych potřeboval pomoci s vozem.“

„Kam šel?“

„Nevím to právě tak jako vy.“ To byla pravda. Biggles neměl potuchy, kam Ayart zmizel. Byl by to rád věděl. Doufal, že se mu podařilo vrátit se do domu, aby tam řekl, co se přihodilo.

Prohlídka auta nepřinesla žádné výsledky a oba běloši ustoupili trochu stranou, zjevně aby prodiskutovali situaci. Zakrátko se vrátili. Promluvil Cortello: „Proč to nezabalíte a nepřipojíte se k nám? Perel je dost, abychom si je mohli rozdělit.“

„Kolikrát vám to mám opakovat? Žádné perly nemám a ani o ně nestojím,“ odpověděl Biggles podrážděně.

„Můžete je získat.“

„To je bez šance.“

„Kam jste jel, když jsme vás zastavili?“

„Do Kuala Lumpur.“

„Počítal jste, že na nás narazíte?“

„Myslel jsem, že budete mít dost rozumu a schováte se.“

„Před čím?“

„Před indonéskými vojáky.“

Sosbell ho prudce přerušil. „Co to vykládáte o nějakých Indonézanech?“

„Početná skupina se jich vylodila na východním pobřeží.“

„To je pěkně daleko.“

„Nezůstali na místě. Dozvěděli jsme se, že jsou odtud vzdáleni asi šest mil.“

„A vy si myslíte, že vám to budu věřit?“

„Můžete věřit čemu chcete.“

„Viděl jste je?“

„Ne.“

„Tak jak to můžete vědět?“

„Jeden z nich, bývalý zaměstnanec Lin Senga byl odveden do armády, ale dezertoval a přišel nás varovat, že směřují do Taihanu. Museli jste ho vidět nebo slyšet, přeběhl přes most a stříleli na něho. Rozhodl jsem se, že vyrazím k nejbližšímu telefonu a uvědomím vládní vojáky. Nijak jste si neprospěli, když jste mě zastavili.“

Bigglesův hlas zněl zřejmě přesvědčivě, protože Sosbellovo chování začalo být méně agresivní. „Proč se ti vojáci chystají na Taihan?“

„Ze stejného důvodu, kvůli kterému jste tu vy. Mají za úkol zmocnit se Lin Sengových perel. Máte-li dost rozumu, zmizíte odtud, dokud to ještě jde. Indonéské komando se bude sotva zatěžovat zajatci. Konečně mně vůbec nezáleží na tom co se s vámi stane. Ani nevím proč vám to vykládám.“

Sosbellovy oči se zúžily podezřením. „Jak jste se dozvěděl, že přistáli na pobřeží? Po cestě nikdo nepřijel.“

„Váš partner to ví. Řekl jsem mu o letadle, které sem přiletělo a shodilo zprávu. Poslal ho Lin Sengův ředitel z Kuala Lumpur. Chcete snad tvrdit, že vám to neřekl?“

Sosbell se podíval na svého společníka. „Věděl jsi o tom, Cortello?“

„Slyšel jsem, že se nějakí vojáci vylodili na východním pobřeží, ale protože to je dost daleko, nepovažoval jsem to za zvlášť důležité.“

„Věděl jsi o letadle, které přineslo zprávu?“

Biggles vpadl do hovoru. „Samozřejmě, že věděl, řekl jsem mu to.“ Uvažoval, že když vyvolá mezi muži rozmíšku, bude to v jeho prospěch. A zřejmě tomu tak bylo.

„Jakou to hraješ hru?“ řekl ostře Sosbell. „Proč jsi mi to neřekl? O co se to pokoušíš?“

Biggles se snažil využít situaci a vložil se do rozhovoru. „Protože to vypadá, že budu muset jít pěšky, snad abych vyrazil.“

„S tím nepočítejte,“ ut'al ho Sosbell. „Nepustíme vás. Můžete se nám hodit.“

„K čemu?“

„Třeba budeme potřebovat rukojmí. Také můžeme vyjednávat s vašimi přáteli v domě.“

Skupina se vydala na pochod. Biggles samozřejmě nevěděl kam směřují, ale předpokládal, že jejich cílem bude tábor hluboko v džungli. Musel jít mezi dvěma statnými domorodci, jeden šel před ním, druhý za ním.

Po krátké chůzi dolů po cestě odbočili. Pokračovali dál po něčem, co asi byla zvířecí stezka, ale po obou stranách byl porost vysekán, takže vznikl širší průsek. Občas probleskly korunami stromů hvězdy a podle nich Biggles poznal, že pochodují přibližně souběžně s krokodýlí stokou, i když v jisté vzdálenosti od ní. Když došli do tábora, což byl jeden stan a dva palmové přístřešky, usoudil, že se nacházejí asi půl míle nebo míli od golfového hřiště. Začínalo svítat.

Oba spiklenci zmizeli ve stanu. Domorodci se posadili okolo doutnajícího ohně a Biggles udělal totéž. Zapálil si cigaretu. Neměl tušení, jak to všechno dopadne. Jeho naděje na osvobození teď závisela jen na

Ayartovi. Ze stanu byl slyšet tlumený hovor, hlasy někdy sílily argumentem nebo zlobou. Bylo mu lhostejné co ti dva muži dělají, ale doufal, že budou mít dost rozumu, aby se pohnuli dál, než se objeví Indonézané. Byl přesvědčen, že těch je třeba se obávat víc.

Zdálo se mu, že čtyři domorodci ze skupiny mají podobný pocit, stejně jako černoch Sam, který seděl trochu stranou. Rozhodně nevypadal klidně; hovořili spolu tiše ve své domorodé řeči.

Unavený Biggles stále ještě cítil nepříjemný tlak v hrudníku, jak se uhodil o volant, když auto narazilo na strom. Natáhl se a usnul.

Byl už jasný den, když ho rýpnutím botou do žeber probudil Sosbell. Nabídl mu misku čaje a sendvič s plátkem konzervovaného masa. „Lituji, že vám nemůžeme nabídnout kaviár a šampaňské,“ řekl ironicky. „Pokusíme se, abyste nám neumřel hladu. Ale budete se muset spokojit s tím co je.“

Vrátil se ke svým společníkům, kteří se teď shromáždili před stanem. Biggles neslyšel o čem hovoří, ale mluvili jakoby byli nervózní a nezdálo se, že by byli zajedno. To Biggles chápal. Jestliže jeho pozice byla nejistá, pak jejich také a oni se nemohli rozhodnout co podniknout. Neměli právě velký výběr, ale mohli se sbalit a vrátit se odkud přišli.

Biggles zpozorněl. Někde z dálky se občas ozval zvuk sekery. Algy a jeho muži pracovali na přistávacím pruhu na golfovém hřišti. Den se vlekl. Sosbell a jeho společník měli nepochybně rozdílné názory a atmosféra se stávala čím dál tím napjatější. Muselo už být pozdní odpoledne, když muž, kterého Biggles potkal poprvé v altánu, opustil hlouček diskutujících mužů.

„Kam jdeš?“ zeptal se Sosbell hlasem, který nebyl právě přátelský.

„Půjdu a podívám se, co tam dělají,“ zněla stručná odpověď. „Sedět tu a jen žvanit, to nám nepomůže.“

Sosbell, s podivným výrazem ve tváři, pozoroval společníka jak mizí v džungli. Jakmile se mu ztratil z dohledu, kývl na černocho Sama. Biggles neslyšel co si řekli, ale když se Sam vydal po stopách muže, který právě odešel, usoudil, že se ho chystá sledovat.

Po nějakém čase se Sam vrátil a bylo vidět, že má nějakou důležitou zprávu. Ještě než došel k Sosbellovi pronesl svou novinu tak hlasitě, že ji Biggles slyšel. „Ten prašivý skunk přešel na druhou stranu.“

Sosbellův výraz neponechal Bigglese na pochybách, co si o tom myslí. „Napadlo mě, že to hraje tímhle směrem,“ zavrčel.

„Viděl jsem, jak přešel po stromě a šel k těm chlapům, co pracují na druhé straně. Brzy se bavili jako staří kamarádi. Když jsem odcházel, poslali ho hlídat spadlý strom přes potok, aby nikdo jiný nemohl přejít.“

Bigglesovi se to zdálo těžko uvěřitelné. Ale Sam neměl konečně žádný důvod vymýšlet si nějakou báchorku, a tak Biggles musel připustit, že na tom může být kus pravdy.

„Dobrá, když to chce takhle,“ zavrčel Sosbell. Hlas měl plný zuřivosti.

„Vsadím se, že jim řekne o všem co máme v plánu,“ pokračoval černocho.

„To se teprve uvidí. Byl sám, když jsi odcházel?“

„Jistě. Zalezl do křoví blízko stromu.“

Sosbell se ohlédl po Bigglesovi; odvedl černocho stranou. Mluvili spolu příliš tiše, než aby Biggles mohl

zaslechnout alespoň nějaké slůvko. Podle toho, jak černochoh přikývl, to vypadalo, že dostal další příkaz. Ještě s jedním domorodcem pak opět odešli. Sosbell, pistoli v ruce, se opět posadil před stanem. Podíval se dlouze a nepřátelsky na Bigglese, ale nepromluvil. Biggles si ho nevšímal. Byl příliš zaměstnán přemýšlením o tom co bude dál. Napadlo ho několik možností, ale nakonec bylo všechno jinak.

Byla již skoro tma, když se Sam a domorodec vrátili. Černochoh se podíval na Sosbella a kývl. „Už mluvit nebude,“ řekl. Sosbellovy rty se zkřivily v podivném úsměvu.

„Hádám, že byste rád věděl co se děje,“ obrátil se znenadání k Bigglesovi.

„Přiznám se, že trochu zvědav jsem,“ připustil Biggles.

„Ta krysa Cortello se rozhodl hrát vysokou hru a dát se dohromady s vaším partákem na druhé straně strouhy.“

„Cortello?“

„Jistě.“

„Pochybuji, že by se s ním bavili.“

„Budete se divit, ale dokonce ho přijali a dostal za úkol hlídat přechod přes potok.“

„Je tam ještě?“

„Ne.“

„Kde je tedy?“

„Tam kde byste byl vy, kdybyste se snažil zmizet – v příkopu.“ Biggles se zamračil. „Nechápu to.“

„Copak nemluvím dost jasně?“

„Cortello spadl do příkopu?“

Sosbell se nepříjemně usmál. „No, že spadl není docela přesné.“

A Biggles pochopil. Oči se mu rozšířily. „Dobrý Bože! Co jste to za ďábelského člověka?“

„Vsadím se, že ta krokodýlí havěť už dohlédne, aby nemluvil.“

Bigglesovi se udělalo nevolno. „Setkal jsem se už v životě s pěknou řadou chladnokrevných zabijáků, ale vy budete na seznamu první.“

„Chtěl mě podrazit, nebo ne?“ postěžoval si Sosbell.

„O tom nevím, ale ať už spáchal cokoliv, neomlouvá vás to co jste s ním provedl.“

„Byl to Samův nápad. Má smysl pro humor.“

Biggles zíral němě na Sosbella. Neměl slov.

„Nemyslete na to.“ řekl Sosbell a pokrčil rameny jakoby se nic nestalo. „Půjdu se sám podívat na druhou stranu až vyjde měsíc.“

„Proč?“

„Chci se podívat, co se tam děje. Můžete jít se mnou. ale kdyby vás napadly nějaké úhybné myšlenky, vzpomeňte si, co se stalo Cortellovi.“

„Na to určitě nezapomenu,“ opáčil Biggles ponuře.

Čas ubíhal. Korunami stromů problesklo měsíční světlo. „Můžeme jít,“ řekl Sosbell. Podíval se na Bigglese a řekl: „Nedělejte hlouposti a buďte zticha.“

Celá skupina nastoupila a vydala se na pochod, s černochem v čele. Biggles, střežený dvěma domorodci, kteří oba měli v rukou nože vytažené z pochvy, šel vzadu. Bylo vidět, že úzká cestička, vysekaná v džungli, byla používána již před tím. Po delší chůzi se tempo zmírnilo. Byli nedaleko cíle.

Biggles zaslechl šumění potoka. Skupina se zastavila. Černoch pokračoval sám. Byl pryč jen několik minut. „Je to dobrý,“ řekl a skupina se pohnula dopředu, černoch stále první a Sosbell hned za ním. Další zastavení, tentokrát na pokraji koryta potoku. Padlý strom ležel nad ním od břehu ke břehu.

Biggles si uvědomoval ironii situace. Byl tak blízko svých přátel a přitom tak daleko. Litoval také, že strom nezničil dokud měl možnost. Neměl ale čas o tom dlouho přemýšlet, skupina se dala znovu na pochod zřejmě s úmyslem přejít na druhou stranu. Narazí na nějaký odpor? Biggles netušil, co chce Sosbell podniknout na druhé straně, ale zřejmě měl nějaký plán.

Sosbell, který se nyní ujal vedení, se zastavil u paty stromu. Pak udělal první krok, svět vylétl v ohňostroji plamenů a následoval ohlušující výbuch. Vlna detonace porazila všechny na zem. Několik desítek vteřin zůstal Biggles naprosto ohromen nečekaným šokem, stejně jako ostatní. Všechno co vyhodila a rozprášila exploze – rozštíplé kusy dřeva, větve a hroudy hlíny – létalo vysoko do vzduchu a dopadalo s hřmotem na zem. Biggles veden přirozeným pudem sebezáchovy si přikryl hlavu pažemi a čekal až vše skončí. Potom zdvihl opatrně hlavu. Vykašlával nadýchaný prach a snažil se v rozptýlujícím se kouři něco vidět. Spadlý strom tam již nebyl. Zjistil také, že polovinou těla leží napříč přes Sosbella, který se nijak nepokoušel vstát. Biggles se nesnažil zjistit proč. Začaly se mu vracet smysly, a přestože byl ještě omámený, sáhl Sosbellovi do kapsy a vzal si svůj revolver. Stále ještě napůl oslepený ostrým světlem výbuchu se potácivě postavil, a jeho okamžitá

další myšlenka byla dostat se na golfové hřiště. Málem spadl do stoky než si uvědomil, že lávka je pryč.

Otočil se dozadu rozhodnut zmizet v tom zmatku co nejdále a vyrazil ke stezce, po které přišli. Vysoká postava černocho Sama s dýkou v ruce vyrazila za ním. Bez dlouhého rozvažování Biggles vystřelil a černocho se svalil jako podřatý.

Biggles se snažil jít co nejrychleji. Po padesáti yardech se otočil a vypálil bez míření několik ran jen aby odradil kohokoliv, kdo by ho pronásledoval. Utíkal a nevěděl kam. Byl rád, že se vzdaluje někam, kde si bude moci všechno rozmyslet.

KONEČNĚ DEN D

15

Algy prožil neklidnou noc. Neustále myslel na následující den, který bude pravděpodobně rozhodující. Ráno hned před rozbřeskem vstal a oblékl se. Přestože byl tak časný, zastihl již dole Lin Senga v plné činnosti, sloužící se činili, chystali jídlo na celý den.

Algy si prohlédl malou armádu, která měla hlídat přistávací plochu. Nebyl nijak nadšen. Byla to dosti nesourodá skupina. Šest Číňanů s jejich neprostupným výrazem, pět Malajců, čtyři Indové (včetně vousatého Sikha, který se pravděpodobně narodil ve Východním Pákistánu) a další, jejichž národnost bylo obtížné uhádnout. Byli tam tři, kteří soudě podle světlé pleti a částečně evropských rysů, byli pravděpodobně Arabové. Byli tam dokonce i dva domorodci s obrovskou hustou hřívou, kteří pocházeli nepochybně z některého z tichomořských ostrovů. Algyho napadlo, že to byli původně dva z Lin Sengových lovců perel.

Ostatně takovou podivnou směs bylo možno očekávat právě ve službách muže jako byl Lin Seng, jehož obchodní aktivity pokrývaly celý Dálný Východ. Algy předpokládal, že před tím, než začaly potíže na Taihanu, tito muži byli zaměstnáni jako tajemníci, úředníci, kuchaři, zahradníci a sloužící s celou řadou úkolů. Některé z nich předtím viděl. Byli v jeho pracovní skupině na golfovém hřišti. Nepochyboval o jejich

odvaze a loajálnosti. Museli to být dobře vybraní muži, jinak by nebyli na Taihanu.

Byli teď ozbrojeni různými zbraněmi, od pušek různých kalibrů až po sportovní zbraně, které se možná dostaly na Taihan původně jako zbraně pro lov velké i malé zvěře. Povšiml si jednoho muže, který nesl staromódní pušku na lov slonů a která by mu při výstřelu čtyřuncové kulky pošramotila rameno. Malajci měli také u sebe svou národní zbraň, dýku kris.

Se střelnými zbraněmi se nakládalo s naprostou nedbalostí, která by jistě šokovala cvičeného vojáka, ale zde se dala očekávat. Algy to pozoroval s pochopením, byť ne bez obav a vzpomněl si na poznámku vévody z Wellingtonu při inspekci jednoho z jeho bataliónů veteránů před bitvou u Waterloo. Jeden z jeho důstojníků řekl: „Co si myslíte, že tihle chlapíci udělají z Napoleona?“ Vévoda odpověděl: „Nevím, ale přísahám, jde z nich strach.“

Algy se rozhodl, že si dá pozor a zůstane za svými bojovníky, až budou nabíjet své zbraně.

Lin Seng se k němu otočil. „Myslím, že byste se měl ujmout velení,“ řekl. „Jaké chcete, aby zaujali pozice?“

„Především bychom měli nechat několik mužů hlídat dům. Kdyby byli napadeni Indonézany, musí vydržet jak nejdéle to půjde. V případě, že by odpor byl beznadějný, museli by utéci do džungle, skrýt se tam a čekat, až by dorazila pomoc z Kuala Lumpur. Žádáme toho od nich hodně, je to nebezpečné, ale řekl jste, že učiní všechno, co bude v jejich silách.“

„Nechal jsem v domě šest mužů; staré muže, ale schopné postavit se útočníkovi. Udělají o co je požádám,“ prohlásil Lin Seng.

„Dobrá. Ostatní půjdou se mnou na golfové hřiště a zaujmou pozice kolem přistávací dráhy. Jestliže se nic nestane, o to lépe; ale kdyby se tam nepřítel pokusil proniknout, budeme se snažit ho zadržet, aby Biggles mohl přistát. Všechno samozřejmě záleží na tom, jaké letadlo přiletí a kdy přiletí. Perly máte připravené. Až letadlo dosedne, jediné co musíte udělat je běžet k němu. Ukryji vás na místě, kam by mělo letadlo nejspíš dorolovat.“

„A co vy?“

„To záleží na tom, co se bude v tu chvíli dít. Budu vás možná krýt střelbou, abych vám pomohl dostat se k letadlu. Letadlo může vzít na palubu čtyři osoby, ale na tak nerovné půdě jako je tato raději jen tři. Ti, kteří zde zůstanou, se budou muset zachránit v džungli. Nemělo by to být na dlouho. Dostaneme-li se do Kuala Lumpur, podáme okamžitě zprávu o tom, co se tu děje a vládní vojáci na sebe nenechají dlouho čekat. Mrzí mě, že je to všechno tak nejisté, ale nevíme, co se stane v příštích několika hodinách, a tak nemůžeme nic víc dělat.“

„Jak dlouho zůstaneme na golfovém hřišti?“

„Bude-li to potřeba celý den. Budu postupovat tak, jakoby mělo letadlo přiletět. Mimochodem, vidím, že ti muži jsou ozbrojeni, ale jak jsou na tom s municí?“

„Je jí opravdu dost pro pušky, které jsem nedávno nakoupil, ale máme málo střeliva pro starší zbraně. S něčím takovým jsem nepočítal. Když jsem si plně uvědomil co se děje, bylo už pozdě.“

„Dobrá, poradíme si jak nejlépe umíme s tím málem, které máme,“ navázal Algy. Podíval se na oblohu, na které se objevily první parsky vycházejícího slunce.

„Půjdeme raději zaujmout pozice,“ pokračoval. „A co vy pane? Nemáte ani pušku.“

„Nejsem na pušku zvyklý, ale mám pistoli. To by mi mělo stačit,“ odpověděl Lin Seng. „Myslel jsem, že dobré místo, kde bych se mohl skrýt, by bylo v mezeře mezi stromy, které oddělují prostor před domem od golfového hřiště. Odtamtud bych mohl sledovat jak most tak otevřený prostor u domu a viděl bych i na hřiště.“

„Myslím, že to je dobrý nápad,“ souhlasil Algy. „A co perly? Jsou někde, kde se k nim můžete rychle dostat? Kdyby došlo k útoku ve chvíli, kdy by přiletělo letadlo, potřebovali bychom každou vteřinu.“

„O to jsem se už postaral,“ odpověděl Lin Seng klidně.

„Možná, že by bylo vhodné dát mi náhradní klíč od trezoru. Ovšem pokud jste je přemístil, měl byste mi říci kam, pro případ, že byste byl zraněn.“ navrhl Algy.

„Kdybych byl zabit, nikdo by už nikdy perly nenašel.“

„Nemyslím zabití, ale mohl byste být raněn a nemohl se k úkrytu dostat.“

„S tím bych raději počkal, až by k tomu došlo,“ odpověděl Lin Seng.

„Vy mi nevěříte?“ zeptal se Algy lehce podrážděn.

„To není proto, že bych vám nevěřil, pane Lacey, ale vím čeho jsou někteří Indonézané schopni. Jsou to divoši, a kdyby vás chytili, neváhali by vás mučit, abyste jim řekl všechno, co by chtěli vědět. Když nevíte kde perly jsou, nemohl byste jim nic říci. Myslíte si, že jste silný, ale nemylte se, na mučení člověk promluví.“

„A co vy?“

„Jsem Číňan. To je něco jiného. Nic by ze mne nedostali.“

„Dobrá, jak chcete.“ řekl Algy. „Perly jsou vaše, a tak je na vás, abyste s nimi nakládal, jak sám uznáte za nejlepší. Stále ještě si myslíte, že stojí za to, abyste kvůli nim riskoval život?“

„Riskoval jsem život víc než jednou, když jsem je shromažďoval a budu se chovat i nadále stejně.“

„Pak už nemám co říci,“ uzavřel Algy. „Pojďme na naše stanoviště. Letadlo může každou chvíli přiletět.“

„Byl bych překvapen, kdyby přiletělo.“

„To proto, že neznáte Bigglesworthe,“ zněla Algyho odpověď. „Řekněte mužům, aby mě následovali a řídili se mými rozkazy.“

Skupina vykročila s Algym v čele.

Když došli k mezeře mezi stromy, Lin Seng se zastavil a řekl: „Já zůstanu tady.“ Algy a ostatní pokračovali. Na konci stezky vedoucí ke konci golfového hřiště dal Algy pokyn své malé jednotce, aby zastavila a šel sám dál na průzkum. Očima prohlížel kraj džungle, ale všude byl klid a ticho. Nebyl si jist, zda to je dobré nebo naopak špatné znamení. Nezapomínal, že vojáci jsou vycvičení pro válku v džungli, a tak se dalo čekat, že se pohybují tiše.

Rozestavěl své muže ve vzdálenosti asi dvaceti yardů podél hranice stromů proti golfovému hřišti; kryli tak přístup k domu z této strany. Nařídil jim, aby nemluvili a dobře se kryli. Sám zůstal u mezery poblíž Lin Senga. Uvažoval, kdo přijde první. Biggles nebo indonéští vojáci. Podíval se nahoru. Lehká ranní mlha se zvedla a nebe bylo průsvitně modré. Bylo naprosté bezvětrí. Biggles by neměl mít s přistáním problémy.

Nemusel by přistát v nějakém daném směru. To bylo důležité. Přistání proti větru by bylo další riziko, zejména na terénu, který je všelijaký jenom ne rovný. Doufal, že připravená přistávací dráha bude dost dlouhá.

V té době si už byl skoro jist, že Biggles dorazí; jen chvílemi, když si vybavil všechny okolnosti, zmocnila se ho na chvíli pochybnost. Ale zahnal ji. Myslet na nejhorší by znamenalo koledovat si od samého začátku o neúspěch. Udělal všechno co měl.

Slunce stoupalo výš a výš a modř oblohy byla výraznější. Čekal a poslouchal, zda se ozve zvuk, který očekával stále netrpělivěji. Čas ubíhal. Stále častěji se díval na hodinky. Kde je Biggles? Začaly ho zachvacovat pochybnosti. Všechna ta práce na Taihanu byla nakonec marnění času a sil?

Dal si dlaně k uším, aby lépe zachytil jakýkoliv zvuk. Jediné co uslyšel bylo krátké zatroubení slona. Přišlo z dálky, ale byl si téměř jist, že zvíře bylo vyplašeno člověkem. Algy se potil netrpělivostí a obavami i stále stoupajícím vedrem. Kdyby měl Biggles přiletět, už by tu mohl být, uvažoval.

A tu se všechno dalo do pohybu. Nejprve se objevily dvě postavy pohybující se plíživě podél kraje džungle, tam kde původně ležel spadlý strom. Nebylo pochyb, že to jsou Indonézané.

Výstřel z brokovnice svědčil o tom, že jeden z jeho mužů vetřelce upozoroval. Oba muži okamžitě zalehli a zdálo se, že se nehýbají. Pokud se ovšem neplížili. Tráva v těchto místech byla dost vysoká.

A pak Algy zaslechl zvuk, na který čekal: vzdálené vrčení lehkého letadla. Sílicí hukot svědčil jasně o tom, že se stroj blíží. Doufal, že to Lin Seng uslyšel a že se k

němu připojí. Chvilí čekal nervy napjaté, ale pak vyběhl ze svého stanoviště směrem k úkrytu Lin Senga. Hledal ho mezi stromy, když ho vyděsila střelba přicházející od domu.

Algy zneklidněl. Má se jít podívat co se děje nebo se vrátit na golfové hřiště zjistit, zda se k dvěma mužům přidali ještě další? Další výstřel na golfovém hřišti ukončil jeho váhání. Rozběhl se zpátky a doufal, že se Lin Seng někde objeví. Když doběhl po stezce na konec průseku, přehlédl rychle golfové hřiště. Nezahlédl žádný pohyb. Letadlo se stále blížilo, vidět ho však zatím nemohl, bránily tomu vysoké stromy. Teď přišla chvíle vyslat kouřový signál, jak domluveno, na znamení, že je všechno připraveno.

Doběhl rychle k připravené hromadě suché trávy a starých větví a přiložil k ní sirku. Slabý pruh modrého dýmu stoupal do nehybného vzduchu. Od domu se ozvaly další výstřely. Kde je Lin Seng? Proč mu nepřišel říci, co se děje? pomyslel si podrážděně.

Konečně se letadlo objevilo. Byl to Auster. Algy si oddechl. Ale co dělá? Letělo ve výši přibližně pěti set stop a bylo tedy jasné, že Biggles nemá v úmyslu přistát. Z této výšky přistát nemohl. Neponechal si dost místa, aby mohl jít dolů. Algy neváhal, vyběhl do otevřeného prostoru a mával oběma rukama. Auster odlétal a on za ním bezmocně hleděl. Přihodil na oheň trávu.

Letadlo letělo nad konec přistávací dráhy, otočilo se a stále aniž by ztrácelo výšku se vracelo. Zakroužilo, jakoby si chtěl pilot dobře prohlédnout terén a pak zmizelo za stromy směrem k domu, odkud se stále ozývala střelba. Vzápětí se znovu objevilo, trochu níže, ale pořád příliš vysoko na to, aby mohlo přistát. Co to

proboha Biggles dělá? Proč nepřistál? A kde je Lin Seng? Algy si nevěděl rady. Vypadalo to, že se jejich plán hrouť. Byl by chtěl vědět, co se děje v domě, ale neodvažoval se opustit přistávací dráhu z obavy, že by se Biggles mohl dostat pod křížovou palbu Indonézánů a jeho mužů, která nyní značně zesílila. Chvilí mu trvalo než zjistil na co střílejí. Spatřil tři muže běžící podél stoky. Byli daleko z dosahu jeho pistole a dřív, než se dostal k jednomu ze svých mužů, aby si vzal pušku, zmizeli v pásu stromů.

Zdálo se, že se celá věc vymkla z rukou a rozhodl se, že ať už se stane cokoli, musí vědět, co se děje v domě. Je možné, že Biggles nepřistál právě kvůli tomu co se odehrává tam? Cítil také povinnost zjistit co je s Lin Sengem. Asi se přihodilo něco vážného co mu zabránilo přijít na přistávací plochu s perlami, jak bylo domluveno. Musel přece letadlo slyšet.

S pistolí v ruce běžel stezkou mezi stromy, aby se podíval na otevřené prostranství před domem, když koutkem oka zahlédl po své pravé straně pohyb. Otočil prudce hlavu a to co spatřil ho přimělo naráz se zastavit. Dvacet yardů od něho ležel na zemi muž. Podle oblečení vypadal jako Lin Seng. Nad ním stál domorodec s nožem ve zdvižené ruce.

Algy vykřikl, aby zabránil ráně a zároveň vyrazil dopředu. Muž se otočil, ruku s nožem stále zdviženou. Algy, nyní na půl cesty k němu, vystřelil bez míření. Netrefil se, muž vyskočil a dal se na útěk. Algy v něm ještě stihnul poznat dezertéra z řad indonéských vojáků, který tak snadno získal důvěru Lin Senga. V levé ruce měl cosi co vypadalo jako příruční kufřík.

Algy se za ním rozběhl, ale když viděl, že mu uniká, znovu vystřelil. Opět minul. Přidal na rychlosti a doufal, že ho dohoní dřív, než vletí do bambusového houští, kde by se mu určitě ztratil. Uvědomil si však, že to nedokáže, zastavil se, opatrně zacílil a vystřelil. Ale opět minul. Jeho cíl kličkoval jako zajíc. Ale při dalším výstřelu klopýtl a upadl obličejem na zem, nůž a balíček mu vylítly z rukou.

Algy doběhl k ležícímu muži a zjistil, že je mrtev. Krev mezi lopatkama ukazovala kam vlétla kulka, která ho zabila. Algy už neměl nejmenší chuť riskovat vlastní život a zdržovat se u padoucha, který se dostal do domu podvodem. Podíval se jen co to muž upustil. Malý příruční kufřík ze safiánové kůže.

Rozčilen spěchal Algy zpět k Lin Sengovi. Hodil kufřík stranou a klesl na kolena vedle něho. Prohlížel ho a nahmatal vlhké místo na temeni hlavy, jakoby ho někdo zezadu uhodil. Opatrně Lin Senga otočil a spatřil ošklivou otevřenou ránu. Rychlá prohlídka ukázala, že jiná zranění už nemá.

Po celou tu dobu Algy podvědomě vnímal občasnou střelbu. A pak se ozvalo svištění vzduchu na křídlech klouzajícího letadla a Algy viděl, že Auster klesá. Musel rychle dostat Lin Senga na přistávací plochu. Rozhlédl se kolem sebe. Vzal kufřík, dal si pistoli do kapsy a pokusil se odtáhnout bezvládné tělo. Brzy zjistil, že to nedokáže. Pustil kufřík s úmyslem ho tam nechat. Pak ho napadlo, co by Lin Seng řekl, kdyby se probral a zjistil by, že nakonec o své vzácné perly přišel.

Uvažoval horečně, jak jen v té chvíli mohl. Lin Seng zřejmě vyzvedával perly z místa kde je ukryl, aby je měl po ruce jakmile letadlo dorazí a v tu chvíli byl omráčen.

Algy vzal kufřík a pokoušel se ho otevřít. Byl zamčený. Vyňal pistoli a zámek odstřelil. Kulka nejen odtrhla celý zámek, ale také roztrhla kůži. Oběma rukama otevřel kufřík, z kterého vypadla pouzdra s perlami.

Zarazil se a pochopil, že nadělal víc škody než užitku, protože teď bude mnohem obtížnější nést všechna

pouzdra, než když byla složená v kufříku. Jedno nebo dvě si mohl dát do kapes, ale všechny ne. Nabízelo se jediné možné a okamžité řešení. Otevřel první pouzdro, vysypal zářící obsah a dal si ho do kapsy kabátu jako hrst kuliček. A tak to udělal s dalšími až byla všechna pouzdra prázdná a jeho kapsy chřestily perlami. Jednu nechal v pouzdře. Modrý měsíc.

VŠECHNO BYLO VYŘEŠENO

16

Algy nechal pouzdra tak, jak je naházel jedno na druhé a zdvihl jejich majitele. Přehodil si ho přes rameno způsobem, jak to dělají hasiči a vyklopýtal na prokletěnou stezku. Tam musel položit své břemeno na zem, aby nabral dech. Využil té chvílky a popošel pár kroků na místo, odkud mohl vidět mezi stromy na dům a otevřené prostranství před ním. Ani nebyl příliš překvapen, že po střelbě, kterou slyšel, tam viděl pobíhat cizí muže v maskovacích uniformách.

Algy viděl všechno co vidět potřeboval a stále zadýchaný z předcházející námahy se vrátil k Lin Sengovi. Celá situace nabírala nereálné zdání jakéhosi zlého snu. Pokusil se znovu bezvědomého Lin Senga vzít na záda a uvědomil si, že bude trvat dlouho, než ho dopraví na přistávací plochu. Bylo by rychlejší sehnat pomoc.

Zanechal tělo na zemi, vzal si do ruky pistoli a rozběhl se na golfové hřiště. První co viděl byl Auster, který právě přistál a dorolovával. Algy se nezastavil, ale běžel podél řady stromů k muži, který byl druhý vedle něho v řadě, když čekali na letadlo. Byl to velký Sikh.

„Pojď“, vyrazil udýchaný Algy a s Indem v patách se vracel k místu, kde zanechal Lin Senga. Sikh pochopil okamžitě situaci. Beze slova si hodil bezvládné tělo přes rameno a spěchal za Algym na golfové hřiště.

Když došli na dohled přistávací dráhy, Algy ztuhl. Letadlo stálo na konci dráhy a vedle něho stál Biggles a pokušoval cigaretu. Malajec Ayart tam byl také. Biggles spatřil Algyho a šel k němu.

„Zbláznil ses?“ křičel Algy. „Hemží se tu plno Indonézánů.“

„Jestli tu jsou, budou se muset někde schovat,“ odpověděl Biggles klidně.

„O čem to mluvíš?“

„Neviděl jsi vojáky?“

„Vojáky! Jaké vojáky?“

„Vládní vojáky, jaké jiné? Plné čtyři nákladní vozy. Proto jsem nepřistál, když jsem přiletěl. Sledoval jsem je a myslel jsem si, že bude lepší, když dorazí dřív než dosednu. Propána, co tohle všechno znamená?“ skončil Biggles náhle, když k nim došel Ind a složil opatrně na zem své břemeno.

„Lin Seng byl na cestě sem s perlami, když byl přepaden,“ vysvětloval Algy. „Objevil jsem se právě včas. Byl to ten prokletý dezertér. Zastřelil jsem ho.“

Biggles prohlížel Lin Senga. „Jak vážně je zraněn?“

„Má na hlavě ošklivou ránu.“

„Ještě něco?“

„Pokud jsem mohl zjistit tak ne.“

„Přines lékárničku. Ošetříme ho a vezmeme do nemocnice v Kuala Lumpur.“

Biggles se obrátil k Ayartovi: „Běž se podívat co se děje okolo domu. Měj oči otevřené. Nestojíme o to, aby nás přepadli ještě banditi.“

Zřejmě nic takového nehrozilo. Lin Sengovi muži, kteří chtěli nepochybně vědět co se děje, se začali vzdalovat ze svých stanovišť a hovořili spolu.

Algy přinesl lékárníčku z letadla.

Biggles vydezinfikoval Lin Sengovu ránu, a když ji převazoval, začal pacient přicházet k vědomí. Jednou nebo dvakrát zamručel a pak otevřel oči. Když se vyjasnily, jeho první slova byla v takové situaci obvyklá: „Kde jsem? Co se děje?“ A když pak přišel úplně k sobě pokusil se vstát. „Moje perly!“ vykřikl. „Kde jsou moje perly?“

„Nedělejte si starost,“ řekl Algy. „Jsou v bezpečí.“

„Kde?“

„Tady.“ Algy rozprostřel kapesník na zem a začal do něho vyprazdňovat obsah svých kapes. „Omlouvám se, ale pouzdra jsem nepobral,“ řekl Lin Sengovi, který se pozdvihl a opřel o loket a zíral, jakoby nechtěl věřit svým očím. „Nemám dost velké kapsy, a tak jsem musel pouzdra nechat pod stromy. Jistě tam ještě jsou.“ Vzal do ruky malé pouzdro, ve kterém byl Modrý měsíc, otevřel ho a ukázal ho Lin Sengovi.

Lin Seng vykřikl radostí. „Nechápu to. Jak jste k nim přišel? Vzpomínám si, že jsem slyšel letadlo...“

„Šel jste do lesa pro perly.“

„Ano. Jak víte, že tam byly?“

Algy svázal pevně rohy kapesníku. „Viděl jsem vás, když jste je tam schovával, ovšem tehdy jsem nechápal co tam děláte,“ odpověděl Algy. „Když jste pro ně šel, váš bývalý zaměstnanec, který vám řekl, že dezertoval od Indonézanů, se zřejmě dověděl co podnikáte. Sledoval vás a úderem do týla omráčil. Přišel jsem právě včas, abych mu zabránil vás probodnout.“

„Děkuji vám. Ten padouch! Kam zmizel?“

„Neměl šanci, pane. Zastřelil jsem ho.“

„Měli bychom si pospíšet,“ ukončil rozhovor Biggles, protože se nedaleko opět střílelo. „Bude rozumější odtud vypadnout dřív, než nám někdo prostřelí nádrž. Povíme si to později.“

Ayart přiběhl zpátky. Hlásil, že zuří boj mezi vládními vojáky a Indonézany, kteří se rozptýlili a skrývají se v džungli.

„Vojákům to bude možná chvíli trvat než je pochytají,“ řekl Biggles. „Odstartujeme.“

Algy se podíval na Lin Senga, který opět upadl do bezvědomí. „Opravdu potřebuje lékaře.“

Opatrně ho zdvihli do letadla a usadili do jednoho ze zadních sedadel. Algy uložil uzlíček perel do schránky. Ayart pak zaujal místo vedle Lin Senga, aby ho podpíral. Stroj zajel tak, aby měl před sebou celou délku startovací dráhy. Během několika minut byl ve vzduchu.

„Teď mi snad řekneš, co se ti přihodilo,“ požádal Algy Bigglese, když nabral kurs na Kuala Lumpur. „Přiznám se ti, že když jsme uslyšeli to střílení, nevěřili jsme, že projedeš.“

„Byly chvíle, kdy jsem o tom také pochyboval,“ odpověděl Biggles. „Cesta byla zatarasená. Nemohl jsem nic dělat. Musel jsem zastavit. Ayartovi se podařilo vyklouznout, ale mne chytili a chvíli to vypadalo, že se z toho nedostanu. Celý den jsem byl střežen. Byli by mě nakonec asi zlikvidovali, ale měl jsem štěstí.“

Algy napjatě poslouchal a Biggles pokračoval.

„Situace se začala měnit, když se ti zlotřilci začali hádat mezi sebou. Cortello, tak se jmenoval ten muž, kterého jsme viděli v altánu, se rozhodl, že odejde. Sosbell, jeho partner, to byl ten chlapík z čajovny na hlavní silnici, si zřejmě řekl, že ho chce podrazit a přejít

k nám. Když Cortello zmizel v džungli, poslal za ním černocho, aby ho zabil. To jsem pochopil z toho, co se seběhlo pak.“

„To souhlasí,“ řekl Algy. „Cortello byl zavražděn na naší straně stoky. Našel jsem jeho tělo. Když jsem se vrátil se dvěma muži, abychom ho pochovali, tělo bylo pryč. To mě zmátlo. Víš o tom něco?“

„Všechno. Sosbell ho tam nechtěl nechat ležet, a tak poslal černocho, aby se o něho znovu postaral.“

„Jak?“

„Aby ho hodil krokodýlům.“

Algy byl zděšen. „To je strašný! Co to je za zrůdu ta krysa Sosbell.“

Biggles přikývl a pokračoval: „K večeru se ten gang hnul dál a mne vzal s sebou. Došli jsme k spadlému stromu a chystali se přejít, když před námi vybuchl svět. Sosbell byl vpředu a musel schytat tu největší sílu výbuchu. Nečekal jsem, abych se o tom přesvědčil. Chopil jsem se příležitosti a zmizel. Přes stoku jsem nemohl, strom byl pryč. Můžeš mi prozradit co se vlastně stalo?“

„Odstranil jsem strom několika patronami dynamitu, které mi dal Lin Seng,“ odpověděl Algy. „Už tam byl nebezpečně dlouho. Každý si po něm mohl chodit jak chtěl. Obával jsem se hlavně indonéských vojáků.“

„Když jsem pak o tom měl čas přemýšlet, napadlo mě, že to bude nějak takhle.“

„A podařilo se ti vyváznout?“ byl zvědav Algy.

„Chvilí jsem bloudil až jsem se dostal na soukromou cestu. Přesně tam, kde mě zastavili. Asi minutu jsem uvažoval mám-li se vrátit na Taihan nebo se pokusit projít na hlavní silnici, kde bych snad našel možnost

spojit se s Kuala Lumpur. Rozhodl jsem se pokračovat. Bylo to správné rozhodnutí, protože jak se později ukázalo, nemusel jsem jít daleko. Objevilo se několik mužů a v první chvíli jsem myslel, že je se mnou konec. Ale ukázalo se, že to je Ayart, dva opraváři od telefonní společnosti a dva policisté, ti, které jsme potkali v čajovně.

„Co tam dělali?“

„To Ayart zařídil. Když zmizel u zátarasu na cestě, utíkal seč mohl celou cestu na hlavní silnici. Šel za policejním náčelníkem v městečku a řekl mu, co se stalo. Z policejní stanice se pak policisté spojili s Kuala Lumpur a uvědomili správu oblasti o nebezpečí, které hrozí Taihanu. To dalo věci do pohybu. Vládní vojáci byli brzy na cestě. Pro mne bylo důležité, že pro mne poslali vůz, aby mě odvezl do Kuala Lumpur. Když jsem tam dorazil, neztrácel jsem čas a jel jsem na letiště. To všechno samozřejmě chvíli trvalo a než jsem byl ve vzduchu na cestě do Taihanu, začalo už svítat. To je asi tak všechno. Když jsem přeletěl nad vojáky v obrněných vozech, byli už na soukromé cestě. Z bezpečnostních důvodů jsem se rozhodl nechat je dorazit před mým přistáním. Nezapomeň, že jsem vůbec nevěděl, co se po mém odjezdu na Taihanu stalo. V domě mohli být nakonec Indonézané. Podíval jsem se na přistávací dráhu. Zdála se mi dobrá, a tak jsem si řekl, že jsi to zvládl, ať už se po mém odjezdu stalo cokoliv.“

„Dal jsem ti kouřové znamení,“ řekl Algy.

„Viděl jsem ho. Ale jak už jsem říkal, čekal jsem, až vojáci dorazí.“

„To víš, já jsem o vojácích nevěděl, ty jsi nepřistával, a tak jsem měl nervy napjaté. Ale teď už je to dobré.“

„Lin Seng je ze všeho venku a má svoje perly. Přistávat budeme na pořádném letišti. Odvezeme našeho milovníka perel do nemocnice a půjdeme na dobrou večeři. Už si ani nepamatuji, kdy jsem naposled jedl.“

O několik minut později, když dostali z kontrolní věže povolení k přistání, Biggles šel lehce dolů.

*

Tak se skončila operace Speciální letecké policie v Malajsku. Operace rozhodně neobvyklá. Ovšem většina Bigglesových úkolů jsou neobvyklé. Proto je jimi také pověřován.

Žádné další obtíže se již nevyskytly a čtenář si jistě dovede představit další chod událostí. Lin Senga odvezli sanitním vozem do nemocnice. Na jeho žádost byly perly, stále ještě v Algyho špinavém kapesníku, předány okamžitě panu Tongovi v Lin Sengově kanceláři, aby byly bezpečně uloženy. Jak řekl Biggles Algymu, byl opravdu rád, že se jich zbavili. Později, po horké sprše a důkladném jídle se vrátili do nemocnice. Tam se dozvěděli, že Lin Seng má četné zhmožděnin y i tržné rány, ale jeho život není ohrožen.

Zbývalo, aby se Biggles spojil s kapitánem Raymondem. Kapitánův rozkaz zněl zcela prostě a jednoduše: „*Úkol splněn. Vraťte se domů.*“ Bylo však

třeba zůstat ještě tři dny a pomoci místním úřadům s vyšetřováním. Celá zpráva o všem co se událo vyžádala hodně času. Ještě v Kuala Lumpur je zastihla zpráva, že vládní vojsko má situaci v Taihanu plně pod kontrolou. Ti z indonéskeho komanda, kteří přežili, prchli do džungle, ale pátrání po nich pokračovalo.

Je s podivem, že bandité se jakoby vypařili, nebylo po nich ani vidu ani slechu, takže co se s nimi stalo zůstalo předmětem dohadů. Na místě výbuchu, který zničil spadlý strom nebyla nalezena žádná těla. Jak řekl Biggles Algymu, Sosbell byl příliš blízko stromu, když došlo k výbuchu, než aby mohl přežít. A černocho Sama zastřelil Biggles. Asi se o jejich těla postarali krokodýli. Tato možnost jistě nepřivodila Algymu, který strom odpálil, ani jednu bezesnou noc.

Pana Lin Senga viděli ještě jednou, a to když se s ním před odjezdem přišli rozloučit. Poděkoval jim a snažil se je přesvědčit, aby nastoupili u jeho firmy jako jeho osobní piloti. Biggles a Algy samozřejmě s díky odmítli. Stejně tak jako policejní důstojníci nemohli přijmout odměnu, kterou jim za jejich služby nabízel. Přijali ale pozvání na Taihan, kde by mohli strávit dovolenou, kdykoliv by měli čas nebo chuť.

Jedinečná sbírka perel je teď v Londýně. Pan Ling Seng ji přivezl osobně. Vzhledem k neklidné jihovýchodní Asii považoval Londýn pro své perly za nejbezpečnější místo. Řekl to také Bigglesovi, když se nečekaně objevil, aby znovu poděkoval za jejich námahu.

Když odcházel, položil na krbovou římsu krásně vyřezanou rybu z jantaru. Řekl, že v jeho zemi je to talisman, který přináší štěstí.

„Budeme-li ještě někdy mít práci, jako byla ta poslední, budeme ho potřebovat,“ poznamenal Algy, když pan Lin Seng za sebou zavřel dveře.

William Earl Johns

BIGGLES A MODRÝ MĚSÍC

Z anglického originálu *Biggles and the Blue moon*
přeložila Jana Šimková

První vydání

Obálku s využitím motivu Zdeňka Buriana zpracoval
Josef Pinkava

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 2002
jako svou 200. publikaci

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Doporučená prodejní cena 139,– Kč

ISBN 80-86221-64-4